

BURMESE
CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူတို့၏ အမ်းနားဆုံးအရာ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူတို့၏ အခမ်းနားဆုံးအရာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၂၀၈၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၇၇၀၈၀၇

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်စေ့
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

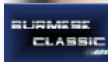
ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်္ဂလာပါလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်...။ မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်က အရမ်းကောင်းပါတယ်။ စာသားတွေကလည်း ပြောင်မြောက်ပါတယ်။ မမမွန်ရဲ့ အလှတွေကို စာဖတ်ပရိသတ်တွေက အရမ်းချီးမွမ်းတာပဲနော်။ မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို လတိုင်းမျှော်နေမဲ့သူလေးပါ။

မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ထာဝရအားပေးနေမဲ့ ...

ညီမလေး

နန်းခင်မွှေး

သုံးခွ။

အမှတ်တရအစဉ်

မဆု

မဆုက သမီးအစ်မနာမည်နဲ့ဆင်လို့ မဆုလို့ခေါ်တာပါ။ မရဲ့ဆွတ်ပြီးသမျှစာအုပ်တွေ အကုန်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ မဆုက (၁၇)နှစ်တည်းက စာစုရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာအရွေးခံရတာဆိုတော့ မဆုရဲ့ပညာကို လေးစားတယ်။ အပျိုစင်မှာ ဝတ္ထုတိုတွေဖတ် တည်းက ကြိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်မထုပ်လို့လေ...။ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းတွေက တအားကောင်းတယ်။

ညီမလေး

နေနှယ်ထွန်း
အမှတ်(၂၁) သွန်းဘုရားလမ်း
ပဲခူးမြို့။

အမှတ်တရအစဉ်

မဆုမြတ်ရေ

မင်္ဂလာပါ...။ မိတ်ဆက်စာ တစ်ခါမှမရေးဘူးတာ အမှား ပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ညီမလေးက မမရဲ့စာအုပ်မှန်သမျှ မလွှတ် တမ်းအားပေးနေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ မမက အရမ်းမိတ်ကူး ကောင်းတယ်နော်။ ဇာတ်ကောင်နာမည်လေးတွေက အရမ်းလှ တယ်။ မမရေ ညီမလေးကိုလည်း ဓာတ်ပုံနဲ့စာ ပြန်ပေးပါလား။ မျှော်နေမယ်။ မမ ကိုယ်မိတ်နှစ်ဖြာကုန်းမှာပါစေ ...။

မမကိုချစ်တဲ့ ...

ညီမလေး

သိရီ
အမှတ်(၂၂၄) ၃၉(B)ရပ်ကွက်၊
ဓမ္မာလမ်း၊ ၁၇မြောက်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မမဆု

ညီမလေးနာမည်က မီးယေပါ။ မီးယေမဆုံးဖတ်ရတဲ့ 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' ပါ။ နောက်ထွက်မိစာအုပ်တွေကို မလွှဲဆက်တမ်းဖတ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးထဲမှာ 'ရင်ခွင်ဆီသို့ လှေကားထစ်များ' ကို မီးယေကြိုက်တယ်။ စာအုပ်ထဲဖတ်ကောင်တွေကို လည်းကြိုက်တယ်။ မမဆု အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ထိပ်တန်း စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မမဆုရဲ့ ထာဝရပရိသတ်တို့ယောက် ... ။

နီလာ

အမှတ်(၄)ရပ်ကွက်၊
မောင်ဆွိန်ပြကျေးရွာ၊
လယ်ဝေးမြို့နယ်၊
နေပြည်တော်တိုင်း။

မြတ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

'အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ ရာဇဝင်' စာအုပ်ကစဖတ်မိတာ။ အခုဆိုရင် မြတ်ရဲ့ စာအုပ်(၆)အုပ်လောက်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ မြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက ကောင်မလေးတွေကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ ကာရိုက်တာတွေကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ အလိုလိုအားတက်မိတယ်။ အခု သီချင်းတွေရယ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ရယ်၊ မြတ်ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရယ်က အနားယူချိန်တွေမှာ အလိုအပ်ဆုံး၊ မြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' စာအုပ်က ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ လှပမှုတွေကို ဖုံးအုပ်ပြီး စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ရလည်းကုန်တယ်။

နီလာ

အမှတ်(၁၇၈) မြေကွက်အမှတ်(၉၅)၊
(၃)ရပ်ကွက်၊ စစ်ထွန်းလမ်း၊
မြောက်ဘက် (အရှေ့ပိုင်း)။

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမလေး မဆု

မမမွန်

ရင်းနှီးချစ်ခင်လေးစားစွာနဲ့ မိတ်ဆက်စာလေးရေးပါရစေ
 နော်။ ဆရာမ ... ဆရာမရဲ့စာအုပ်လေးတွေကို လက်ကမချနိုင်
 အောင် ဖတ်ကောင်းလွန်းလို့ကို မိတ်ဆက်စာရေးဖြစ်တာပါ။ စာ
 အုပ်တိုင်းဟာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ မရိုးသွားဘူး။ စွဲဆောင်မှု
 ရှိတယ်။ ဇာတ်အိမ်ကောင်းတယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေပြေစတဲ့
 စကားလုံးတွေကလည်း သိပ်မိုက်တယ်။ နာမည်လေးတွေက
 လည်းလှတယ်။ ဇာတ်လိုက်မိန်းကလေးတွေ ထက်မြက်တာကို
 ထွန်းမ သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဆရာမဆီကပြန်စာကို မျှော်နေပါရစေ။
 အောင်မြင်မှုများစွာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျှော် ... ။

ပထမဆုံးရေးတဲ့စာမို့လို့ အမှားပါခင်ခွင့်လွှတ်နော်။ မမမွန်
 ရေးတဲ့ဝတ္ထုမှန်သမျှ အကုန်ကြိုက်တယ်။ နောက်လည်း များများ
 ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ မမမွန် စာအုပ်ကို 'လည်း
 စင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း' စာအုပ်မှာ အရမ်းကောင်းတယ်။ နောက်
 လည်း ဒီထက်ကောင်းတဲ့စာအုပ် ထွက်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။
 မမရဲ့စာအုပ်ဖတ်တိုင်း အသိတစ်ခုတိုးလာသလို ခံစားရတယ်။
 ကြယ်ကလေးရဲ့နှင်တံ စာအုပ်မှာ မမမွန်ရဲ့ပုံလေးတွေကို တွေ့
 လိုက်ရတာ မမမွန်ကို အပြင်မှာမြင်ဖူးချင်တယ် ... ။ မမမွန်လို
 အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်
 တယ်။ မမမွန် ထာဝရကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း
 တောင်းလိုက်ပါတယ်။

အောင်

နော်နော်
 ပေါင်ရုပ် ချွံဖြူ
 အမှတ်(၃)ကျောင်းသမားကော်မတီ

မထက်ထက်အောင်
 အိမ်အမှတ်(၈၄၃)၊
 ဘာကလေးရပ်ကွက်၊
 အောင်သပြေ(၄)လမ်း၊
 ဟင်္သာတမြို့။

www.burmeseclassic.com

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော မမဆုမွန်

မမုန်မွန်

မမကို စာရေးတာ ပထမဆုံးမို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်နော်။
မမ သမီး မမရဲ့စာအုပ်တွေကို ထာရေးအားပေးနေမှာနော်။ မမ
ရတုအဆက်ဆက် အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်ပါစေလို့ သမီး ဆု
တောင်းလိုက်ပါတယ်။ စာပေလောကမှာ အောင်မြင်မှုနဲ့ သရဖူ
ဆောင်းနိုင်ပါစေ ...။

ခင်မင်စွာဖြင့်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ တွယ်တာက မမုန်မွန်ရဲ့
ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမုန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို အမြဲအားပေးဖြစ်ပါ
တယ်။ မမမုန်ရဲ့ စာအုပ်တွေက ဖတ်လို့တော်တော်လေးကို
ကောင်းပါတယ်။ မမုန်ရဲ့စာအုပ်တွေမှာ မမုန်ရဲ့ Photoလေးတွေ
ထည့်ထားတာကိုက attraction တစ်မျိုးပဲနော်။

မမုန် အောင်မြင်မှုတွေ ဒီထက်ပိုရရှိပါစေလို့ ဆုတောင်း
လျက် ...။

မမရဲ့ ...

ထာဝရပရိသတ်

မမုန်ရဲ့ထာဝရပရိသတ်

လှလှစိုး
(၃၈)လမ်း၊ အုပ်စိုက် (၂)ရပ်ကွက်၊
စရှေးစာပေ
မောင်းတယ်မြို့။

တွယ်တာခင်
C/O ဒေါ်စိုးစိုးဝင်း (T.K)
မြန်မာ့စီးရထား
မန်းကျည်းတောလမ်း၊
အောင်မင်္ဂလာရပ်၊
ရေဦးမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

မမမြတ်

ဆရာမရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို မလွတ်တမ်းအားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'အရမ်းဆက်တိုင်း' ကနေ စုဖတ်မိတာ 'အရမ်းဦးနှုတ်လွှဲပြောင်းသည့်နောက် (ဝိုးစာ)' ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဆရာမရဲ့ စာတွေက အသစ်တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး။ ဝါရင့်ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်။ စာတစ်ကြောင်းတိုင်း တစ်ကြောင်းတိုင်းက အရမ်းလေးနက်တယ်။

သိမ့် ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ သိမ့်မမမြတ်ရဲ့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' စာအုပ်ကို ဖတ်ရတယ်။ ဒီစာအုပ်က ပထမဆုံးဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်ပါပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုတော့ စာသင်ရင် နောက်မှာခိုးဖတ်တဲ့အထိပါပဲ။ မမမြတ်သုံးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ စာတိုလမ်းကောင်းပြီး စကားလုံးကြွယ်တဲ့မမမြတ်ကို အားကျပြီး လေးစားမိတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေ စောင့်ဖတ်ရင်း မမမြတ် ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက် ...

အမြဲတမ်းပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်နေမဲ့ ...

စောဇယျာနယ်
အ.လ.က ဒေါ်ကြီး
လွန်မြို့နယ်။

မသိမ့်သိမ့်ခင်
ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်
(ရှာသစ်ကြီး)

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ ညီမလေး

မမ ဝိတ်သက်စာ ပထမအကြိမ်ရေးလိုက်ပါတယ်။ မမ ညီမလေးစာအုပ်ကို 'ကြယ်ကလေးရဲ့နှင်စံ' ကို ပထမစာအုပ် အဖြစ် ဖတ်ဖူးတာပါကွယ်။ စာအုပ်လေးက အရမ်းကောင်း တယ်... ။ လက်ကမချချင်အောင်ကို စွဲသွားတယ်။ ညီမလေးရဲ့ စာအုပ်တွေကို မမ အမြဲတမ်းဖတ်သွားမယ်နော်။ ညီမလေးတစ် ယောက် လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ မမ ပြန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံကို ရွေးနေမယ်နော်။ ညီမလေး ရွင်လန်းချမ်း မြေပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

အားပေးလျက် ...

ဆီသစ်နော်
အမှတ်(၅/၆၈)
ဗိုလ်တိုက်မွန်လမ်း၊
မင်္ဂလာရွှေဟိုရိုရစ်ကွက်၊
ဂူမီးပြည်တောင်ပိုင်း၊
ရှေ့သောင်မို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မမမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် မမဆုလို့ခေါ်လိုက်မယ်နော်။ သမီး တယ်တုန်းကမှ ဝတ္ထုတွေကို မဖတ်ဘူးနဲ့ပဲ။ သမီး သူငယ်ချင်း တွေကပြောတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့။ မယုံရင်ဖတ်ကြည့်ပါ လားလို့ပြောတဲ့အခါ သမီးဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သမီး မမဆု စာအုပ်တွေကို ဖတ်ခဲ့တယ်။ မမဆုစာအုပ်တွေက နာမည်နဲ့လိုက် အောင် အရမ်းကောင်းတယ်သိလား။ မမဆုက ဇော်တော်ကို တော်တဲ့ စာရေးဆရာမအသစ်လို့ကို မတင်ရဘူး။ မမဆုရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ သမီးလေ မမ ဆုရေးတဲ့ဝတ္ထု (၁၀)အုပ်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သမီးက ဟိုအပေး ကြီးကနေ ရန်ကုန်အထိ မိတ်ဆက်စာရေးခဲ့တာ မမဆုကို သမီး အရမ်းခင်ချင်လို့ပါ။ မမဆုတစ်ယောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်ပါစေလို့ သမီး ဆုတောင်းပေးနေမယ် နော် ... ။

သမီး မမဆုကို အမြဲအားပေးနေမယ်နော် ... ။

စိုးမြတ်သူယ်
ဦးလှစရာဇ် - ဒေါ်ကျွန်းစိုး
အမှတ်(၃) နယ်မြေ ရွှေတိုင်ရုပ်၊
စကျိန်နယ်၊ မင်းဘူး၊ မကွေးတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

၈

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ 'မ' လို့ခေါ်မယ်နော်။ ဧဝံမာက 'မ' ကိုချစ်တဲ့ ပုရိသတ်တွေထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့။ 'မ' ရဲ့စာအုပ်တွေကို ချစ်အားများများ ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ ဖတ်ရတာအရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သိမ်းလေးကို ရှင်းရှင်းလေးရေးပေးစေချင်ပါတယ်။ 'မ' ရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းမြင့်တယ်နော်။ စာအုပ်ဖတ်ရင်းနဲ့ အရမ်းတက်ကြွလာအောင် စွဲဆောင်နိုင်ပါတယ်။ သာမန်မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းလေးကို အခြေခံပြီးရေးထားတဲ့ မရဲ့လက်ရာလေးတစ်အုပ်လောက် ဖတ်ချင်ပါတယ်။ မမရဲ့ဇာတ်ပုံလေးပါတဲ့ပြန်စာကို မျှော်နေမဲ့ ...

မစင်ဇာထွန်း
ဦးအေးချို + ဒေါ်မြင့်
ကနောင်မင်းသားကြီးသမီး၊
၆၅ x ၆၆ကြား၊
အိမ်အမှတ်(လလ - ၃/၅၉)။

မလှမြတ်မွန်မွန်

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စာရေးလိုက်ပါတယ်နော်။ အရမ်းခင်မင်လေးစားမိလို့ မမမွန်လို့ခေါ်ပါရစေ။ မမမွန်ရဲ့ စာအရေးအသားကတော့ တကယ်ကိုစွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဆရာမအသစ်လို့ တောင် မထင်ရဘူး ... ။ မမမွန်က မာနကြီးလားဟင်။ သမီးတစ်ပါးမှ မိတ်ဆက်စာမရေးဖူးဘူး။ ပထမဦးဆုံးရေးမိတာမို့လို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပေးနော်။

မမမွန်ကိုခင်တဲ့

နှင်းစူလှိုင်မြင့်

ဒေါ်အေးအေးမွန်
အမှတ်(၂)၊ တံသာယာလမ်း၊
လယ်ဝေးမြို့နယ်၊
နေပြည်တော်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆု

မမဆုရဲ့ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ပြီး မမရဲ့ဝတ္ထုလေးက Heart ထိတာကြောင့် စာရေးလိုက်တာပါ။ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့နေ့ဦး ဒဏ္ဍာရီ' နဲ့ 'နှုညိုခြင်းပြိုင်စွဲ' လေး။ မမရဲ့အရေးအသားတွေက ကောင်းပါတယ်။ English စာလုံးလေးတွေသုံးထားတာကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်ကိုတော့ အချိန်ယူဖတ်မိပါတယ်။ သူငယ်ချင်းစာတ်လမ်းတွေ များများရေးပေးပါ။ တကယ်ကိုကောင်းလွန်းတဲ့အခါ လက်ကမချချင်လောက်အောင်ပါဘဲ။

မမဆု စာပေအကျိုးသယံဇာတပိုင်ပိုင်စေ ... ။
အားပေးလျက် ...
မောင်လေး

Ko That
(MA ; English)
So Twin,
Near station,
Pakohku
Ph : 062 - 22652

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်ဖွန်

ညီမလေးက စိတ်ဆက်စာ တစ်ခါမှရေးဖူးဘူး ... ။ ဒါ မမမဆုအကြိမ်ရေးဖူးတာပါ။ အဆောင်က အစီမတစ်ယောက်က မမက စာအရေးအသားကောင်းပြီး ဝတ္ထုလည်းကောင်း တယ်လို့ပြောတာနဲ့ ညီမလေးသည်း ငှားဖတ်လိုက်တာ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေက အရမ်းခွဲခွဲတောင်မှရှိတာနဲ့ လက်တက် မချဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့ မမရဲ့စာအုပ်တွေပဲ ငှားဖတ်တော့တယ်။ 'ရွက်စိမ်းလေးရဲ့နေ့ဦးဒဏ္ဍာရီ' ကို အကြိုက်ဆုံးပါ။ နောင်ထွက်မဲ့ စာအုပ်တွေမှာလည်း ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ပေါင်းမှစာအုပ်လေးတွေပဲ ရေးပေးပါနော်။

မမရဲ့ပြန်စာနှင့် ဓာတ်ပုံကို စောင့်မျှော်ရင်း ...
မမရဲ့
ထားဝရစာဖတ်ပရိသတ်

ဝင်းဝင်းမြိုင်
ရွှေဟင်္သာ(ဆေးလိပ်ခုံ)
အမျိုးသမီးဆောင်၊
ရမည်သင်းမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ

မမမွန်

လေးစားမှုများစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ ထွက်
 သမျှစာအုပ်တိုင်းကို ဧင် စောင့်မျှော်အားပေးနေပါတယ်။ ဆု
 ဖြတ်မွန်မွန်ဆိုတဲ့ မမကို စစ်ကိုင်းနယ်မှာလည်း အားပေးမှုတွေ
 များလာပြီ။ ဒါကြောင့် မမလည်း စာအုပ်တွေအများကြီး ရေး
 ခိုင်းပြီး စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ဖာစ်နေထက်တစ်နေ့ တိုးပွားလာ
 ပြီး အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါစေ
 လို့ ဧင် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

အားပေးမှုများစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ 'မော်ကဏ္ဍရွှေ
 ရုပ်' ဖတ်ရတယ်။ စာအုပ်တော်တော်များများ အဆုံးသတ်ရင်
 ညားသွားတော့ ဒီစာအုပ်လေးဖတ်ရတာ ဖတ်လို့ပိုကောင်းပါ
 တယ်။ မမမွန်ရဲ့ပြန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံ လက်ခံရရှိပါတယ်။ ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။ နောက်ထွက်မူစာအုပ်တွေကိုလည်း အခြား
 အားပေးနေမယ်။ စာပေလောကမှာ ထာဝရလွှမ်းလျှမ်းတောက်
 အောင်မြင်ပါစေ ။

ဦးစန်းလွင် + ဒေါ်ဌေးဌေးရီ
 C/O မဟန်သီဧင်
 ၇၀၀၅၂ နယ်၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်

မိုးသီတာစိုး
 သိမ့်ထိပ်ဘူတာလမ်း

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

၆၈

ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေဟာ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ပိုကောင်းပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နယ်မှာ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေ စော်စော်ကိုပွားရပါတယ်။ ဒီလိုပရိသတ်တွေ ကြိုက်ကြတာ၊ ဖတ်ကြတာဟာ ဆရာမရဲ့ အရေအသား ဝတ်ဆင်ဆန်စားမှုကောင်းလို့ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ ဖို့ကြည့်မိပါတယ်။ 'လဆုံးစင်းနှင့်ကန်ခြင်း' လည်း စာဖတ်ဝင်္ချာသတ်တွေကြိုက်ကြတာ။ ဆရာမ ဒီထက်မကအောင်မြင်မှုတွေရရှိမိစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

သမီးက စိတ်ဆက်စာ တစ်အုပ်မရေးဖူးဘူး။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းကောင်းတော့ လက်စာမချချင်လောက်အောင်ပဲ တစ်လကို ဆယ်အုပ်လောက်ထွက်ပေးရင် ကောင်းမယ်နော်။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းတောင်းတယ်။ ငယ်ကျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး မာနဖြိုင်တဲ့ စာလမ်းနဲ့ မိန်းကလေးက တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို ဖက်ဝတ်စက်စက်ပြောတာပေါ့နော်။ ဒါမျိုးစာလမ်းရေးပေးပါနော်။ မမ အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

အောင်စော်စိုဦး
ရဲခင်းကြီးလမ်း၊ အရာရှိရိပ်သာ၊
ပုသိမ်မြို့။

Mirror
တိုက်(၃၆) အနန်းရှု
မင်းဒင်လမ်း၊ (၂၅)ရပ်ကွက်၊
သုဝဏ္ဏ။

www.burmeseclassics.com

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မကြီး

မဆု

(၁၁)အုပ်မြောက် 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငါ့ကြည့်စဉ်' တဲ့။
 အရမ်းလန်းတယ်နော်။ မကြီးဝတ္ထုတွေက တစ်အုပ်ထက်တစ်
 အုပ် ပိုပိုပြီးအရေးအသားကောင်းလာတယ်။ ဝတ္ထုတွေမှာ မိန်း
 ကလေးဘက်ကနေ အတ္တဆန်တဲ့အရေးအသားအမျိုးတွေရတယ်
 နော်။ ထောင်းပါတယ်။ မိန်းမသားတွေဘက်က ရပ်တည်ပြီး
 ရေးပေးတဲ့အတွက်ပေါ့။ သမီးတို့စာပြန်ရေးပါနော် ... ။ ရန်ကုန်
 လိပ်စာနဲ့ပေါ့။ မျှော်နေမယ်နော်။ တစ်လတစ်ခါ သမီးကို ရင်ခုန်မှု
 အသစ်တွေပေးနိုင်သော ဆွဲမြတ်မွန်မွန်ဆိုတဲ့ တလောင်နဲ့မကြီးရဲ့
 အရေးအသားတွေပါပဲ။

မဆုရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်လောက်ပါ။ 'လသုံးစင်းနှင့်
 ကရန်ခြင်း' ရယ် ... ။ ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်။
 နောက်ပြီး 'မျက်နှက်ဝန်းနှင့်မေတ္တာတံချွန်' စာအုပ်သုံးအုပ်စလုံး
 အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်လေးတွေလည်း
 အချိတ်အဆက်မိမိနဲ့ ဖော်ပြတာ အရမ်းသဘောကျပါတယ်။
 ဆက်စပ်မှုလည်းရှိတယ်။ မဆုရဲ့စာအုပ်တွေဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိ
 တယ်။ နောက်ထွက်ခဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း ရင်ခုန်စွာနဲ့ စောင့်
 မျှော်နေမှာပါ။ မဆုတစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အထွတ်
 အထိပ်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ထာဝရျားစွာလျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့
 ဆန္ဒပြုရင်း ... ။

မမေထုသီနိုင်
 တို့ကံ(၈၅) (၅)လွှာ
 မင်္ဂလာလမ်း စမ်းချောင်းမြို့

တသစ်အိမ်
 ထိလာမြေ
 နန်းတော်ကျန်ရပ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

တီချယ်

ဆု

ခင်မင်လေးစားစွာနဲ့ ချယ်လို့ခေါ်မယ်နော်။ ချယ်ရဲ့ 'မျက်နှာကဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' စာအုပ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်မှာ အမှတ်မထင်ဖတ်မိတာကနေ ငါ့အား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ချယ်ရဲ့ ဝတ္ထုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လေ။ သူ့မျှားတွေထက်ပိုပြီး ထူးခြားလို့လည်း နိုင်ငံကျော်တာပေါ့။ ခင်တို့သူငယ်ချင်းတွေဆုံရင် စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဝေဖန်ကြတယ်။ ချယ်ဝတ္ထုတွေက ဝေဖန်ခွင့်မရှိအောင် လုံးဝဟာကွက်မရှိဘူး။ 'အညှိုးမြစ်' ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို ကျေနပ်မိပါတယ်။ ခင်တို့မြို့မှာတော့ ချယ်ရဲ့ စာအုပ်တွေက နှားတာအသွက်ဆုံးပဲ။ ချယ် ဒီထက်မက ကမ္ဘာကျော်ပါစေ။

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ ဆုလို့ပဲခေါ်တော့မယ်။ ဆုနဲ့တို့က ရွယ်တူလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီလောက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်နေထူ ဆုကို တကယ်ပဲအားရှာမိတယ်။ ဆုရဲ့ စာအုပ်ကို 'နားညှိခြင်းပျိုငံပွဲ' ကနေ ခုထိအဆတ်မပြတ် အားပေးနေတယ်ဆိုတာယုံနော်။ တို့တို့အသိအမှတ်ပြုရင် ပြန်စာနဲ့ ဇာတ်ပုံလေးလည်းလိုချင်ပါတယ်။ မပျော်နေမယ်သိလား။ အောင်မြင်မှုလှေကားထစ်တွေကို အမြဲဖြတ်လျှောက်နိုင်ပါစေ။

အမှတ်မထင်
ထာဝရရိသတ်

စင်စင်စော်
အိမ်အမှတ်(၁၀၅)၊ စကားဝါလမ်း၊
အမှတ်(၁)၊ အေးရဲမြို့

မသိတာတင်
နယ်မြေ(၁)အဝရှု တိုက်၊
ဧရာဝတီမြို့

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမချစ်မြတ်မွန်မွန်

သမီးက ဆရာမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ ...။
ဆရာမရဲ့ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ကြည့်စဉ်' ကို ဖတ်ရပါတယ်။
စာအရေးအသားအရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဆရာမကို သမီးအကြံ
ပေးချင်တာက ... ဆိပ်ရှည်ရှည်မင်းသမီးနဲ့ ငှက်ဆန်ဆန်
ယောက်ျားလေးအကြောင်းကို ရေးပေးစေချင်ပါတယ်။ ကောင်
လေးက ဆင်းရဲပြီး မိန်းကလေးက ချမ်းသာတဲ့ပုံစံမျိုးပါ။ ဆရာမ
စာပေလောကမှာ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်

ခင်အေးငြိမ်း

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမွန်

ခင်မင်မူသင်္ကေတအဖြစ်နဲ့ မဆုမွန်လို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ မဆု
မွန်ရဲ့ စာရေးသားချက်နဲ့ အတွေးအခေါ်တွေက အရမ်းကောင်းပါ
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဒီကနေ့ထိ မဆုမွန်ရဲ့ စာတွေ
တွေ အပိုင်ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ မဆုမွန် ကျွန်တော့်ဆီကို
စာပြန်ထည့်ဦးနော်။ မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

ခင်တဲ့

လပြည့်ဝန်း
ရွှေတောင်ပါဠိတက္ကသိုလ်၊
သံဃာ့ဝန်အဆောင်၊
အိုးတိုရပ်၊ ရေနံချောင်းမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်္ဂလာပါ မမ

ကျွန်တော် ရိုသေလေးစားစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ် ...။
 ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော်
 ဆရာမရဲ့ ထွက်ပြေးသားစာအုပ်တွေထဲက 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာ
 တံချို' ကနေ 'ကြွယ်တလေးရဲ့ နိုင်တံ' အထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဆရာမ
 က စာရေးအသားတော်တော်ကောင်းတယ်။ ဓာတ်လမ်းကို
 ဟာကွတ်မရှိအောင် ထိထိမိမိရေးနိုင်တယ်။ 'ကြွယ်တလေးရဲ့ နိုင်တံ
 သစ္စာ'၊ 'အချစ်ဦးရဲ့ လွှဲပြားသည့် နောက်(ဖူးစာ)' နှင့် 'ရင်ခွင်ဆီသို့
 လှေကားထစ်တလေးချား' ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို
 Heart ထိစေတယ် ... ။

သမီးနှာမည်က လမ်းပေါ်။ သမီးက ကလောင်သစ်တွေ
 ကို ဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိတူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆုမြတ်
 မွန်မွန်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါလားဆိုလို့ သမီး စမ်းပြီး
 ဖတ်ကြည့်တာ။ တစ်အုပ်ထဲကတင် ဘော်တော်ကို ဖြိုက်ပါတယ်။
 သမီးစာဖတ်တဲ့ စာအုပ်က 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နေဦးဒဏ္ဍာရီ' ဆို
 တဲ့ စာအုပ်ပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကလေးက ဟာသလည်း ဖြောက်စာပဲ
 နေ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို မလွှတ်တမ်းဖတ်ဖြစ်တယ်။ မမရဲ့
 စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်ခဲ့
 သလို ခံစားရပါတယ်။

မမရေးသမျှ စာအုပ်တွေဖတ်နေမို့ ...

လမင်း

ရန်ကင်းစိုး
 First Year (Myanmar)
 အမှတ်(၁၉၉)၊ နင်းစီလမ်း၊
 သရက်တောရပ်ကွက်၊
 ရွာသံနယ်မြေ၊ ပြည်မြို့။

လမင်းဆိပ်
 မြို့ရပ်ကွက်၊
 ကမ်းနားလမ်း၊
 ဝါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ်၊
 ရောဝတ်တိုင်း။

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မေတ္တဝါမွန်မွန်

မမ

ညီမလေးက မမရဲ့ ထာဝရစာဖတ်ဝဂ္ဂိသတ်တစ်ဦးပါ ...။
 မမရဲ့ 'ဗျက်နှုတ်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံဆိပ်' စာအုပ်ကလွဲရင် အားလုံး
 လိုလို ဖတ်လို့ပြီးပါပြီ။ မမရဲ့ စာအုပ်တိုင်းက ဘာမှမဝေဖန်စရာ
 မလိုလောက်အောင် ကောင်းပါတယ်။ မမခေတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်
 တာနဲ့ မမက အရမ်းထက်ပြီး စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူလို့
 ထင်တယ်။ မမနဲ့ အရမ်းခင်ချင်ပါတယ်။ မမဆိုကိုလည်း စာအဖြေ
 ရှေးချင်ပါတယ်။ မမ ညီမလေးရဲ့ စာကို အသိအမှတ်ပြုရင် မမရဲ့
 ဓာတ်ပုံနဲ့ နဲ့မိတ်ကို ပြန်စာနဲ့အတူ ထည့်ပေးပါလား။ ညီမလေး
 စောင့်နေပါရစေ။ ပင်းတယကိုရောက်ရင်လာခဲ့နော် မမ။ မမ
 ဒီထက်မကအောင်မြင်မှုတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ စာတွေအများကြီး
 ရေးနိုင်ပါစေ ...။ ။

ညီမက တောင်ငူက ဝရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမရေးတဲ့
 'ကြယ်ကလေးရဲ့ နှင်တံ' စာအုပ်လေးဖတ်ရတာ လက်မလွှတ်ချင်
 လောက်အောင် ကောင်းပါတယ်။ ညီမမှာ အစ်မမရှိတော့ မမကို
 ခင်ချင်တယ်။ မမကို ဓာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ရေးစေချင်ပါတယ်။
 ကောင်မလေးဘက်ကပဲ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရတဲ့ ဓာတ်လမ်း
 ရှိုးလေးပါ။ မမ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ...။ ။

အဝေးမြေမှ ဆုတောင်းပေးနေမှ ...

အမြဲအားပေးနေမှ ...

ညီမလေး

ပြာလေး
 အိမ်အမှတ်(၂/၆၀)
 (၂)ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်း နေပြတိုက်လမ်း၊
 ဦးစိန်ထွန်းကားဝပ်ရော့
 တောင်ငူမြို့။

ဆုမွန်ဝင်း
 သရက်ကုန်းကျေးရွာ
 ပင်းတယမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမြတ်

မမမြတ်မွန်

လွှဲကာ မမရဲ့ အဓိကပရိသတ်ပေါ်နေတယ်။ မမကို လွှာ အရမ်း
 လေးစားပါစာယ်။ လွှဲရဲ့ မေမေကတောင် မမက ငယ်ငယ်လေး
 နဲ့ အရမ်းတော်တာပဲ။ မမရဲ့ မထမစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ရင်ခုန်ချစ်
 မြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' ကဲ့သို့ပဲ အခု 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငှက်ကြည့်
 စဉ်' အထိအားမေးနေမှာပဲ။ မမက စာရေးတာ တော်သလိုပဲ။
 ရုပ်ကလည်း အရမ်းချောတယ်နော်။ သရုပ်ဆောင်စိုးမြတ်သူစာ
 ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အရမ်းတူတယ်နော် ။ မမရဲ့ ပုံက 2007
 August ဆုတ်မှာ ပိုလှလွန်းတယ်နော်။ လွှာဆီကို စာပြန်ပါနော်။
 မမရဲ့ ဓာတ်ပုံပါထည့်ပေးပါနော် ... ။ မမက လွှာအတွက်တော့
 Role Model ပါပဲ။

မမကိုချစ်တဲ့

နှင်းထက်လွှာလွှာ
 အမှတ်(၈) ဆန်ပင်လမ်း၊
 ဟင်္သာတနန်း(၁၉)ရပ်ကွက်၊
 ဝဲဘက်မြို့။

မမမြတ်မွန်လို့ခေါ်ပါရစေနော်။ အချစ်ဝတ္ထုဆိုရင် တစ်ခါ
 ဖု မဖတ်ဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်တော် မမမြတ်မွန်ရဲ့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်'
 ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက မမမြတ်မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို လတ်
 မလွတ်တမ်း အမြဲတမ်းဖတ်ချင်နေတယ်။ မမမြတ်မွန်ရဲ့ ညထဲ
 ရည်ညွှန်သွေးကို ကျွန်တော် လေးစားမိပါတယ်။ ဇာတ်လိုက်
 မင်းသမီးကို ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆင်းရဲပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား
 ကောင်းမွန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးလေး ရေးပေးပါနော် ... ။

ဆက်နိုင်
 စာတော်ကြီးရွာ
 ဖြစ်ငယ်မြို့၊
 ဓမ္မလေးတိုင်း။

အမှတ်တရအပိုအစဉ်

မဆု

ခင်က မဆုရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များစွာထဲက တစ်ယောက်ပါ။ မဆုရေးတဲ့စာအုပ်(၁၅)အုပ်မြောက်အထိ ခင်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ လစဉ်ထွက်တဲ့အတိုင်းကို လက်မလွှတ်တမ်းအားပေးပါတယ်။ မဆု အနှစ်သာရရှိပြီး ရသစုံစုံလင်လင်နဲ့ ရင်ထဲကိုထိမှစာအုပ်တွေ များများရေးပါနော်။

အောင်မြင်မှုတွေ ထာဝရနိုင်မြဲပါစေ ... ။

ခင်ခင်အောင်
ဦးကျော်ဖြူ + ဒေါ်မြမြအေး
လမ်းမတော်လမ်း၊ စစ်ကွင်း၊
မင်းလှမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း

အမှတ်တရအပိုအစဉ်

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်ရဲ့ အရေးအသားတွေ အရမ်းကောင်းတယ်။ တစ်ခါဖတ်ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာစွဲသွားတယ်။ ဝတ္ထုကအရမ်းလေးနက်ပါတယ်။ စွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ ဝတ္ထုရဲ့ ခေါင်းစဉ်နာမည်က လှသလိုဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ စာဖတ်ကောင်နာမည်လေးတွေက အရမ်းမိုက်တယ်။ မဆုမြတ်ရေးတဲ့ စာသားစကားလုံးတွေက မျက်စိမှာ မြင်ယောင်လာအောင် စွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှေးထားတော့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေက အားရှိတာပေါ့နော် ... ။

မရှိရီအောင်
ဦးခင်မောင်ထွေး + ဒေါ်ငွေသိန်း
မြန်မာ့စီးရထား
၃တွဲစစ်၊ ပြင်
ထန်ဘလူမြို့

အမှတ်တရအိမ်အစဉ်

အမှတ်တရအိမ်အစဉ်

မဆုမြတ်စွန်စွန်

မဆု

သခင် မိတ်ဆက်စာရေးတာ ဒါပထမဆုံးပဲဆိုတော့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ 'မျက်နှာတံခန်းရဲ့ မေတ္တာတံမျှ' ကစပြီး 'နှလုံးသားတစ်စုံအရင်းမြှူ' အထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအရေးအသား ဇာတ်လမ်းတည်ဆောက်ပုံ၊ ဇာတ်ကောင်တွေပြောတဲ့ ဒိုင်ယာလော့(ခ) တွေကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဘယ်သူ့နဲ့မှ မတူဘူး။ မဆုမြတ်က သခင် စွဲစွဲမြဲမြဲဖတ်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ဦးပါ။ အသစ်စာစစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ စာအုပ်တိုင်းကို ကောင်းအောင်ရေးနိုင်တာ အရမ်းတော်လှန်းထယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ရင်ထဲကို အထိဆုံးစာအုပ်ကတော့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' နဲ့ 'ရင်ပွင့်ဆီသို့လှေကားထစ်များ' စာအုပ်ပါ။ သခင် အဲဒီစာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုဖတ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုခံစားရမှန်းမသိဘူး။ နောက်ပြီး သခင် အခါအခင် ပရိသတ်တော်တော်များများက 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' ကို ကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းနိုင်ပါစေ။

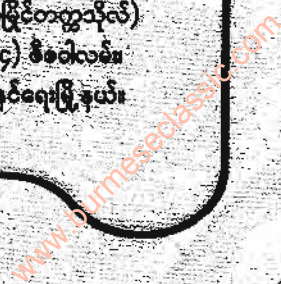
ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမ ပထမဦးဆုံးရေးတဲ့စာဖြင့် အမှားပါရင်ခွင့်လွတ်ပါနော်။ ညီမက ဒုတိယနှစ်ဥပဒေကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ မဆုရဲ့စာအုပ်စာထွက်ထွက်မျှင်း 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' ဖတ်ပြီးကတည်းက စွဲသွားတာ ယခုထိပါပဲ။ ပြီးတော့ 'အနမ်းဆက်တိုင်း'၊ 'လှည်းစင်းနှင့်ကန်ခြင်း'၊ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' လည်း ဇာတ်လမ်းတွေအရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ နောက်လထွက်မီစာအုပ်တွေလည်း ဒီထက်ကောင်းအောင် ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ မဆုရဲ့ စာအုပ်သစ်တွေထွက်တိုင်း အမြဲတမ်းအားပေးနေမယ်။ စာပေလောကမှာ ထာဝရအောင်မြင်ပါစေ ... ။

ထာဝရပရိသတ်

သခင်
အိမ်အမှတ်(၁၁၀)
သုမမြိုင်(၃)လမ်း
ရှမ်းတူရပ်ကွက်၊
တိုက်ကြီးမြို့။

မိရှား
(မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်)
အမှတ်(၄) ဖိစခါလမ်း
မှော်ကနင်ရေမြို့နယ်။

အမှတ်(၈၀) ဂန္ထဝင်အောင်ပိ
ရေဘုံဆိုင်မှတ်တိုင်အနီး၊
တောင်ပိုင်းရပ်၊ မော်လမြိုင်မြို့။

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမြတ်မွန်မွန်

မမြတ်မွန်

မလှိုင်ဝေခေါ်ပါရစေ။

ညီမလေးက- မရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ အခုလို စာရေးပြီးစိတ်ဆက်စာရေးတာ မက ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ မရဲ့ဝတ္ထုတွေအသုံးလုံးကို ညီမလေးဖတ်တယ်။ အားလုံးထဲမှာ 'နူးညံ့ခြင်းဖြိုင်ပွဲ' နှင့် 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်(ပူးစာ)' စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးပါ။ နောက်ထွက်မဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း မျှော်လင့်နေဆဲပါ။ မက အရမ်းချော့တာပဲနော်။ မက စာအရေးအသားစာအားတော်တာပဲနော် ... ။ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ...

မရဲ့ ထာဝရပရိသတ်

ပြီးအိမ် (၈)-မအိ
၆/၂၅၀-ရိုးကုတ်မြို့နယ်၊
ကျွမ်းမြိုင်၊

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် အိ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အိက ပထမဦးဆုံးမိတ်ဆက်စာရေးတာဖြစ်လို့ အများပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါ။ အိက မမြတ်မွန်ရဲ့ စာအုပ်ကို အစကမဖတ်ဖြစ်ဘူး ... ။ ဆိုင်ရှင်က ကောင်းတယ်ဆိုလို့ ဖတ်ကြည့်တာ။ တခြားစာအုပ်တွေဆို မတိုးတော့ဘူး။ မမြတ်မွန်ရဲ့ အရေးအသားတွေက တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် မထပ်ဘူးနော်။ အိ အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'မှော်ကဗျာရွှေရောင်' ဝတ္ထုကို ပိုကြိုက်တယ်။ နောင်ကို ဇာတ်လမ်းတွေမထပ်ဘဲ များများရေးနိုင်ပြီး အောင်မြင်ပါစေ။

အိဖြူ
အမှတ်(၆) ငွေမောင်
နမူတီဒါ ကောင်းမြို့နယ်၊

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

ဆုမြတ်

အစီအစဉ်ရေးလိုက်ပါတယ်နော်။ ဆုမြတ်ရဲ့(၁၆)အုပ်
မြောက်မတ်ပြီးသွားပြီလော။ အရမ်းစွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့
ဇာတ်ရုပ်လေးတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ဖတ်ရတာ ကျေနပ်သဘော
ကျမိပါတယ်။ အစီအစဉ် အရမ်းနှစ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဆို
စာအုပ်ကို အပိုင်ဝယ်ဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ်တရပေါ့နော်။ အလုပ်
တွေမအားတာ အစီအစဉ်ပေမဲ့ ဇာတ်ပုံနဲ့ ခြံစာတော့ လောဘ
တကြီးဆိုချင်နေမိပါတယ်။ ချစ်ခင်ရတဲ့ဆုမြတ် အောင်မြင်မှု
(များစွာ) ဆက်လက်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့၊ ချစ်ခင်ရတဲ့ဆုမြတ်
အောင်မြင်မှုများစွာဆက်လက်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ...။

သန္တန္တန်ဖြင့် ...

ရွှေဓမ္မာလွင်
(၃၂၇) ဓမ္မဝင်္ဂသာ (အထက်လမ်း)
ဝန်ဘက်တန်းဖြူနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
Ph ; 375222၊ 387721

မဆု

စု ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။
မဆုဝတ္ထုတွေကို စဖတ်ထင် ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့စိတ် (Mood)
ဝင်သွားလို့လား မသိဘူး။ ဖတ်ရတဲ့စာအုပ်အားလုံးကြိုက်တယ်။
မဆုကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာလေးလှယုံမဟုတ်ဘူး ...။ Body
Structure ပါ ခိုက်မပုံ။ အခု နောက်ဆုံးထွက်လာတဲ့ 'သစ်ရွက်
စိမ်းလေးရဲ့ နေဦးဒဏ္ဍာရီ' မှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးနှစ်ယောက်
အမျိုးတွေကတော့ တစ်မျိုးထပ် အယ်သွက်ကိုမှ ပိုပြီး အကြော
ပေးမတင်းထားပါလား။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ English လို့ထည့်ရေး
တာကို သဘောကျ၍ ဆက်လက်ရေးသားပါရန် မဆုကို ဆက်
လက်အားပေးရင်း နောက်ထွက်မိစာအုပ်တွေကို မျှော်နေပါမယ်။
မဆု စာပေလောကမှာ ထာဝရတည်မြဲနိုင်စွာ ရပ်တည်နိုင်ပါ
စေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ရှင် ...။

ထာဝရအားပေးနေမဲ့ ...

စင်သက်စုဝအောင်
စက္ကူဇာတ်ရုံစွဲ
စစ်တောင်းအမှတ်(၁) စက္ကူဇာတ်
သိမ်စရပ်၊ ဗွန်ပြည်နယ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းလာပါတယ်။
 'ဣန္ဒြေကလေးရဲ့နှုတ်' ကို ညီမလေး တော်တော်လေးကြိုက်
 တယ်။ ညီမလေးတို့ဆိုင်မှာ မမရဲ့စာအုပ်တွေ အရမ်းငှားရပါ
 တယ်။ မမ နောက်ထွတ်မဲ့စာအုပ်တွေရဲ့ စာတံကောင်နာမည်
 တွေကို ထုလှဆန်းဆန်းလေးပေးပါနော်။ ဖန်စီဆန်တဲ့ စာအုပ်
 တွေ များများရေးဖေးပါ ...။ မမ ဒီလောက်များပြားတဲ့ စာပေ
 လောကထဲကို ဆုမြတ်မွန်မွန်ဆိုတဲ့နာမည်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မမ
 ကို ညီမလေး အရမ်းအားကျပါတယ်။ မမရဲ့စာကို မျှော်နေမယ်။
 မမရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်။

နှင်းဝတ်ရည်
 မြန်မာစာပေ
 နိလိမ္မာရိုးကွန်ဗင်းရှင်း
 တောင်ငူမြို့

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် မွန်မွန်လို့ဝင်ခေါ်ပါရစေနော် ...။
 ကျွန်တော်က မွန်မွန်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မွန်မွန်ရဲ့ ဝတ္ထု
 နဲ့ကျမှ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေကို စွဲဆောင်မှုလည်းရှိတယ်။ စာ
 အရေးအသားပိုင်းလည်းကောင်းတယ် ...။ မွန်မွန်ရဲ့လစဉ်ထွက်
 ဝတ္ထုအားလုံးဖတ်ဖူးတယ် ...။ ဝတ္ထုအားလုံးက သူဟာနဲ့သူ
 ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်'
 'မှော် တဗျာရွှေရုပ်' ကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်။ ကြိုးစားသူတွေရဲ့
 အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ မွန်မွန် ဒီထက်မက
 ကျော်ကြားပါ စေလို့ ...။ အမှားပါရင်လည်းခွင့်လွှတ်ပါနော်။

ထွန်းထွန်း (ခ) ကျော်စေပျာထွန်း
 ပြည်တော်သာရပ်ကွက်၊
 ကျောက်တော်မြို့နယ်၊
 ရခိုင်ပြည်နယ်။

၏

၏

အပူဖိုစာအုပ်အစဉ်

အပူဖိုစာအုပ်အစဉ်

မမဆု

ခင်မင်စွာဖြင့်စာရေးလိုက်တယ်။ မိတ်ဆက်စာကို တစ်ခါမှ မရေးဘူးလို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွတ်ပါ။ မဆုရဲ့ ထွက်ပြီးသမျှ စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်မှ မလွတ်တမ်းဖတ်ပါတယ်။ အရမ်းကို ကောင်းပါတယ်။ နောင်ကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စာသားတွေ ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။

ခင်မင်လျက်

H. W. L
ဥက္ကဋ္ဌစံမင်မြို့သစ်၊
(၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊
ပဲခူးတိုင်း။

ဆု

တချို့ စာရေးဆရာတွေဟာ နာမည်လေးတွေက ကဗျာဆန်ပေမဲ့ စာရေးသူဟာ ယောက်ျားလည်းဖြစ်နေတတ်တာမို့ ဆုလို့ပဲခေါ်လိုက်တာပါ။ ဆုရဲ့စာအုပ်တွေ နဲ့ထွက်တတ်ညှိကမှ အမြဲဖတ်ပါတယ်။ အရမ်းလည်းကြိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်းနီးစပ်နေသလို ခံစားရလို့လည်း ပိုကြိုက်ပါတယ်။ ...။ 'အရမ်းနီးနှင့်လွှဲပြီးသည့်နောက်-(ဖူးစား)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးက တော်တော်ပဲ စွဲဆောင်မှုအားကောင်းလို့ ဒီလိုမိတ်ဆက်စာလေးရေးစိတ်အထိ ဖြစ်သွားတာ။ ဆုရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အမြဲတမ်းစောင့်မျှော်လျက် ...။

မယဉ်ယဉ်ဌေး
နိုးကြီးလမ်း။
မြို့အစ်ရပ်ကွက်၊
အသိုင်းချောင်းမြို့နယ်၊
ရေကြည်မြို့နယ်။

၏

မဆုမြတ်စွန်

လေးစားမှု၊ အားကျမှုတွေနဲ့ခင်မင်စွာစာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ ဓာတ်ကောင်တွေကို ရန်တုန်မှာချည်းပဲနေတဲ့ပုံစံကိုပဲ တွေ့နေရတယ်။ တခြားမြို့တွေရဲ့ နောက်ခံလေးတွေနဲ့ရေးပေးပါလား။ မမက နဂိုကတည်းက တော်ပြီးသားမို့ ပိုကောင်းမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေအားလုံးဖတ်ပြီးပြီ။ မိုးကောင်းမှာ 'မျက်နှာဖမ်းရုံ မေတ္တာတံဆိပ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုက လုံးဝမရှိဘူး။ အရမ်းဖတ်ချင်တယ်။ ရှာလို့တိုမရဘူး။ စာပေအနုပညာကို သက်ဆုံးတိုင်တာဝန်အောင်မြင်မှုများစွာနဲ့ ဖန်တီးနိုင်ပါစေ ... ။

မမရဲ့ ပရိသတ်

ညီမလေး

ဝါဝါအေး
၀/၃၃၅ နေ့တုန်းရပ်၊
မိုးကောင်းမြို့၊
ကချင်ပြည်နယ်။

ပုံတင်အရေးသားပုံစံ

ပြည်ထောင်စု မပျံ့တွဲရေး နဲ့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျံ့တွဲရေး နဲ့အရေး
အမျှင်အမြင်အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နဲ့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ငှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ငါ့ ပြုစောစုစုပေးသော သာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာယာ နှင့် နည်းနဲ့ အခြေခံပုံစံအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နှင့် နည်းနဲ့ အခြေခံပုံစံအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

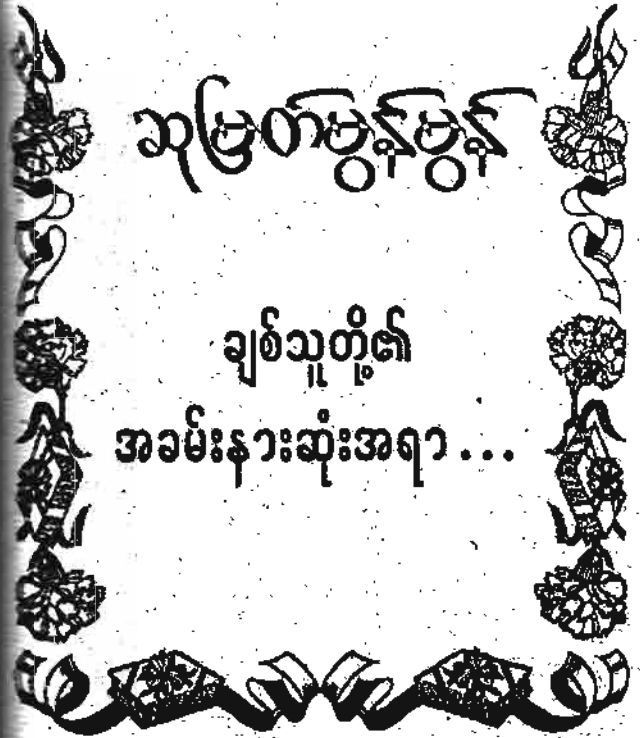
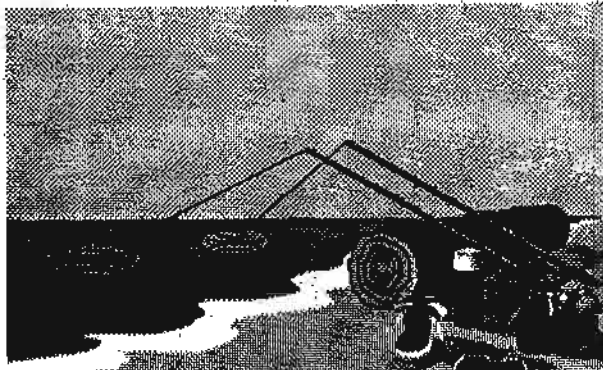
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကောက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်မခံ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ တရားတရား မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- နှစ်ဖက်စိတ်ဓာတ် ရှည်သန်ထက်မြက်ရေး
- အင်အားစုသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြှင့်တင်ရေး

J

သုဗြတဗ္ဗန္တန္

ချစ်သူတို့၏
အခမ်းနားဆုံးအရာ ...

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
ဒီတော့နာတပေ

“သက်ပန်သို့”

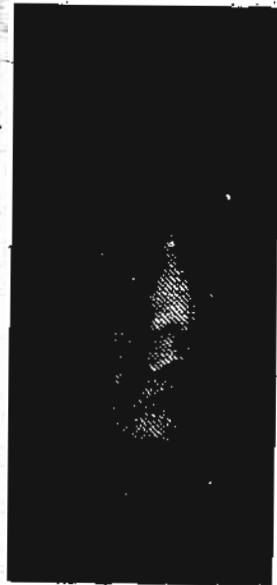
♥ သက်ပန် ... ရေ
 နေဝင်ချိန်ဆို
 တစ်နေ့စာအလွမ်းတွေကို
 နှလုံးသားထဲက ပြန်သိမ်းဆည်းထားရတာ
 ဝင့်ကြွေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ ...။ ။

ဆုမြတ်မွန်မွန်

♥ မတွေးဘဲ ရောက်လာတတ်တဲ့
 နှင့်အကြောင်း
 အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေကြည့်တော့
 အချစ်ဆိုတဲ့အရာ
 စာလုံးနှစ်လုံးထဲသာ ရှိပေလို့ပဲနော် ...။ ။

♥ နှင်းဆီတွေလို ပွင့်လာတတ်တဲ့
 နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း
 “မျှော်လင့်ခြင်း” ဆိုတဲ့ စကားလုံးက
 ရင်ထဲကို ရောက်လာတယ် ...။
 နှင်ဟာ ငါ့ရဲ့ မူပိုင် မီးနှစ်ပါ သက်ပန် ...။ ။

ပြစ်ပင်းအရာ၏ကရာ ...

“ပြစ်ပင်း...သို့”

♥ ထိုနေရာ ...
 သစ္စာတရား၏ အဆုံးမဲ့လွင်ပြင်
 အပြာရောင်ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်တယ်။

♥ ထိုနေရာ ...
 မြင့်မြတ်ခြင်း၏ တည်ရှိမှုအကြောင်း
 အဖြူရောင်တံတားလေး ရှိတယ်။

ထိုနေရာ ...

နေကြာဝါဝါလေးတွေ အရွှေ့ဘက်လှည့်ပွင့်လို့
ချစ်သူအတွက် သတန်တို့မှုတွေ ရှိတယ်။

တကယ်ပါ ...

ငါ့အိပ်ရာဘေးက ဝက်ဝံရုပ်ကြွေးကတောင်
ချစ်သူအကြောင်းတွေ လာလာမရောက်နဲ့
နားငြီးတယ်တဲ့ ...။

မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံက အိပ်မက်ထဲအထိ

လိုက်နှောင့်ယှက်တတ်တာ

အချစ်လို့ ခေါ်လား မြစ်မင်းရယ်။ ။

မေသက်ပန်၏ကလျာ

“သက်ပန်... သို့”

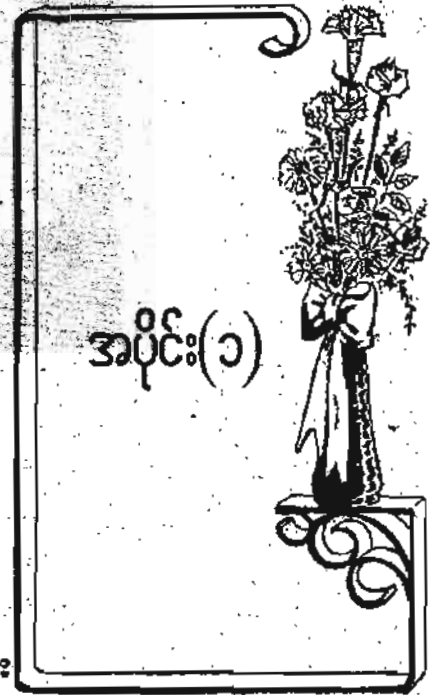
မျက်ဝန်းထဲက အလင်းဓာတ်တွေ လွှတ်ထားသလို ...
နှင့်အကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင်
တစ်နေ့စာ အသက်ဆက်ဖို့
လုံလောက်တဲ့ကောင်ပါ သက်ပန် ...။

♥ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
 ပြောဖို့ ပြင်ဆင်အားထုတ်ရင်းပဲ
 အလိုလို အားယုတ်နေခဲ့တဲ့သူပါ။

♥ ဘဝရဲ့ အစက
 လွဲချော်ခြင်းတွေ (ငါ့အတွက်လို့)
 ဖန်ဆင်းခဲ့လေသလားတော့ မသိ
 မေငိုရင် (ကိုယ်လေ)
 တကယ်ကို မနေတတ်ခဲ့တဲ့သူပါ...။
 ဖွင့်ပြောခွင့်ရှိတဲ့ တစ်နေ့
 သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က
 ရုန်းထွက်ခွင့် ရှိပါရစေလား မေ ...။ ။

တိုင်အိမ်ကဏ္ဍ

အခန်း(၁)

လေပြည်နဲ့တွေ တိုက်ခတ်နေသော ဇွန်လ၏နေ့
တစ်နေ့တွင် သူ့ရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ ခါတိုင်းထက် ပို၍မြန်နေသည်
ဟု ထင်လေသည်။ ဒီနေ့သည် သူတို့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းဖွင့်
ရက် ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအား
လုံးထဲတွင် အရေးပါဆုံး ကျောင်းသားများအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ကပ်ယူမိသော သူ့အတွက်ကတော့ ငါ့ဟဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသား
ဘုသော မာန်ဖြင့် ပုံကြွားလို့နေသည်။

ဒီထက်ပိုကြွားစရာ တစ်ခုက ဖေဖေက သူ့အတွက်
ကျောင်းတက်ဖို့ရာ ဆူပါကပ်ခဲရောင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေး
ဆိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူ သွားလိုရာနေရာတိုင်းသို့ အချိန်တို
အတွင်းမှာ ပို့ဆောင်ပေးသော ထိုဆိုင်ကယ်ကို သူက ဒုတိယ
မြတ်နိုးဆုံး ...။

ဒါဆိုရင် ပထမ အမြတ်နိုးဆုံးက ဘာဖြစ်မလဲ ? ။
သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို တွေးကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် လှိုက်
နှံ့ ဖြစ်သွားသော ခံစားချက်ဟာ ဘာနဲ့မှမတူချေ။ ချစ်သော
အောင်မလေးအကြောင်း တွေးရတာ လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ
အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့နံ့ဘေးသို့ Dream ဆိုင်ကယ်တစ်
ကား ထိုးရပ်လိုလာသည်။ သူက ဆိုင်ကယ်မော် ထိုင်ခဲနရာမှ
အသာငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ဟေ့ကောင် ... မြစ်မင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရ
အောင်”

သူ့ကို မေးဆတ်ကာ ပြောနေသူသည် သူလိုပဲ မြောက်ကြွကြွဒီစိုင်း ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး ဘော်ဒါ တန်းခဲ ဖြစ်သည်။ တန်းခဲသည်လည်း သူ့အဖေ ဝယ်ပေးထား သော Dream 125 ဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှု ရနေဟန်တူသည်။ သူက လက်မှနာရီကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လျက် ...

“မသွားသေးဘူးကွာ၊ ခင်ဗျာနော်”

တစ်ခုခုကို စောင့်နေဟန်တူသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသော တန်းခဲက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လာ လျက် ...

“မင်း ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့မှ ကျောင်းစဖွင့် တာ မျှော်ရမဲ့သူ ရှိနေပြီလားကွ”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို စောင့်နေတာပါ”

“အောင်မာ ... ဘာလော့စီးနေတာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ် ပြောတာကို ဘာလို့ ခဏနေ ယိုဦးလို့ ပြောရတာလဲ”

“သက်ပန် မလာသေးဘူးလေကွာ၊ တာလုပ်နေလဲ မဆီ ဘူး၊ ပါးကွက်ညှိနေတာကိုက တစ်နာရီလောက် ကြာနေ တာတိတာ သူက ...”

“အေး ... ဟုတ်ပါ၊ ဒီနေ့မလေးကို ရှိုးတွေ သိပ်မထုတ်ဖို့ ပြောရဦးမယ်၊ စိုးမိုး ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီနှစ်ထော့ သက်ပန် ကို ရအောင်လိုက်မယ်လို့ ပြောထားတာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ဖို့ လိုတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပင် မျှော်လင့်နေသော တစ်စုံတစ်ရာ

သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုလာသည်။ သက်ပန်တို့အိမ် စုပါရုပ်အဖြူလေး တရွေ့ရွေ့ လာနေတာကို မြင်လျှင် သူ့ရင် ခုန်ခုန်တွေက ပို၍ ငြိမ်ညောင်းလို့ လာသည်။

ကိုယ်ချစ်နေတဲ့သူကို မပြောနဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့

အရာတစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရတာနှင့်တောင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား တာ ခံစားမှုဟာ အချစ်မှာပဲ ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

စုပါရုပ်အဖြူသည် သူတို့ဆိုင်ကယ်တွေ ရုပ်ထား

အုတ်ခုံနားတွင် တုံ့သွားရင်း ကားနောက်ခန်းထဲမှ သက်ပန် မျက်နှာလေးက ဝမ်းပဗ္ဗာ ထိုးထွက်၍လာသည်။

“ဟိတ် ... ဘာရုပ်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ကြားဖို့စောင့် နေကြတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသည့် ပါးကွက်များ၏ အလှဆုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်သော သက်ပန်သည် သူနှင့် တနိုင်းကို ပြီးကာ မေးဆတ်၍ မေးနေသည်။ ပါးကွက်၊ ကွက်သော သူ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတို့ထဲတွင် သက်ပန်ရဲ့ ပါးကွက်လောက် လှတာကို သူ မမြင်ဖူးသေးချေ။

သက်ပန်ရဲ့ ပါးကွက်လေးများမှာ မကြီးမသေးအနေတော် အရွယ်လေးများ ဖြစ်ကြလျက် အလွန်ခေတ်မီလှပ၍ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ရှိပါသည်။

(မွှေးရနံ့တစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ပြောရခြင်းမှာ နမ်းကြည့်ဖူးသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်မှန်းနှင့် ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

“တမင်ကြွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ကြိုလိုကြွားတာပါ”

သူ့စကားကို သက်ပန်သည် လှစ်ခနဲပြုံးလျက်

“ကြွားတာက ကြွားတာပဲ၊ မရဘူးနော် ... နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကို ဖွင့်ပွဲလုပ်ပေးရဦးမယ်”

“ပေါင်းလုပ်မယ်လေ၊ နော် ... တနိုင်း”

သူက တနိုင်းကို စစ်ကူတောင်းလိုက်လျှင် တနိုင်းအလည်း သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ သက်ပန်သည် နှုတ်ခမ်းကြီး ချက်ချင်းစုထော်လာကာ ...

“မရဘူး ... မရဘူး၊ ပေါင်းလုပ်ရအောင် နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဆိုင်ဘူး ...”

ဒီတစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ပဲ တစ်ယောက်က စနေကျွေး၊ တစ်ယောက်က တနင်္ဂနွေကျွေးရမယ်၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

လမ်းမှာ ကားရပ်ထားတာ ကြာလာလျှင် သက်ပန် ဆိုအိမ်က ဒရိုင်ဘာကြီး အဘကျော်က လော်ဆော်သည်။

“သက်ပန်ရေ ... မောင်းတော့မယ်နော်”

“အင်း ... အင်း ... မောင်း အဘ၊ ဟိုနှစ်ကောင် ငါပြောပြီးသားနော်၊ ပြီးမှ ဘာသံညာသံ မကြားချင်ဘူး”

သက်ပန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချက်နာလေးအဖွယ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ပြောသွား သက်ပန် သူက အဲဒီပုံစံကို ပခုံးတွန့် ရယ်မောနေပြီးနောက် သိက္ခာမရှိအားထေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားမှ တနိုင်းဘက်သို့ အသာငဲ့ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ဘယ်အချိန်တည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိ
သော တခိုင်းခရဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် တန်းခနဲ ဆုံလေသည်။ သူက
မသိချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ...

“သွားမယ်လေကွာ၊ ဘယ်မှာ ထိုင်မှာလဲ၊ Money လား၊
UNISON လား”

“မင်း ကြိုက်တာထိုင်”

တခိုင်းက သူ့သဘောကို ဦးစားပေးလိုက်လျှင် သူက
ဆိုခေဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်သည်။
အဲဒီတော့ ကျောင်းနှင့် မဝေးသော၊ မျက်စိစားပွဲထိုင်ဖို့ အင်မတန်
ဈေးကောင်းသော ကန်စောင်းနားရှိ UNISON လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် သူတို့လို ကျောင်းသား
လူငယ်များ ကိုယ်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် အုပ်စုဖွဲ့၍ ထိုင်လျက်သား
ပါ”

သူနှင့် တခိုင်းသည် ပေါ့ကျတစ်ခွက်စီ ကိုယ်စီ
အောက် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသို့ တဖွဲ့ရောက်
လာနေကြသော စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေကို ဝေ
မောမိကြသည်။

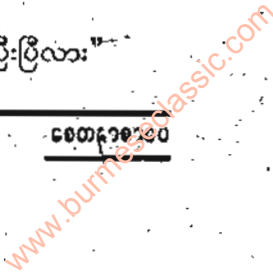
ဒီလို ရှစ်နာရီခွဲ အချိန်လောက်သည် ဒီနားတစ်ဝိုက်
တော့ အလွန်ကို စည်ကားလေသည်။ သူတို့မြို့လေးရဲ့ အရှေ့
ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းကို ဆက်သွယ်ထားသော တံတားကြီးဟာ
အချိန်ကိုတော့ အတော်စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ နေလိမ့်မည်။

ဒီလို မနက်ချိန်ခါတွင် ကျောင်းသို့လာသော ကျောင်း
သားကျောင်းသူများက အရှေ့မှ အနောက်သို့ ကူးရသလို အနောက်
ခြမ်းမှာ နေထိုင်သော လူများကလည်း ဈေးကြီး၊ ဌာနဆိုင်ရာရုံး
များထဲသို့ ကူးကြရသည်။

အရှေ့ကလူက အနောက်လာ၊ အနောက်ကလူက
အရှေ့သွားနှင့် တစ်နေရာက ထိုင်နေကျဖြစ်သော လူတစ်ယောက်
အဖို့ကတော့ ဝါသနာပါလျှင် အပျင်းဖြေစရာပဲ ဖြစ်သည်။

သူက ပေါ့ကျလက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံသောက်
အခုနတုန်းက တွေ့မြင်ခဲ့ရသော သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေး
ကို တရိပ်ရိပ် စားမြို့ပြန်နေမိသည်။ အခုတလော သက်ပန်
အကြောင်းကို ခဏခဏ စဉ်းစားနေဖြစ်သည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း
မသိဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ဝေခွဲမရသေးပေ။

“မြစ်မင်း ... မင်း Study အချိန် ဆွဲပြီးပြီလား”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော တနိုင်း စကားကြောင့် သူ့အတွေးစတိုက်က ပြတ်တောက်သွားရသည်။ တနိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိလျှင် တနိုင်းရော သူ့လိုပဲ သက်ပန်အကြောင်း မစဉ်းစားမိဘူးလားဟု အတွေးပေါ်သွားသေးသည်။ သို့သော် တနိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။

“မဆွဲသေးပါဘူးကွာ၊ အခုမှ နှစ်စပဲ ရှိသေးတာ၊ အေးဆေးပေါ့၊ အခုနေ့ နင်းကန်သွားကျုံးထားရင် တကယ်တမ်း နီးလာတော့ သိပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတော့ အေးဆေးပေါ့ကွာ၊ ဆေးတီသေချာပေါက် ဝင်မှာပါ”

“အဲလောက်ကြီးလည်း မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဆေးကို ဝါသနာမပါဘူးကွ”

“ဒါပေမဲ့ မယ်သက်ပန်ကတော့ ဆေးမှဆေးပဲ၊ လုံးလျော့ဘူး”

သူက တနိုင်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီကောင်သူ့ကို ကြည့်မနေသဖြင့် မျက်ဝန်းများ၏ အရိပ်အကဲကို ဖမ်းမရချေ။

သူ့ရဲ့အတွေးထဲမှာ သက်ပန်သည် မကြာခဏ နေရာယူတတ်လေ့ ရှိသလို တနိုင်း၏ နှုတ်ဖျားမှာလည်း မကြာခဏ နေရာဝင်ယူတတ်လေ့ ရှိလေသည်။

“မင်းကရော ဘာမှ ဘာပဲလဲ”

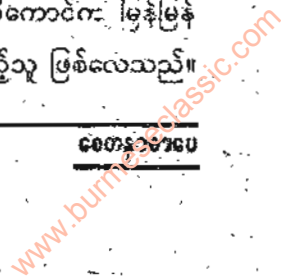
တနိုင်းသည် အဖြေကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ၊ ဘားလမ်းမက ဖြတ်သန်းသွားသော အရာဝတ္ထုများကို ငေးမောဆေးသည်။

ပြီးတော့မှ တွေးဆစာဖြင့် ...

“ငါကတော့ အမှတ်မီရာပဲ၊ ငါ့ဘက်က ငါတတ်နိုင်သလောက်၊ အံ့စွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားမယ်၊ နောက် ... မိတဲ့ကျောင်းကို တက်မယ် ...

နောက်ဆုံးတော့ ငါက ငါ့အဖေ အလုပ်တွေကိုပဲ ဦးစီးရမှာဆိုတော့ ငါ့အတွက်က ဆေးကျောင်းတက်လည်း ဆရာဝန်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

တနိုင်းရဲ့အဖေမှာ တနိုင်း ရှစ်တန်းနှစ်တည်းက ပါသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူ့အဖေ တစ်ယောက်တည်း မီးပွားရေးကို ဆောင်နေရတာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်က မြန်မြန်ပျော်ပျော် သူ့အဖေ အလုပ်တွေကို ဝင်ကူရမည့်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အမှတ်မိတော့လည်း တက်လိုက်ဆေးကျောင်းတက်ပြီး ဆရာဝန် မလုပ်တဲ့သူတွေ အများပြည်ဟာ ...

ဒေါက်တာဘွဲ့ အတတ်ခံရတာ နည်းသေးလား။ အနည်းဆုံးတော့ မင်း ဆေးကျောင်းတက်ရင် ဆရာဝန်မဟုတ် ယောက်နဲ့တော့ ရမှာပဲ”

သူ့စကားကို တနိုင်းသည် အလေးအနက်ထင်တော့ဟန်ဖြင့် ...

“ငါ့ကို မေမေက ပြောဖူးတယ်ကွာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ အတိအကျ ပြောရရင် ယောက်ျားတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ အချိန်တန်အစွဲရောက်လာရင် ကိုယ်နဲ့နီးစပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံရတယ်တဲ့ ...

ဥပမာ ... ကျောင်းသားဆိုရင် ကျောင်းသူနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံမယ်ကွာ၊ ရုံးဆိုရင်လည်း ရုံးကလူအချင်းချင်း တွေ့ဆုံမယ်ပဲ။ ဖိတ်ဆိတ်မေကျာကဆိုရင် ဖိတ်ဆိတ်ကဟာနဲ့ တွေ့ဖို့များတယ်။ ဆေးဆိုရင်လည်း ဆေးကဟာနဲ့ပဲ တွေ့မယ်ပေါ့ကွာ”

“အေးလေ ... ဒါ သီအိုရီတစ်ခုပဲ”

“အဲဒါ သီအိုရီပဲလေ၊ အချစ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာအချစ်လဲ”

သူက အလန့်တကြားထောင်လိုက်လျှင် တနိုင်းက အခုမှ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ သူနှင့် တနိုင်းသည် ငါးတန်းတည်းက စတင် အတွဲညီခဲ့ကြတာ အတူတူစား၊ အတူတူ သွား၊ လူပျိုစိတ်လည်း အတူတူ ဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း အချစ်အကြောင်းတော့ တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးသေး။

အခုတော့ သူ့ထက် အေးပါသည်ဆိုသော တနိုင်းရဲ့ ခါးစပ်က အလွန်အင်အားပြင်းထန်သော စကားလုံးနှစ်လုံး ထွက်လာခဲ့ချေပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်၊ အချစ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... လူတိုင်းနဲ့ မကင်းနိုင်ကြတဲ့ အချစ်ပေါ့”

“ဟား ... ဘာတွေလဲ၊ ဆရာမ သိတာက အဲဒီအကြောင်း စာစီစာကုံး ရေးခိုင်းထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလည်း၊ ငါပြောတာက မေမေ ပြောတဲ့အရာက အေး ... မင်းပြောတဲ့ဟာက သီအိုရီတစ်ခု ပဲလေ ...

ငါကတော့ အဲဒါကို အချစ်လို့ မမြင်ဘူး၊ နီးစပ်မှု တစ်ခုလို့ပဲ မြင်တယ်၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ သဇင် ဆိုတာ တဲ့ သီချင်းလေ ...

သီအိုရီတွေ အကုန်မှားသွားလည်းပဲ ငါ့ရင်ခုန်တာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာလေ”

သူက တနိုင်းရဲ့ စကားကို တဟားဟားနှင့် အော် ရယ်ပေးလိုက်သည်။ တနိုင်းသည် သူ့ဖွဲ့ပြနေသော ကိစ္စအပေါ် အဟားခံရသဖြင့် မကျေမလည် ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ မျက်နှာ ကြီး မဲ့သွားလျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို မဟားနဲ့ကွ၊ ငါက မင်းလို တွေ ကရာ ကြည့်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“သီပါတယ်ကွာ၊ မင်းက တွေ့ကရာ နောက်တစ်တဲ့ ကောင်ပါ”

“မနော့ကံစဉ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလို အနှစ်တွေ ကျတော့ မင်းက ဘယ်ခံစားဖူးမလဲ”

“အောင်မာ ... အဖေထက် သားက တစ်လများကြီးလို့၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်ကအနှစ်တွေကို ခံစားနေရတာလဲ ...

မင်းတို့အိမ်က ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး ကျွေးတဲ့ ကြက်ဥအနှစ်တွေကို ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့ ခံစားတာလား”

“ခွေးကောင် ... မင်း ...” ဂင်းနား တနိုင်းက သူ့ကို ဆုံးအောင်တောင် မဆဲငှာကလဲ”

ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း နှုတ်သွင်း ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ဟာ အဲဒီ ကို နှုတ် ခု ပိုက်ဆံထဲရှင်းလျက် အူယားဖားယား ပြေးရသော်လည်း ကျောင်းတံခါးက ပိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

အချစ်အကြောင်း အဆွေးနွေးကောင်းသဖြင့် ကျောင်း စဖွင့်သည့် နေ့မှာတင် အတန်းရှေ့မှာ နားရွက်ဆွဲ၍ ထိုင်ထ အခါနှစ်ဆယ် လုပ်လိုက်ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၅၆ သက်ပန်သည် သူနှင့် တနိုင်တို့ ကျောင်းနောက် ကျသည့် အကြောင်းကို ဘယ်လောက်တောင်များ သိချင်နေသလဲ တော့ မပြောတတ်ချေ။ ထမင်းစားကျောင်း ဆင်းတာနှင့် တစ် ပြိုင်နက် သူ့အနားသို့ ရောက်လာကာ မေးလေသည်။ အနားမှာ တနိုင်လည်း ရှိနေသော်လည်း တနိုင်ကို ဦးတည်၍မမေး။ သူ့ ကိုသာ ဦးတည်၍ မေးလေသည်။

“ဟဲ့ ... မြစ်မင်း၊ မနက်က နင်တို့ ဘာလို့ ကျောင်းနောက် ကျနေကြတာလဲ၊ ကျောင်းကို ငါ့ထက်အရင် စောရောက် နေကြရဲ့သားနဲ့ ဘယ်တွေ သွားနေကြသေးတာလဲ”

သူနှင့် တနိုင်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြပြီးမှ ...

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ UNISON မှာ ထိုင်နေကြတာ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ကျောင်းတက်တော့မှာကို မသိဘူး လား၊ ဘာတွေများ ပြောနေ ငမ်းနေကြတာမို့လို့ ကျောင်းနား ရောက်တာတောင် ကျောင်းတက်တာကို မသိကြတာတဲလဲ”

သူက ခါးထောက်ကာ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ မေးနေသော သက်ပန်ရဲ့ပုံကို ပြုံးစေနှင့် မော်ကြည့်ကာ ရယ်ချင်သလို မျက်နှာ နှင့် တနိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သက်ပန်ရဲ့ဒေါသသည် တနိုင်ထံသို့ပါ ကူးသွားလေသည်။ တနိုင်ဘက်ကိုပါ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ...

“နင်လည်း ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ... နင်တို့နှစ် ယောက် ဘာတွေတိုင်ပင်ပြီး အကြံစည်ထုတ်နေလို့ ကျောင်း တက်တာတောင် မသိရတာလဲ”

တနိုင်သည့် သက်ပန်ကို ပြီးစိစိဖြင့်ကြည့်လျက် ...
“မပြောဘူး၊ သတ်ရှင်သတ်လိုက်” ဟု ပြောသဖြင့် သက်ပန်ဟာ
အတော်ဒေါမောင်း၍ သွားဟန်တူသည်။ ပါးတွေပင် မောင်းလာ
လျက် ...

“ကြည့်စမ်း ... နင်တို့နှစ်ကောင်က အတော်စွာနေပါလား၊
နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အန်တီတို့နဲ့ တိုင်ဖြောဦးမယ်”

“ဟာ ... သက်ပန်ကလည်းဟာ၊ ငါတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊
နောက်မှ နင်ကိုငါ ရှင်းပြပါမယ်ဟာ”

“ဘာရှင်းပြမှာလဲ၊ နင်တို့ ကောင်မလေးတွေကို လိုက်ဖို့
မဟုတ်လား”

“ဟွန်း ... ထွတ် ...၊ ကဲ ... ကဲ ... နောက်တော့ပြောပြ
မယ်၊ အခုတော့ ဗိုက်ဆာလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ နော် ...
ခဏစောင့်”

သူက သက်ပန်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလျက်
တနိုင်၏ပခုံးကို ဖက်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့လျှင် သက်ပန်သည်
မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူနှင့် တနိုင်က
ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ရော ယောက်ျားလေးပီပီ ထမင်းချိုင့်တွေ

ကိုင်ချင်သဖြင့်ရောကြောင့် အိမ်ပြန်စားကြသော်လည်း သက်ပန်
ကတော့ ထမင်းချိုင့်ထည့်သူ ဖြစ်၏။

ထမင်းစားကျောင်းဆင်း အိမ်အပြန်လမ်းတွင် တနိုင်
သည် သူ့ဘေးသို့ ရင်ပေါင်တန်းစီးရင်း ...

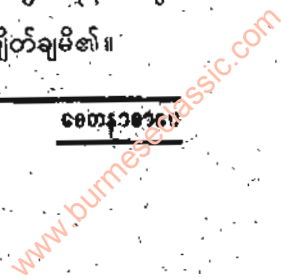
“သက်ပန် မေးရင် မင်း ပြောပြမှာလား မြင်မင်း”

“ပြောရမှာပေါ့ကွ၊ တော်ကြာ မဟုတ်ကုဟုတ်ကတော့
မေမေ့ကို သွားချွန်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

တနိုင်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ သို့သော်

တနိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ယောင်ယောင်မျှတော့ ပြီးသွားသည်ဟု
ဆင်မိသည်။ ဒီလိုနှင့် ညနေဘက် ကျောင်းဆင်းလျှင် စပီစုမ
လေး သက်ပန်သည် သူ့အိမ်သို့ စုက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ပေါက်ချလို
တာတော့လေသည်။

အဲဒီအချိန်တွင် သူက ရေချိုးပြီးစ ဆိုင်ကယ်နှင့်
အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတုန်းရှိဆဲ အချိန်ဖြစ်၏။ ဆပိုင်ကို နှစ်
ထက်ခွဲစည်းလျက် ပါးကွက်အကြား၊ စကတ်အကားဝတ်၍ ရောက်
သူသော သက်ပန်သည် ကလေးပေါက်စလေးသဖွယ် နှုန့်လှည့်ချော
အာ၍နေလျှင် သူက သက်ပြင်းကို အသာကျိတ်ချမိ၏။

တကယ်တော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဟူသော အသက် အရွယ်ဟာ သက်ပြင်းချဖို့အတွက် အချိန်မကျရောက်သေးသော်လည်း သူက ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပေ။

“နင် ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် သက်ပန်ရာ၊ နင် အဲဒီလောက် စပ်စုတတ်မှန်း အစက ငါမသိခဲ့ဘူး သိလား။”

သက်ပန်၏ နှုတ်ခမ်းသည် ချက်ချင်းပင် ရှေ့ကို တစ်တောင်လောက် ထွက်လာလျက် ...

“နင် ... နော်”

ထို“နင်နော်”သည် နင်နှင့် နော်ကြားမှာ သံရှည်တစ်ခု ဆွဲသွားလျက် သူ့နားထဲတွင် သံစဉ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လို့သွားသည်။ ဒီထက် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတာက သက်ပန်သည် သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ထပ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်တည်းက သက်ပန်ရဲ့လက်နဲ့ အရိုက်အပုတ်၊ အထူအထောင်း၊ အဆွဲအလိမ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရဖူးသော်လည်း ဒီလိုရင်ငြိမ်ညောင်းမှုကတော့ ဒါ ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်လေသည်။

“မပြောဘူးလား၊ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော် မြစ်မင်း။”

အဲ ... နဂါးရိုင်းလို အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ငါစိတ်တိုလာပြီနော် ဟူသော စစ်ခင်းစကားကိုတော့ သူ အဟုတ်ပဲ ဆန့်သွားရသည်။ သက်ပန် ဆိုသော ကလေးမသည် စိတ်ကောက်အောင် တော်တော်နဲ့ ပြန်၍မပြောတတ်တော့ချေ။

“သက်ပန်ရာ ... နင်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို အသည်းအသန် သိချင်နေတာကိုး၊ ကိစ္စက ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ တနိုင်နဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ နာရီကို မကြည့်မီ၊ သံချောင်းခေါက်တာကို မကြားမီ ဖြစ်သွားတာ ...

ဒါပဲ ... အဲဒါပဲ ...”

“အေးလေ ... အဲဒီကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲလို့”

သူက သက်ပန်ကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် ပြုံးကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘာကိစ္စလဲလို့ဟူသော အမေးတွင် လဲနှင့်လို့ကြားမိတဲ့ သံရှည်ဆွဲတတ်ပုံတို့ဟာ သက်ပန်ရဲ့ ထူးခြားချက်တည်း။ သက်ပန်သည် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလျှင် အဆုံးသတ်မှာ သူ့သည်ဆွဲ၍ ပြောတတ်သော ပညာကို အလွန်ကျွမ်းပါသည်။ တော့ အဲဒီလို ပြောပုံသည် အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟုလည်း ဆင်လေသည်။

“အချစ်ကိစ္စပါဟာ”

သူက သက်ပန်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောမဲ့ပြောတော့လည်း ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်ကာသွားသည်။

ပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ အချစ်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ဟင် ... နင် တော်တော်ကံနေပါလား၊ ဘာအချစ်အကြောင်းလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဘာအချစ်လဲ၊ နင့်အရွယ်က ဒီအကြောင်း ပြောရမဲ့ အရွယ်လား”

သက်ပန်ရဲ့ လက်သည် “ဟင်” ဆိုသော စာလုံးစကားတည်းက သူ့နားရွက်သို့ ရောက်ပြီးသားဖြစ်လျက် စကားဆုံးလျှင် သူ့နားရွက်တစ်ခုလုံးသည် သက်ပန်ရဲ့ လက်ထဲ၌ မွှေဖြေနေချေပြီ။

“အား ... ဘာလုပ်တာလဲဟာ၊ လွှတ်စမ်းပါ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တခိုင်း ပြောတာတခိုင်း၊ ဒီကောင်က စပြောလို့ ငါက ပြန်ပြောရတာပါဟာ နင်ကလည်း”

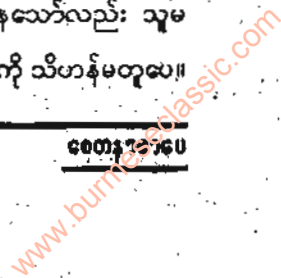
“သူက ဘာပြောရတာလဲ”

“ဪ ... သူက အမှတ်မိတဲ့ကျောင်းကို တက်မယ်တဲ့၊ ငါကလည်း တက်ပေါ့လို့၊ မင်း ဆေးကျောင်းတက်ရင် အနည်းဆုံးတော့ ဆေးကျောင်းသူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်မှာလို့ ပြောလို့၊ သူ့အမေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်တဲ့ ...

ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒါမျိုးတွေကို အချစ်လို့ မသတ်မှတ်ဘူးတဲ့၊ နီးစပ်မှုလိုပဲ သတ်မှတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ... အဲဒါတွေ ပြောနေကြတာနဲ့ ကျောင်းတက် နောက်ကျသွားတာဟေ့ ... သိပြီလား”

“ဟွန်း ... တော်တော် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ စကားတွေကို ပြောနေတယ်၊ နင်တို့နော် ... နင်တို့၊ လူတွေက ဖြင့် လက်တောက်လောက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ပြောနေစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး”

သက်ပန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးသဖွယ် ဟန်ချပ်ကာ ဆုံးမ၍နေတာကို သူက ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ကို အလွန် လက်တောက်လောက်ဟု ပြောနေသော်လည်း သူမ နှိပ်သံသယတော့ အပျိုကြီးစတိုင်လ် ဖမ်းနေတာကို သိဟန်မတူပေ။

“အေးပါ ... နင်လည်း ဒါမျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ သက်ပန်”

“အောင်မာ ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ”

“နင်က လှတယ်လေ”

သူ့ရဲ့မျက်လုံးလှန်ကြည့်သော အကြည့်နှင့် ပြုံးစရာမရှိ အပြောကို သက်ပန်သည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရင်း ...

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြန်၍မေးလေသည်။ လှကြောင် မလှကြောင်းကို မငြင်းဆိုဘဲ ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ပြန်မေးပုံထောက် သက်ပန်ဟာလည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ လှပကြောင်း သိနေတော့ ရှိဟန်တူပါသည်။

“ဪ ... သက်ပန်ရယ်၊ ဆိုင်ပါသကောဟာ၊ နင်ကလေးတယ်၊ လှတော့ အကောင်တွေက ဝိုင်းကြိုက်ကြမယ်၊ ကြမယ်၊ ပန်းကြမယ် ...

နင့်ကို လိုက်ကြတော့မယ် ...

အခုတောင် ကြားသိရတဲ့ နောက်ဆုံးစက်ရုပ်သေ

အရ နင့်ကိုလိုက်မဲ့ကောင်တွေ ဆယ်တန်းမှာ ဆယ်

ယောက်၊ ကိုးတန်းမှာ အယောက်နှစ်ဆယ်နဲ့ ရှစ်တန်းမှာ ငါးယောက်လောက် ရှိတယ်၊ ဒါ အပြင်က ကလေးမုန့်ပေး ကြိုက်ချင်တဲ့ ဘူထွားကြီးတွေ မပါသေးဘူး”

“ဟယ် ... အဲဒီလောက်တောင်၊ ဟုတ်လို့လားဟင်”

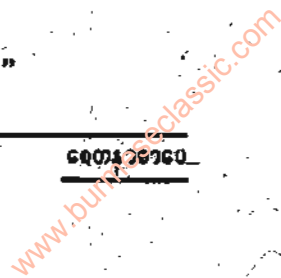
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ် နော်၊ နင် ဘယ်ကောင်ကိုမှ ပြန်ကြိုက်ဖို့ စိတ်မကူးထားနဲ့၊ အို ... ပြန်ကြိုက်ဖို့ မပြောနဲ့ အဲဒီတောင် စိတ်မကူးနဲ့ ... ရှိုးစမိုးတွေလည်း သိပ်မထုတ်နဲ့၊ ပဲမများနဲ့”

“ငါက ဘယ်မှာ ရှိုးထုတ်နေလို့လဲ”

“လှလှပပကို မနေနဲ့ဟာ၊ ဖြစ်သလိုနေ၊ ပြီးစလွယ်နေ၊ ဆံပင်တွေ ခွပ်ပွနေအောင်ထား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘိုကော ညှပ်ထား၊ ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထပ် အခြံတမ်းထပ်ဝတ်ထား၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ပဲ မနေနဲ့၊ ခါးအရမ်းတိုတဲ့ ရင်ဖုံးတွေမဝတ်နဲ့၊ ကြားလား”

သက်ပန်သည် သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်လျက် “ဟုတ်အဖေရယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ငါ အကောင်းပြောနေတာ သက်ပန်”

သူ့မျက်နှာက တည်သွားလျှင် သက်ပန်သည်လည်း
အလိုအလျောက် တည်ပြီးသားဖြစ်လျက် ...

“အေးပါ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ပြောလျှင် သူ ကျေးဇူး
သွားရပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟူသော စကားသည်
ခွန်းသဘောကို ဆောင်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ စိတ်ချပ
ဒါမျိုးဖြစ်စရာလား၊ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး စသည့် အာမခံက
စကားများအဖြစ် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်လေသည်။

ယုံပါတယ် သက်ပန်၊ နင်က ငါ့ရဲ့ မှုပိုင်စီးနပ်

ပဲဟာ။

အခန်း(၂)

သက်ပန်တို့အိမ်နှင့် သူတို့ရဲ့အိမ်မှာ သိပ်တော့မဝေး
သူ့ချေ။ အထက(၁) ကျောင်းအနားတွင်ရှိသော ဆောက်လုပ်ရေး
ခင်းထဲတွင် သက်ပန်တို့ရဲ့အိမ် ရှိလေရာ သူသည် အဲဒီကိုရောက်
ရန်အတွက် တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရပါသည်။ အဲဒီလို

ဝေနေစာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ခေါက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုဇော်လမ်း (၆)လမ်း၊ သုဇော်လမ်းအိမ်ရာ၊
သက်ပန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ဓရးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

၃၈

ဆုမြတ်မွန်မွန်

တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာရတိုင်း သူ့ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မျိုး
မည်သော ကျေနပ်ခြင်းကို ခံစားရပြန်သည်။

သူသည် အထက(၁) လမ်းအတိုင်း စက်ဘီးကို
ခပ်သွက်သွက် နင်းလာခဲ့လျှင် ကန်လေက သယ်ဆောင်ပို့ပေးလာ
သော တမာရနဲ့ကို အပြည့်အဝ ရှူရှိုက်မိသည်။ သက်ပန်ဆီကို
သက်သက် သီးသန့်လာလျှင် သူဟာ ဘယ်တော့မှ ဆိုင်ကမ်း
ကား မသုံးတတ်ပေ။ သူ့ရဲ့လက်စွဲတော် ပြိုင်ဘီးလေးနှင့်သာ
လာတတ်ပါသည်။

ပြီးလျှင် သူဟာ ဆောက်လုပ်ရေးစင်းထဲရှိ သက်ပန်
တို့အိမ်ကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ဝင်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သက်ပန်
ကို အငိုက်ဖမ်းလိုသော အချိန်များတွင် အနောက်ဘက်မှ ဖင်
တတ်လေရာ အခုလည်း အနောက်ဘက်ကပင် စက်ဘီးကို
စီးလာခဲ့သည်။

သက်ပန်၏အဖေကားကို မောင်းပေးရသော ဒရိုင်
ဘာ ကိုတင့်ဆန်းက သူ့ကိုမြင်လျှင် ပြီးပြန်ဆက်သည်။
သူက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ လေသံဖြင့် ...

“သက်ပန်ရော”

“ဒန်းပေါ်မှာလေ”

သူက စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လျက် အိမ်ရှေ့
ဘက် ဒန်းစင်ပေါ်တွင် ရှိနေမည်ဖြစ်သော သက်ပန်ထံ တိတ်တ
ဆိတ် ချဉ်းကပ်လာမိသည်။ ဒန်းစင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်
နေသော သက်ပန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစူးစိုက်နေသည့်
အလား ခေါင်းလေးက မသိမသာ ငုံ့နေသည်။ ကြည့်ရတာ စာ
အုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နေသည့်ပုံ။

အဲဒီလို ငုံ့နေသည့်အခါ ဖြူဝင်းနေသည့် ကုပ်ပိုး
သားလေးများသည် သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေဟန် ရှိလေသည်။
သူက အဲဒီကုပ်ပိုးသားလေးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်အား
အထူးချိုးနှိမ်ထားကာ သက်ပန်ရဲ့အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်
သွားမိသည်။

သူ ... (သက်ပန်) ဘာများ လုပ်နေပါလိမ့်။

သက်ပန်သည် အနောက်မှာ သူ့ ရောက်နေတာကိုပင်
မသိရလောက်အောင် စာတစ်စောင်ကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ဖတ်နေ
လေသည်။ သူက နောက်ပါးမှာ အသာရပ်ရင်း စာကို လိုက်ဖတ်
ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“မေ ... (သက်ပန်)

ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို မေလို ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် မေ့ကို စပြီးသတ်ထားမိခဲ့တာ ကိုတန်းနှစ်တည်းကပါ။ အဲဒီအချိန်တည်းက မေက ကျွန်တော် နှလုံးသားထဲကို ရောက်နေခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်မေ့ကို ဒီစာပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ပညာသင်နေဆဲ အရွယ်မှာ ဒါမျိုးတွေ စိတ်မကူးသင့်ဘူး ဆိုတာလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေ့ကို ကြိုက်တဲ့လူတွေက အရမ်းများတော့ ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး မေ။ ပြီးတော့ မေ့အနားမှာ စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ယက္ခနှစ်ကောင်ကိုလည်း ...”

အဲဒီနေရာ အရောက်တွင် သူသည် ဒေါသထွက်လွန်းအားကြီးလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အသက်ရှူတာ ပြင်းသွားလေရာ ထိုလေနှွေးနှွေးကြီးဟာ သက်ပန်ရဲ့ကုပ်ပိုးကို သွားရောက်ရိုက်ခတ်မိသည် ထင်၏။ သက်ပန်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် သူ့ကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်၍ လာလေသည်။

ရတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် သက်ပန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေသည် ဝိုင်းစက်လို့ သွားလေသည်။

“မြစ်မင်း”

သူက အနောက်မှ အရှေ့သို့ ထွက်လာလျက် သက်ပန်ရဲ့ မျက်လုံးများ အတွင်းသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်တာ ...

“နင် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာလေ”

“ကျွတ် ...”

သူက သက်ပန်ကို မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် မျက်နှာလွဲကာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်လျှင် သက်ပန်သည် အထိတ်ထိတ် အပျာပျာဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လျက် ...

“ဟင့်အင်း ... နင် ငါ့ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့ မြစ်မင်း ...

ဒါ ငါ ရိုးရိုးသားသား ဖတ်နေတာ”

“ဘာ ... ရည်းစားစာကို ရိုးရိုးသားသား ဖတ်နေတာ ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ... နင့်ကို တယ်ခွေးသားက ရိုးရိုးသားသား ရည်းစားစာ ပေးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ဒီစာကို နင်လာရင် ငါ ပြမလို့ပါ”

“ဪ ... ငါလာမှာ နင်က ဘယ်လိုလုပ် ကြံပြီးသိနေလဲ၊ ဓတာစမ်းပါ သက်ပန်ရာ၊ နင် ငါ့ကို မြင်လို့ ဒီစကား ပြောတာပါ ...

ဘယ်လောက်တောင်များ ပီတိမနောတွေ ပွားနေထဲ တော့ မသိဘူး၊ ငါလာတာတောင် မသိနိုင်လောက်အောင် ပဲ ...

ကျွတ် ...”

သူ့ရဲ့ ခန်းခနဲစကားတွေကြောင့် သက်ပန်သည်

ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်လို့ သွားလေသည်။ ဘာစကားမှ မပြော သဖြင့် သူက ငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်နေရာကို မျက်လုံးသေကြည့် နှင့် စိုက်ကြည့်နေသော နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် သက်ပန်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် လန့်စရာ သွေးလျက် ...

“သက်ပန် ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက်တော့ အထင်သေးဖို့ မကောင်းဘူး မြစ်မင်း၊ ငါသာ မရိုးသားရင် ဒီစာကို ဒီလို လူမြင် ကွင်းမှာ ထိုင်ဖတ်နေပါ့မလား ...

ငါ့အခန်းထဲ ငါ တံခါးပိတ်ပြီး ဖတ်နေမှာပေါ့ ...

နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုထင်တာ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်”

အဆုံးသတ် ပြောလိုက်သော သက်ပန်ရဲ့ အသံတုန် တုန် စကားလေးသည် သူ့ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူ သွားသလို ခံစားသွားရစေလေသည်။

ချက်ချင်းပင် သက်ပန်ရဲ့ မြေသလုံးကိုဖက်၍ တောင်း ဝန်ချင်စိတ် ပေါ်သွားသည်။

“ဆောရီးဟာ ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငါ ဒေါသထွက်သွား လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဒီစာကို ဘယ်လိုလုပ် ရတာလဲ”

“ငါတို့အိမ်က ကောင်မလေးနဲ့ ပေးလိုက်တာ”

“ဪ ... အဲဒီ ငနာမလေးက ယူလာပေးတယ်ပေါ့၊

နေဦး ... နင့်အမေနဲ့ကို တိုင်ပြောဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် ... မတိုင်ပါနဲ့၊ သူလည်း မသိလို့ ယူလာတာပါ။ ဆရာမကိုပေးဖို့ ခွင့်စာဆိုပြီး ပြောပေးလို့ ဘုမသိ ဘမသိ နဲ့ ယူလာရှာတာပါ ...

ငါက မဟုတ်မှန်းသိလို့ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်နေတုန်း နင် ရောက်လာတာ”

“ဘယ်က မသာလေးလဲ”

သူ့အပြောကို သက်ပန်က ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းလေးထိုးလျက် ထိုစာရွက်ကို သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေသည်။ သူက စာရွက်အောက်ဆုံးနားရှိ အမည်ကို ဖတ်ကာ တက်တစ်ချက်ကို ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“တောက် ... ဝေဖြိုးလွင် ဆိုတဲ့ ဂန်ဒူးကောင်ပါလား၊ လူကြည့်တော့ ပိုးဟပ်ဖြူလိုလို အခြောက်လိုလိုနဲ့ ဒါမျိုးကျ ဖြစ်တယ် ...

ငါ့လက်သီးနဲ့တော့ နီးချင်ပြီနဲ့ တူတယ်”

“သွားပြီး ရန်လုပ်မနေပါနဲ့ မြတ်မင်းရယ် ... နော်၊ ငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ”

“ဒါဆို နင်လည်း ငါ့ကို ကတိပေး”

“ဘာကတိ ပေးရမှာလဲ”

“ဘယ်နောက်မှ ပြန်မကြိုက်ပါဘူး၊ စာပေးလည်း မယူပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

“အင်းပါ”

“Promise နော်”

“အေးပါဟယ်”

“ရှော့ ... ဒီစာကိုလည်း စုတ်ဖြိပ်စစ်လိုက်”

သက်ပန်သည် သူ့ကို တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ် တူသော အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ကြည့်သော်လည်း သူ့သဘောအတိုင်း ထိုရည်းစားစာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် စုတ်ဖြိပ်စစ်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစေဟူသော သူ့ကိုကြည့်သော အကြည့်တစ်ချက်အောက်တွင် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သက်ပန်ထံက ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ သိခွင့်ရလိုက်သေးသည်။

အင်း ... ငါ အမြဲညည်းနေတတ်တဲ့ သီချင်းလေးဟာ တကယ်ပဲ ငါ့အဖြစ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေပြီပေါ့ သက်ပန်။

“ရင်မှာ ချစ်များ ချစ်မိနေလား ... မသေချာဘူး ရင်ထဲက
ငယ်ငယ်က သံယောဇဉ် ... ခင်မင်ရုံ စိတ်လေးများ ...
ရင်မှာ အချစ်ရဲ့စိတ်ရိုင်းများ ... ဖြူစင်နှလုံးသား အရောင်
ပြောင်းသွား ... နားလည်ပါ သူငယ်ချင်း ချစ်သူလေးရယ်”

ဝေနေတာ၊ အကြံပြုတာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)သမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိုင်းရာ၊
သက်င်းကျွန်းမြို့နယ် သို့၊ ဓရးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

♥ လေပြည်တွေက မင်းရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့ကို
တိတ်တိတ်လေး ယူဆောင်လာပေးတဲ့အခါ
ကမ္ဘာလောကကြီးကို
ကျေးဇူးတင်မိတယ် ...။ ။

♥ ကမ္ဘာ့အချို့ဆုံး ဝတ်မှုန်တွေ
မင်းနှုတ်ခမ်းမှာ စတည်းချတယ်ဆိုတာ သိရတော့

တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်
ဆီဒီနားကို အလည်ရောက်ချင်တယ်...။ ။

ချစ်တတ်တဲ့ပညာဆိုတာ
မွေးကတည်းက တတ်လာတဲ့ စွဲကြေးခြင်းလိုပဲ
ဘယ်သူမှ သင်ကြားပေးဖို့ မလိုဘူး...
ဒါပေမဲ့ ...
အချစ်ကို တကယ်ခံစားတတ်ဖို့
နှလုံးသားအစစ်တစ်ခုတော့ လိုတယ်...။ ။

၂၈ ✧ ၂၈

၄၃
၁၁

ထိုနေ့က ကျူရှင်မရှိသော တနင်္ဂနွေညနေခင်း
ဖြစ်သည့်အတွက် သူက ရက်ကက်ကိုလွယ်ကာ သက်ပန်တို့အိမ်
ညီဘီးနင်းလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇေဇေက တင်းနစ်ရိုက်တာ
ဝါသနာပါကာ ရိုက်လည်း ရိုက်ခဲ့သဖြင့် သူဟာလည်း
ဩဂန်တန်းလောက်က စကားတင်းနစ်ရိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့
အခုချိန်ထိ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် တင်းနစ်ကို မရိုက်ရလျှင်
နေနိုင်အောင် ဝါသနာပါခဲ့ပြီ။

အရင်ကတော့ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်း အထက(၁)ဝင်းထဲရှိ တင်းနစ်ကုတ်မှာ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သက်ပန်ပါ တင်းနစ်ရိုက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သက်ပန် တို့အိမ်နားရှိ ဝန်ဇင်းဟိုတယ် တင်းနစ်ကုတ်မှာသာ ရိုက်ဖြစ်တော့ သည်။

သူ့ရောက်သွားလျှင် သက်ပန်က ဝတ်စုံလဲပြီးသာ နှင့် အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်မှောင် တစ်ချက် ကုတ်သွားရသည်။ သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်တာကို ချက်ချင်း ရပ်မိသော သက်ပန်သည် ...

“ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးကလည်း ချက်ချင်း”

ဟု မေးဖော်ရလေသည်။ သူက သက်ပန် ဝတ်ဆင် ထားတာကို မေးငေါ့ပြုရင်း ...

“နင့်ကိုယ်နင့် ကိုရီးယား ရောက်နေတယ်များ ထင်နေလား သက်ပန်၊ ဒီပုံစံနဲ့ အပြင်ထွက်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လဲ မြစ်မင်းရယ်၊ ဒါ Addidas က ထုတ်တဲ့ တင်းနစ်ရိုက်ရင် ဝတ်ရတဲ့ ဝတ်စုံပဲ၊ ငါ တင်းနစ်ရိုက်မှန် သိလို့ အန်တီလေးက ပို့ပေးလိုက်တာ ...

တင်းနစ်ချန်ပီယံ ရှာရာဗိုလာဝတ်တဲ့ ဒီဇိုင်းနော် ... ဟင်း”

“ရှာရာဗိုလာ မကလို့ ရှာရာဗိုလာ အမေပဲဝတ်ဝတ် နင် ဝတ်စရာ မလိုဘူး၊ ရိုးရိုးလုပ်ပါ သက်ပန်ရယ်၊ ကွာတာ ဘောင်းဘီနဲ့လည်း တင်းနစ်ရိုက်လို့ ရပါတယ်”

သူက တင်းနစ်ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော သက်ပန်ကို ဆက်မကြည့်ချင်တော့စွာနှင့် မျက်နှာလွှဲရင်း ပြောလိုက် တာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူ ဆက်မကြည့်ချင်တော့တာ မဟုတ် ပါ။

တစ်နေ့ကုန်ကို ထိုင်ကြည့်နေချင်ပါသည်။ အသား အရေ အလွန်လှပသော သက်ပန်နှင့် ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ Addidas ဝတ်စုံသည် မျက်စိမခွာချင်လောက်အောင်ပင် လှပလို့ နေသည်။ အပေါ်က စပိုရှပ်အကျပ်သားဖြစ်သည့် အင်္ကျီဟာ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်နှင့် လက်မောင်းသားလျော့လျော့ အင်္ကျီမို့ သူဟာ အိမ်မှာ ဖေဖေဆိုနေကျဖြစ်သည့် အောင်ရင်သီချင်းကို သွား၍ အမှတ်ရမိသည်။

ဘာတဲ့၊ လက်ပြတ်အကျို ဝတ်ဆင်ထားတော့ ရင်
များပင် တဖိုဖို ဆိုလား။ အခုဟာသည် လက်ပြတ်အကျိုတင်
မကချေ။ အောက်ပိုင်းက ဝတ်ဆင်ထားသော စကတ်တိုတိုကား
ကားလေးဟာ ရင်ဖိုရုံတင် မကတော့ဘဲ ရင်မရမည့်ကိန်းကို
ဆိုက်နေတာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီဝတ်စုံမျိုးကို ဝတ်၍ ရှာရာဗိုလာ တင်းနစ်ရိုက်လျှင်
တောင် ဟိုက အဖြူကောင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် မှန်သမျှ သွားရည်
ကျရသေးတာ ကျွန်တော်မျိုး မောင်မြစ်မင်းတို့မှာလည်း ဘာသာ
နဲ့ ထုထားတာမှတ်လို့။

သူသည် သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ခုကို သက်ပန်
မသိအောင် ကျိတ်ချလျက် ...

“အဲဒါကြီးနဲ့ ရိုက်မနေပါနဲ့ သက်ပန်ရယ်၊ နော် ... လိမ္မာ
ပါတယ်ဟာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဟိုရောက်မှ လဲဝတ်ရင်
လည်း ဝတ်ပါဟာ”

“ဟာ ... ဒီနားနဲ့ ဟိုနား နီးနီးလေးကို ငါက လဲဝတ်ချေ
ရဦးမှာလား၊ ကဲ ... ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူးနော် မြစ်မင်း
နင် ရိုက်မှာလား မရိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော၊ မရိုက်ရင်
လည်းနေတော့”

သက်ပန်က စိတ်ကောက်သလို လှည့်ထွက်သွားဖို့
မြင်လျှင် သူ့မှာ လက်ကို ကပျာကရာ လှမ်းဆွဲထားရသေးသည်။

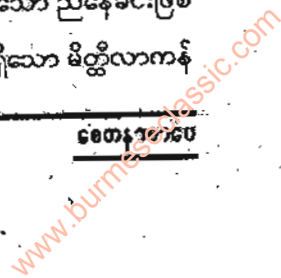
“ဟာ ... နေပါဦး၊ နင်ကလည်း စိတ်ကောက်ဖို့ချည်းပဲ၊
ကဲ ... ကဲ ... သွားမယ်၊ ရိုက်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ငါရုံးဖို့ပဲ
မြင်တယ်”

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြောလိုက်သော်လည်း
သက်ပန်သည် ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ချေ။ တစ်ခုခုကို
အဘာမပေါက်လျှင် ဝိုင်းစက်သွားတတ်သော မျက်လုံးဝိုင်းလေး
နှင့် ခေါင်းလေး အသာငုံကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားကြ
ဖို့”

သက်ပန်နှင့် သူသည် ဆောက်လုပ်ရေးဝင်းထဲနှင့်
အိမ်ဝေးလှသော ဝန်ဇင်းဟိုတယ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်လာ
ကြသည်။

ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာလှပသော ညနေခင်းဖြစ်
သလို ဝန်ဇင်းဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော မိတ္ထီလာကန်

ကြီးဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်တွေက သက်ပန်ရဲ့ကိုယ် သင်းရနံ့ကို သူ့ထံသို့ တိုးဝှေ့သယ်ဆောင်ပေးလာသည်။

ရေမွှေးနံ့မဟုတ်သော ကိုယ်သင်းရနံ့ဖျော့ဖျော့လေးကို ဘယ်လိုရနံ့ဆိုတာ နာမည်တပ်မရပေ။ အင်းပေါ်လေ ... သက်ပန် ရနံ့ပဲ ထားပါတော့။

“မြစ်မင်း ... ငါတို့မြို့က ဒီကန်ကြီး ရှိနေလို့ ပိုပြီးလှနေတာနော်”

သူက အင်းခနဲ သံရှည်တစ်ချက်ဆွဲကာ ...

“နေပါဦး၊ ငါတို့မြို့ဆိုတော့ နင်က ဒီမြို့သူမှ မဟုတ်တာ နင် ဒီကို နှစ်တန်းမှ ရောက်တဲ့ဟာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်ကြီး နေလာတာ ဒီမြို့သူပဲပေါ့ဟဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မစစ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒီမြို့သူ စစ်သွားအောင် ဒီမြို့သားနဲ့ ယူရတယ်၊ အဲဒါဆို စစ်သွားပြီ”

သက်ပန်က သေဦးမယ်ဟု အော်ကာ သူ့လက်မောင်းကို တစ်ချက်ပိတ်ထုသည်။ အဲဒီမှာ သက်ပန် ရနံ့တွေက ပို၍သင်းထုံသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

1.16 ရေမွှေးတောင် ဒီ လောက်မွှေးလိမ့်မည်ဟု သူထင်ပေ။

“သက်ပန် ... တို့တွေ တင်းနစ်မရိုက်ဘဲ ကန်ပတ်လမ်း ဘက်သွားပြီး အတွဲချောင်းရအောင်”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီပုံကြီးနဲ့”

“ဘာလဲ ... လေတိုက်ရင် လန်သွားမှာစိုးလို့လား၊ စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ ငါ မျက်စိမှိတ်ထားပေးပါမယ်”

“နင် ... နော်”

လမ်းလျှောက်နေရာမှ ခြေစုံရပ်ပစ်တော့လျက် နှုတ်ခမ်းကြီးသူကာ နင်နော် လုပ်လာလျှင် သူက ပခုံးလှုပ်ရလ်မော နှင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထား၍ မရတော့ချေ။

“ကဲ ... လာပါ မပုရားရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရိုက်ရတော့မှာကို မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက ပင့်တော့မှပင် သက်ပန်က ရှော့ရှော့ရှုရှုလာတော့သည်။ အဲဒီလို စကားပြောရင်း လျှောက်လာရင်းမှ ဝန်ဇင်းတို့တယ်ထောင်ချိုးရှိ အုတ်ခုံတွင် အုပ်စုဖွဲ့ ဝိုင်းထိုင်နေသော ချမ်းမင်းတို့အဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်တွေ အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ့စိတ်ထဲ၌ သတိဆွဲပြီးသား ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

သလို သက်ပန်၏ ခြေလှမ်းတွေတောင် မသိမသာ တုံ့သွားသည် ဟု သူ ထင်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ခပ်တည်တည်ပင် ထိုအုတ်ခုံရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်လိုသွားသည်။ အဲဒီမှာပင် စတင်ရန်စ သော ချမ်းမင်းရဲ့ စကားသံကို ကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“မိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီညအဖို့တော့ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ရှယ်ပဲနော် ... အဟီ ... ဂလု။ ဂလု ညီမျှခြင်း တံတွေးမျိုးချသံ မြည်သံစွဲအလင်္ကာ ... အဟားဟား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်ဆရာကတော်ကို ဒီလို ပြောစရာလား၊ အခု ပြန်ပြင်ပြောစမ်း”

“တပည့်ကြီး မှားသွားပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာကတော်ကို ဆရာပဲ ခံစားပါ၊ တပည့်တို့ မခံစားပါဘူး ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့”

ချစ်မင်းနှင့် နောက်လိုက်ခွေးများ ဒီလောက် အတိုင် အဖောက်ညီစွာ အူနေတာကို သူက လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်နေရာမှ နောက်ကို ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်

လိုက်လျှင် သရော်မော်ကား မျက်နှာတွေနှင့် စောင့်ကြိုနေသော ခွေးအုပ်စုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ မင်းတို့ မိကောင်းဖခင် သားသမီးဆိုရင် စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြော ...

သူများကို ဘာမှ ပုတ်ခတ်ရိသည့်ပြီး ပြောနေစရာ မလိုဘူး”

သူ့အသံက ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲနေလျှင် သက်ပန်က “မြစ်မင်း”ဟု ခပ်တိုးတိုး ဟန်သည်။ သို့သော် သူက အဲဒီအသံကြားမှပင် ပို၍ဒေါသထွက်လာတာ ဖြစ်လေသည်။

ချမ်းမင်းသည် သူက အော်ဟစ်လျှင် ရှေ့သို့ထွက်လာရင်း ...

“မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ငါ့ကို လာအော်နေတာလဲ၊ ဟင် ... ဟေ့ကောင်၊ နာချင်လို့လား ... ပြောစမ်း”

ချမ်းမင်းက ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေး အတ်သောကောင် ဖြစ်၍ သူတို့က ရှောင်တတ်သော်လည်း ဒီအစ်ခါတော့ သူက ရှောင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ချေ။

“မင်းသာ မျက်ခွက်စုတ်သွားချင်လား၊ အလေ့နတ်ကား
တွေ လာပြောနေတဲ့ ကောင်ကများ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာမှ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်း
သတ္တိရှိလား ပြော”

“မင်းလိုကောင်ကို အုံးမစားဘူး”

“အုံးမစားရင် ... ရော့”

ချမ်းမင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ထံသို့ လက်
သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လျှင် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသဖြင့်
သူ ခံသွားရသည်။

သူ့အသားကိုထိလျှင် ဒေါသအလွန်ကြီးတတ်သော
သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဒေါသဖြစ်လာလျှင်လည်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုမှ
မမြင်တော့ချေ။

တစ်ဖက်က အုပ်စုက သုံးယောက်၊ သူက တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်သော်လည်း နွေရာသီ ကရာတေးသင်တန်း
တက်ထားဖူးသဖြင့် သူ့အတွက်က အခဲဘက်ချည်းတော့ မဟုတ်။
နားထဲတွင် သက်ပန်၏ အော်ဟစ်တားမြစ်သံတွေကို ကြားသော်
လည်း ဘာမှန်းမသိတော့ချေ။

သူ့အသားကိုထိ၍ နာကျင်တာထက် သူ တစ်
ယောက်လုံး အနားမှာပါတာတောင် သက်ပန်ကို ပြောထွက်လေ
ခြင်းဟူသော အဖြစ်ကို သူက အသည်းနာတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ပိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သက်နိုးကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

တနိုင်းသည် သူနှင့် ချမ်းမင်းတို့အုပ်စု ဖိုက်တင် ပလေးကြသည် ဆိုတာကို ကြားလျှင်ကြားခြင်း မျက်လုံးတွေပြူးကာ လာ၍မေးလေသည်။ ဖြစ်တုန်းက သိပ်မနာသော်လည်း အခုမှ စွတ်နာနေသည့် မေရိုးကိုကိုင်ကာ ချမ်းမင်းကို ကျိန်ဆဲရင်း သူကလည်း ရန်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြရသည်။

သို့သော် ဒီအကြောင်းရင်း၏ မူလဇာစ်မြစ်ဖြစ်သော Addidas တင်းနစ်ဝတ်စုံ အကြောင်းတော့ မပြောတော့ပါ။

“အဲဒါပဲ တနိုင်း။ သက်ပန်ကို လိုက်နေတဲ့ကောင်တွေက ဒီမိတ္တီလာတစ်မြို့လုံးလားတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး။”

တနိုင်းသည် သူ့စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ကာ နေလေသည်။ ပြီးလျှင် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသင့် မပြောသင့်ကလည်း ချိန်ဆနေပုံ ရသေးသည်။

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်လိမ့်မလဲ မြစ်မင်းရာ၊ သက်ပန်ကလည်း အရမ်းလှနေတာကိုး။”

တနိုင်း ပြောနေပုံကြီးသည် တမေ့တမောကြီး ဖြစ်သဖြင့် သူက အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိလျှင် ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့် တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ပုံစံကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘုရားရေး ... ဒီပုံမျိုးကို သူ မြင်ဖူးသားပဲ။

မြင်ဖူးဆို သူကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတလေမှာ သက်ပန်အကြောင်း စဉ်းစားလျှင် အဲဒီပုံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ဒါဆို ... ဒီကောင်လည်း ... ? ...။

www.burmeseclassic.com

“နေပါဦး ... မင်းကရော သတ်ပန်ကို ဖောက်ပြန်နေတာလား”

ငြင်းမည်ထင်သော်လည်း တနိုင်းသည် သူ့ကို အရောင်လင်းဖြာနေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်လာကာ

“ငါ သတ်ပန်ကို ချစ်နေတယ် မြစ်မင်း”

သူက ဘာစကားမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ တနိုင်းရဲ့ပါးစပ်က ဒီလိုကြီး ပြောထွက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသဖြင့် အငိုက်မိ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဘာထွက်မှန်းမသိ ထွက်သွားသေးသည်။

“မင်းကွာ ...”

တနိုင်းသည် မချီငြိုး ငြိုးရင်းမှ ...

“မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ နှလုံးသားက သူ့အလိုလို ချစ်သွားတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါလည်း မျှီသိပ်ထားတာ ကြာပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းက မေးနေတာနဲ့ ပြောလိုက်ရတာ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမလဲကွာ ... ဟင်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲဟဲ့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဖောင့်ရှောက်ရမှ ဝတ္တရားထားရိတဲ့ဟာကို”

တနိုင်းသည် ငါ သိပါတယ်ဟူသော အငြိုးမျိုးဖြင့် သူ့ကို ငြိုးကြည့်၍လာသည်။

“အဲဒါက ဘေးကကောင်တွေ မဟုတ်မဟတ်တွေနဲ့မို့ မင်း သဘောမတူနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ ငါလိုကောင်ဆိုရင် မင်း သဘောမတူစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ ...

ငါ သတ်ပန်ကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါကွာ ...

မင်း ကူညီမယ် မဟုတ်လား၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

သူက ဘုဆတ်ဆတ် ဆိုလိုက်လျှင် တနိုင်းက သူ့အံ့အားသင့်သလို လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတောင် သက်ပန်ကို ကြိုက်နေမှတော့ ငါလည်း ကြိုက်နေပြီပေါ့ကွာ၊ မင်းလို အေးပေါ်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်တောင် ဒါတွေ စဉ်းစားနေမှတော့”

“ဟာကွာ ... မြစ်မင်းကလည်း”

“မြစ်မင်းက မလည်းနဲ့၊ ငါလည်း မျှသိပ်ထားရတာပဲ ဒီအချိန်ဟာ ဆယ်တန်း၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘာမဖြစ်တော့တာလဲ”

တနိုင်းသည် မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် အတုန်တုန် အလှူ လှုပ် မေးလေသည်။ တကယ်တော့ တနိုင်းခ ဆိုသော ကောင်ယာ သူ့ထက် ဘယ်နေရာမှ သာသည်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ ရုပ်ရည်၊ ပညာ အရည်အချင်း၊ သတ္တိ၊ အားကစား၊ နောက်ဆုံး သက်ပန်ထင် ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်ကိုပင်လျှင် မသိမသာလေးတော့ လျော့နေတတ် ကာ၊ သူက ငါးရာသုံးဆယ်လောက် ရထားသူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ယှဉ်ရမည့်ကိစ္စမျိုးတွင် တနိုင်း ဟာ မသိမသာ နောက်ဆုတ်နေတတ်တာ များလေသည်။

“ဟာ ... မင်းရော၊ ငါရော နှစ်ယောက်စလုံးက သက်ကို အတူတူ ချစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက်တော့ မပိုတောင် လျော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘယ်လိုလိုက်ကြမလဲ။ အဲဒါ ပြဿနာရှိတယ်နော်”

သူ့ရဲ့ ဆရာကြီးစတိုင်လ် အပြောကို တနိုင်းသည် ချက်လုံးအပြုသားဖြင့် ...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို လိုက်ကြမှာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက် စီလား”

“ဟာ ... မင်းဘာကြီး၊ ရွှေဉာဏ်တော်ကလည်း စူးရောက် ပါပေ၊ အဲဒီလိုသာ လိုက်လိုကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွတ်ပြီပဲ ... တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ဆုတ်ပေးရ မှာ”

“ဟာကွာ ... ဒါကြီးကတော့ ...”

“နေဦးလေ၊ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါ ဦး၊ ဒီအတိုင်း ဘာလိုင်းကြီးကတော့ ဘယ်သူက နောက် ဆုတ်ပေးချင်မလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က တန်းတူအခွင့်အရေးရှိ ကြတာပဲလေ ...

ဒီကိစ္စမှာ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ဆုတ်ပေး မှုကို ဖြစ်မှာကွ၊ ဥပမာ ... မင်းနဲ့ငါ အတူတူလိုက်ရင် လည်း သက်ပန်က အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမယ်၊ ငယ်စာရင်း ကတောင် ဖျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မင်းအရင်

လိုက်တယ်ပဲ ထားပါဦး၊ မရဘူးဆိုမှ ငါက ကပ်လိုက်ရင်
လည်း မင်းမရလို့ ငါက အကဲစမ်းပြီး လိုက်တာလား ဆို
ရင်လည်း မွတ်သွားဦးမယ် ...

အဲဒီတော့ တစ်ယောက်က လုံးဝအရှင် ပွဲထဲထဲ
ထွက်ပေးမှကို ဖြစ်မှာ”

သူ့စကားကို တနိုင်းသည် ထောက်ခံဟန်ဖြင့် အလေး
အနက် ဧွေးတော့၍ နေလေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း
ထွက်လာသော လေသံဖြင့် ...

“ဒါဖြင့် ငါ ထွက်ပေးရမှာလား”

“ဒါဆို ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ မင်းနဲ့
ငါနဲ့ တန်းတူရှိတာပဲ၊ ကံတရားသာ တန်းတူမရှိတာ
တနိုင်း၊ ဒီတော့ ငါတို့ ကံတရားကို အားကိုးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို အားကိုးမှာတုန်း”

“မင်းနဲ့ ငါ ခေါင်းပန်းလှန်မယ်ကွာ၊ နိုင်တဲ့လူက ...”

“သက်ပန်ကို လိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... မင်းဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“မင်းက ငါ့စကားမှ ဆုံးအောင်နားမထောင်တာ၊ နိုင်တဲ့
လူက သက်ပန်ကို မလိုက်ရဘူး၊ နိုင်တဲ့အတွက် လိုက်ခွင့်
မရှိဘူး၊ ရှုံးတဲ့လူကသာ သနားစရာကောင်မို့ လိုက်ရမှာ၊
နိုင်တဲ့လူက ပွဲကထွက်ရမယ်၊ ငါက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထုံးစံ
တွေကို မကြိုက်ဘူးကွ၊ အဲဒီဟာကို မင်း သဘောတူလား ...

ရှုံးတဲ့လူကလိုက်၊ နိုင်တဲ့လူကထွက်၊ ဘယ်လိုလဲ၊

As you like ”

“ဒါဆို ရှုံးပါစေလိုတောင် ဆုတောင်းနေရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... အဲဒါက ပိုမိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ အရှုံး
ရဲ့အရသာက ပိုချိုမြိန်နေတတ်တယ်ကွ၊ ကံ ... မင်းသဘော
တူရင် အခုပဲ အနိုင်အရှုံး ခွဲလိုက်ကြစို့”

“အိုခေ ... မင်းကတော့ တကယ်ထွင်တဲ့ ကောင်ပဲဟာ၊
ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလို ကံတရားနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊
မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ယှဉ်လိုက်ကြဆိုရင်လည်း မင်းရဲ့
အုံးပြေးပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ငါပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ...”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ နတ်ကြီး
တယ်ကွ”

သူက ဆရာကြီးလိုလိုဖြင့် တနိုင်းကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီးနောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိသော အကြွစေ့လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုအကြွစေ့လေးသည် ဂျပန်ခေတ်က အကြွစေ့လေးဖြစ်၍ သူ့အဘိုးဆီမှ အမွေရထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ရခက်သော အချို့ကိစ္စများတွင် သူက ထိုအကြွစေ့လေးနှင့်သာ ဆုံးဖြတ်တတ်လေသည်။ တချို့ကိစ္စတွေဟာ လူက ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘဲ ကံတရားကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးတာမျိုးတွေ ရှိတတ်သေးတာ ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာယူမလဲ”

သူက အကြွစေ့လေးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ကာ မေးလိုက်လျှင် တနိုင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားရိပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်တောင် တစ်ချက်သပ်လိုက်သေးလေသည်။ “ငြိမ် ... ဒီကောင်လည်း သက်မန်ကို ချစ်ရှာမှာပဲ။”

“ပန်းယုမယ်ကွာ၊ ငါက ပန်း ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြွစေ့မြောက်ရင် ဘယ်တော့မှ ပန်းမကျတတ်ဘူး၊ ခေါင်းပဲကျတယ် ...”

ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါလည်း ခေါင်းပဲကျအောင် ပန်းယုမယ်”

“အိုခေ ... အိုခေ ... မင်းက ပန်းဆိုတော့ ငါကခေါင်းပေါ့၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ကံ ... မြောက်ပြီ”

သူက နှလုံးသားတထိတ်ထိတ်ဖြင့် အကြွစေ့လေးကို မြောက်ချလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ဖမ်းကာ လက်ခုံပေါ်သို့ နှက်ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မဖွင့်ရဲသေးချေ။ တနိုင်းက သည်း သူ့ကို ဖွင့်ပါဟု မပြော။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်ဇာနည်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ယောက်က အထင်သေး သိမြင်နေရလေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူဟာ အုပ်ထားသောလက်ကို အဖြည်းဖြည်း ဖယ်လိုက်လျှင် ...။

♥ ချစ်တယ်လို့ မပြောရဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
ပြောလိုက်ရင် မယုံမှာကို စိုးတာ။

♥ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာ သတ္တိကြောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
မင်း အထင်သေးသွားမှာကို ကြောက်တာ။

♥ ချစ်သူ့ ပါပြင်ကို မနမ်းချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
လှလွန်းလို့ မမွှေးရက်ခဲ့တာ။

♥ နှလုံးသားပေါ် လာလည်သွားတဲ့
သူ့ ခြေရာတွေ
ကမ္ဘာတည်သဋ္ဌေ့ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်
ချစ်သူ့ ဖဝါးအောက်က ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး
အလွမ်းကင်းမဲ့မှ ဖြစ်ပါရစေသား။ ။

၃၈ ✦ ၃၉

အခန်း(၃)

သက်ပန်က သူ့ကို အိမ်လာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လျှင် သူက ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ပြီးချင်းချင်း ရေချိုးပြီးတာနှင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် စက်ဘီးနှင့် မဟုတ်တော့ချေ။ စက်ဘီးစီးရလောက်အောင် သူ အချိန်မပေးနိုင်တော့။

အာရုံတွေ များလွန်းသဖြင့် သက်ပန်ထံတောင် ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှန်း မသိပေ။ စာမေးပွဲမှာ မေးခွန်းဖတ်တာ တောင် ဒီလောက် ရင်မတုန်ခဲ့ချေ။

သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခါတိုင်းထက်ကို ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်၍ နေလေသည်။

သူသည် သက်ပန် မသိအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလျက် ...

“သက်ပန် ... နှင် ငါ့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

သက်ပန်သည် သူ့ကို မျက်နှာတစ်မျိုးဖြင့် မော်ကြည့်လာလျက် ...

“တနိုင်လေ ... ငါ့ကို ရည်းစားစာပေးတယ် မြစ်မင်း”

သူက သိပြီးသားကိစ္စမို့ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ။ သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ ဒါကို သက်ပန်က သူ အံ့သြလွန်းသဖြင့် အငိုက်ဖိနေပြီး ကြည့်နေတယ်ဟု ထင်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ကြားပါတယ်၊ ဒီလောက် နီးနီးလေး ကပ်ပြော နေတဲ့ဟာပဲ”

“နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

သူက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ရုတ်တရက် ပင် ထအော်မိသွားသည်။ သက်ပန်၏ မျက်နှာတွင် တနိုင်းက စာပေးခြင်းကြောင့် စိတ်ဆိုးသော အရိပ်သဏ္ဍာန်ကား လုံးဝရှိမနေ တာတော့ သေချာသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ပင်လျှင် သူ့ ရင်ထဲ၌ အပူလှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်စီးလို့ သွားလေသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲလို့ မေးတာ၊ နင် နဲ့ တိုင်ပင်တာပေါ့ဟာ”

ဘုရားရေ ... တိုင်ပင်တာ ဆိုပါလား။ ဒီလိုဆိုရင် တော့ အခြေအနေက တနိုင်းဘက်မှာ အလေးသာ၍ နေပြီထင် သည်။ ဘယ်လိုလဲ သက်ပန်ရယ်။ နင့်မျက်ဝန်းတွေက ပြောတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကျတော့ တစ်မျိုးပါလား။

သူသည် အကြာကြီး တိတ်နေ၍ မကောင်းသဖြင့် ရင်ထဲက စကားတချို့ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ထုတ်လိုက်ရသည်။

“ဒါကတော့ ငါ ဘယ်လိုအကြံပေးရမှာလဲ သက်ပန်၊ နင့် စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

“သူများတွေ စတာ နောက်တာကျတော့ နင် အရမ်းစိတ် ဆိုးပြီး ဟနိုင်းက စာပေးတာကျတော့ စိတ်မဆိုးဘူးလား”

သူက သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို မျက်ဝန်းများ မှေးစင်းကာ ကြည့်နေသော ခနဲတဲ့တဲ့ မျက် သုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါကတော့ သူက ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးကိုဟ”

“ဒါဖြင့် နင် သဘောတူတယ်ပေါ့”

သူက သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိလေသည်။

လက်ပိုက်လျက် သူ့ကို ပြုံးစေ မေးဆတ်ပြုနေသော သက်ပန်သည် သူ့ကို လုပ်နေပုံမှာ ကြောင်က ကြွက်ကလေးကို လက်ခုပ်ထဲထည့်၍ လိုရာဆော့ကစားနေပုံ ဖြစ်သည်။

သူ့အသည်းကို တဆစ်ဆစ် ဖြစ်စေအောင် ကလိနေ သော စကားများကြောင့် ယောက်ျားစိတ်က ခေါင်းပြု၍ ထွက် ထာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါသဘောထားက နင့်အတွက် အရေးပါနေလို့လား သက်ပန်”

သူက သက်ပန်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်လျှင် ဆရာမကြီးစတိုင်လ် ဖမ်းထားသော သက်ပန်ရဲ့ အိုက်တင်တွေသည် နည်းနည်းတော့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက ခေါင်းငုံ့သွားသော သက်ပန်ရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ကာ အခြေအနေကို အလွတ်မပေးဘဲ လှုပ်ရှားရတော့မည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်လေသည်။ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ သက်ပန်ရဲ့ အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်ပစ်လိုက်လျက် ...

“ဟိတ် ... ပြောလေ သက်ပန်”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ”

ဒီအသံသည် မူမမှန်တော့ပေ။ သူက လှစ်ခနဲ ပြုမိကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော သက်ပန်ရဲ့ နှလုံးသားကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ဒီအချိန်မှာ တခိုင်းနှင့် သဘောတူညီချက်ထားထားသည့် ကိစ္စတွေလည်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ပေ။ လောကမှာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုသိမှ လူတော်ကဲ့။

သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ မသတ်မှတ်ထားသော်ငြားလည်း လူအတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။

“နင့် ... တခိုင်းကို ပြန်ချစ်မှာလားဟင်”

“အိုး ... ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ”

သက်ပန်ရဲ့ ရီစပွန် (response) က ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ထွက်လာသည်။ တစ်စက်မှ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိ။ သူသည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကာ နှစ်ကိုယ်တည်း ကြားလောက်သော အသံဖြင့် ...

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ပြန်ချစ်မှာလဲ”

“မြစ်မင်း နော်”

အဲဒီ မြစ်မင်းနော်သည် နင့်ကိုပဲ ပြန်ချစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအလွဲပြုံး ချစ်စရာ ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ၊ တခိုင်းကို ပြန်ချစ်မှာလား စသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်များစွာ အကျုံးပင်နေသော မြစ်မင်းနော် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အနားသို့ ချက်ချင်းပင် လေပြည်တွေ တိုက်လာသလို ခံစားလာရသည်။ အချစ်ဟူသော ထိုအရာ ခိုအောင်းထားသော မျက်နှာသည် ဘာ Sika care မှ လုပ်စရာမလိုဘဲ

နှင့်ကို ကမ္ဘာ့ပေါ်မှာ အနားညံ့ဆုံး ဖြစ်တတ်သည်ဟု သူ ကြားဖူး ထားသည်။

သက်ပန်ရဲ့ ပါးလေးများသည် မွေးကင်းစ ကလေး ငယ်၏ ပါးပြင်လေးများလို နီရဲနူးညံ့ကာ အိထွေး၍ နေပါသည်။

“သက်ပန် ... နင် တနိုင်ကို မစဉ်းစားဘူးဆိုရင် ငါ့ကို စဉ်းစားပေးပါလား၊ ငါလည်း နင့်ကို ချစ်နေတာပဲ ...

ဟို ... တနိုင်ကို ... နင် ...”

“အို ... သူ့ကို ငါ မချစ်နိုင်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင် မယ်လို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီးသား”

သက်ပန်သည် သူ့ကို ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသော အဖြေကို ပေးလိုက်ပြီဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ မရိပ်မိရှာချေ။ သူက လည်မလိုလိုနှင့် အသောကောင်မလေးကို တစ်မိမိမိမိစိုက် ကြည့်ရင်း အသည်းယားလာသည်။

“ဒါဆို ငါ့ကိုရော”

သက်ပန်သည် ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင် မျက်လုံး တစ်ချက် လှန်ကြည့်လျက် ...

“ခုချိန်မှာ ငါ ဒါတွေ မတွေးချင်သေးဘူး ဖြစ်မင်း”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ...”

“စာမေးပွဲကိုပဲ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြေနိုင်ဖို့ စဉ်းစားပါ ဖြစ်မင်းရယ်၊ နောက်တော့ ...”

သက်ပန်သည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ အသည်း သားအောင် ရပ်ထားကာ အနားရှိ သစ်ပင်မှ သစ်ခေါက်ကို ဆက်နှင့်ခွာနေလေသည်။ ဒီအခြင်းအရာသည် သူမလည်း စိတ် သွပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟာကွာ ... သက်ပန်ကလည်း၊ ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ် တာပါ၊ တကယ်ချစ်တယ် ဆိုတာ မယုံဘူးလား”

သူမ မဖြေချေ။ အနီးကပ်ကြည့်မှ တာဆတ်ဆတ် ချွန်နေသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့် သူမလည်း ရင်ခုန်နေပြီ ဆို တာကို သူ အတိအကျ သိခွင့်ရလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သူက ရင်ခုန် နှုတ်ခမ်းကို မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် သက်ပန်ရဲ့ လက်ကလေးကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်လျှင် သက်ပန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပိုင်းစက်လို့ ချွေးလေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း စိန်ပြေးတမ်း ဆော့ကစား နိုင် နင့်လက်ကို ငါဆွဲခဲ့ဖူးတာပဲ သက်ပန်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

“သက်ပန် ... နင် ငါ့ကို အဖြေပေးပါဟာ ... နော်”

သက်ပန်သည် သူ့လက်ထဲမှ သူမရဲ့လက်ကို ရှုန်းထွက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ခုချိန်မှာ စာကိုပဲ ကြိုးစားပါ မြစ်မင်းရယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် နင့်ကို အဖြေပေးမယ်”

ရုတ်တရက် လေဟာနယ်ထဲသို့ ရောက်သွားသော ခံစားမှုနှင့်အတူ နှလုံးသားမှာ အားအင်သစ်တွေ စီးပျောလာသလိုကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဒါဟာ အချစ်ကံပေးသော လက်ဆောင်လည်း ဖြစ်သေးသည်။

သူက အချစ်ရဲ့ တွန်းအားဖြင့် စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း တခိုင်းကတော့ အတော်ဟတ်ထိနေရှာဟန် မရှိပါ။ မျက်နှာကို မကောင်းချေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တခိုင်းအပေါ် အစားမှ တရားရဲ့လားလို့ တွေးမိသော်လည်း သူဟာ သက်ပန် တခိုင်းကို နှောင့်ယှက်ခဲ့တာ မဟုတ်။ နှလုံးသားရဲ့ အလိုဆန္ဒတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက သက်ပန်ကို propose လုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းတော့ တနိုင်ကို ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဒီလိုနှင့် စာသစ်နှစ်တစ်နှစ် ပြီးဆုံးကာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေဆို အချိန်ကျရောက်လို့ လာခဲ့သည်။ စာမေးပွဲ တစ်ဘာသာဖြေတိုင်း... “ဖြေနိုင်ရဲ့လား သက်ပန်” ဟု သူ့မှာမေးရတာ အမောပစ်

ပါးစပ်ကသာ အဲဒီလို မေးသော်လည်း မျက်လုံးတွေက လှမ်းလှမ်းပြီး အဖြေတောင်းတတ်တာကို သက်ပန်လည်း မသိဘဲနဲ့ နေမှာမဟုတ်ချေ။ ချစ်သူတို့ဟာ အဲဒီတစ်ခုတော့ အတော်ထူးခြားသည်ဟု သူ ထင်သည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပါးစပ်က စကားတွေ ပြောခွင့်မရှိသော်လည်း မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြတာနဲ့ကို ပြီးပြည့် သွားသလို ခံစားရလေ့ ရှိကြသည်။ ပြောရလျှင် အကြည့်တစ်ချက်က တစ်နေ့စာ အသက်ဆက်ဖို့ လုံလောက်သွားစေသည် ဆိုပါတော့။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ ရောက်ခဲ့လျှင် သူသည် စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတာနှင့် သက်ပန်ရဲ့အနားသို့ ချက်ချင်း ပြေးကပ်သွားကာ ...

“သက်ပန် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဖြေနိုင်လား”

သက်ပန်က သူ ဘာကိုရည်ရွယ်တော့မယ် ဆိုတာကို သိနေသဖြင့် မျက်စောင်းနုနုလေး တစ်ချက်ထိုးကာ ...

“ဖြေနိုင်တယ်၊ ဪ ... တနိုင် ... လာလေ၊ ဖြေနိုင်လား”

သူက မွန်နေသဖြင့် နောက်မှာ တနိုင် ရောက်လာတာတောင် မသိချေ။ တနိုင်ကတော့ အပြုံးနွမ်းနွမ်းဖြင့်သာ တနိုင်ညိတ်ပြုရှာလေသည်။

သူ့ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... ညနေရောက်ရင် season သွားရအောင်ကွာ”

“အေးပါ ... ငါ လာခေါ်ရမှာလား”

“အေးပေါ့ ... မင်းက မြို့ထဲကဟာကို၊ ငါးနာရီခွဲလောက်ပေါ့၊ ငါ စောင့်နေမယ်”

“ကားနဲ့ပဲ လာခဲ့ရမလား”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ပြန်မယ်လေကွာ၊ မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တနိုင်က သက်ပန် အနား တကပ်ကပ်လုပ်နေသေးသူကို နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် မေးဆတ်၍ မေးလျှင် သူ့ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိချေ။

သက်ပန်က လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်ကာ ...

“မြစ်မင်းကို ငါ ဆရာမဆီ လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့ ပြောနေတာ နင် ပြန်ချင် ပြန်နှင့်လေ”

တနိုင်သည် အဲဒီစကားကြောင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာသည်။ သူက အဲဒီအကြည့်ကို ဘာကြောင့် မျက်နှာဖွဲ့ပစ်မိမှန်း မသိချေ။ တကယ်ဆို သူ မလွှဲသင့်။ စိတ်ထဲတွင် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိရုံမှအပ မတတ်နိုင်တော့။

တနိုင်သည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အသာလျှင် ထွက်လို့ သွားသည်။

တနိုင်ရဲ့ဆိုင်ကယ် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားသူက သက်ပန်ဘက်သို့ အလျင်အမြန်လှည့်ကာ ...

“သက်ပန် ... ဟို ... နင် ငါ့ကို အဖြေ ... အဲ ... အဲဒါ ...”

“အဖြေက နေ့စမ်းပါဦး၊ နင်တို့က ညနေ season ငါ့ဘာကိစ္စနဲ့ သွားကြမှာလဲ”

“ဘာကိစ္စ ! ။ အာ ... ငါ ဘယ်သိမလဲဟာ၊ နင့်ရှေ့တင် တနိုင် ပြောသွားတဲ့ ဥစ္စာပဲ ... season ကိုသွားတာ ဘာကိစ္စဖြစ်ရမလဲဟာ၊ စားသောက်ဆိုင်သွားတာ စားဖို့သောက်ဖို့ပေါ့”

“အဲဒီဆိုင်က သိချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတွေကို ငမ်းဖို့ရော မပါဘူးလား”

“ဟား”

သူက ဟားခနဲ ရေရွတ်လျက် နောက်နေသည်ဟု ဆင်သော သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်နေတာ ဆုတ်ဘဲ တကယ်ကို မနစ်မြို့ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးကြုတ်၍ ပြောနေအဖြစ်သည်။

သက်ပန် သူ့ကို သဝန်တိုနေတာလား။ ဒီလိုတွေးချင်သူ ရင်ခုန်သံတွေ နည်းနည်းမြန်သွားသည်။ ယောက်ျားလေး

ချစ်သူကောင်မလေးရဲ့ သဝန်တိုမှုဆိုတာလည်း သိပ် မနှုန်းဘဲဘူးဆိုလျှင် ကြည့်နူးရသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

“နင်နော် ... ငါ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ညနေ
ရောက်ရင် နင် season ကို လုံးဝလိုက်မသွားရဘူး၊ နင်
တို့ အဲဒီမှာ အရက်သောက်မယ် ...

အဲဒီက မိန်းမတွေ သိချင်းဆိုတာကို ငမ်းမယ်
အဆင်ပြေရင် နင်တို့ဝိုင်းမှာ ခေါ်ထိုင်ပြီး ကြူမယ် ...

ထွေလာရင် ပြည်သာယာထဲက massage တောင်
ရောက်ချင် ရောက်သွားဦးမှာ၊ ငါ မသိဘူး မထင်နဲ့”

“ဟား ... သက်ပန်၊ နင်က မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ထင်
နေပြန်ပါပြီဟာ၊ အဲဒါတွေ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး၊
အရက်လည်း မသောက်ပါဘူးဟာ ...

ဘီယာပဲ သောက်မှာပါ၊ သိချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတွေ
ကိုလည်း မငမ်းပါဘူးဟာ၊ နင့်လောက်မှ မလှတာ ...

ဟုတ်တယ်ဟုတ် ... နင်သာ ငါ့ကို အစိုးမိုးနိုင်ဆုံး
ပါ သက်ပန်ရယ်၊ ငါ့ကို အဖြေပေးတော့နော်”

“မလိုချင်ဘူး၊ မလိုက်သွားနဲ့ဆို မလိုက်သွားနဲ့နော် မြစ်မင်း
ဘီယာသောက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီလိုနေရာတွေ
သွားတာကို မကြိုက်တာ”

အိုခေ ... ဒီလောက်ဆို သူ သဘောပေါက်လိုက်
အဲဒီအချိန်တွင် သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာသည် သက်ပန်ရဲ့လက်ထဲတွင်
လေသည်။ မိန်းကလေးတွေဟာ အဖြေပေးခါနီးအချိန်တွင်
အောက်ျားလေးတွေကို ဘာကြောင့် နိုင်စားတတ်သလဲ ဆိုတာ
အောက်ျားကျမှ သက်ပန်ကို သူ မေးကြည့်ရပါဦးမည်။

အခုချိန်မှာတော့ ချစ်သူလေးရဲ့ ဆန္ဒကို ဖယ်ရှားဖို့
အတတ်နိုင်သေးပေ။

“ကဲကွာ ... လုံးဝမသွားဘူး၊ ကတိပေးတယ်၊ ပေး ... ဟဲ့
အဖြေပေးတော့”

“နင် တကယ်မသွားဘူးနော်”

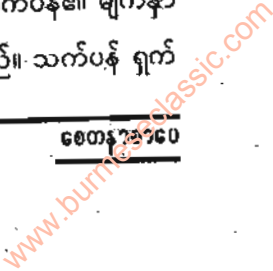
“မသွားပါဘူး ဆိုမှကွာ”

“ငါ နင့်အိမ်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်း
ချက်ခံနေမှာနော်”

“ကဲ ... အချစ်အနားမှာ မောင့်ကို ခေါ်သာထားလိုက်တော့”

“သွား ... ကောင်စုတ်”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သက်ပန်၏ မျက်နှာ
အသည် ရှက်သွေးနှင့် ရဲရဲနီ၍ သွားလေသည်။ သက်ပန် ရှက်

နေသောပုံသည် သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ဘယ်လိုချစ်ဖို့ကောင်းမှန်းကို မသိချေ။ ရဲတွတ်နေသော ပါးပြင်လေးများကို အားပါးတရပင် ဆွဲလိမ့်ပစ်ချင်စိတ်အား အထူးပဲ ချိုးနှိမ်ထားရလေသည်။

“သက်ပန် ... အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ပေးတော့လေ”

သူ့ရဲ့ လူမမာ အမိခြောက်တောင်း သဏ္ဍာန်ကို သက်ပန်ဟာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြုံးကြည့်နေနိုင်ရက်သည်။

“သက်ပန် ... ဘာလို့ အဲဒီလောက် ရက်စက်နေတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ တဂျီဂျီနဲ့ နားငြီးလိုက်တာ”

“အဖြေပေးမယ်ဆို”

“နေဦး ... သင်္ကြန်အကြံနေမှ ပေးမယ်”

“ဟာကွာ ... သက်ပန်က ညှစ်ပြီ၊ စာမေးပွဲပြီးရင် ပေးမယ်ဆို၊ သူပဲ ပြောထားပြီးတော့”

“အင်းလေ ... စာမေးပွဲပြီးရင်လို့ပဲ ပြောတာလေ၊ ကံပါ ...”

အခု အတိအကျ ပြောနေပြီပဲ၊ သင်္ကြန်အကြံနေမှာ ပေးမယ်၊ တကယ် ... မညာဘူး”

“သေချာတယ်နော်၊ မပေးလို့ကတော့ ... ဟင်း ...”

“အောင်မယ် ... မပေးလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဪ ... မပေးမချင်းကို တောင်းနေမှာလို့ ပြောမလို့ပါ၊

တကတည်းမှပဲ၊ သူ့ကလည်း”

သူ့အပြောကို သက်ပန်သည် ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်း

အေးထိုးလျက် အသာပြိုးလို့ နေလေသည်။

မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေကို ချစ်မှန်းသိလျှင်

ဒီလို အထာကိုင့်တတ်ကြတယ် ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် မရမချင်း ပိုးပန်းရမည်မှာလည်း ယောက်ျားတို့၏

သမိုင်းပေးတာဝန်ပင် မတူတတ်ပါလော။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၄)

တူးဖိုတေးသံတွေ ထုံလွမ်းနေသော သင်္ကြန်အကြံ
နေ့သို့ ရောက်လျှင် သူသည် အင်မတန်ခုန်လွန်းသော ရင်ကိုဖိ
ကာ သက်ပန်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ
တော့ ပျော်စရာတွေက တသီတတန်းကြီးပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို

သက်ပန်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အဖြေပေးထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း
သူ့ချာရေရာသော ချစ်သူဘဝကို ဒီနေ့တွင် သူ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။
သက်ပန်ရဲ့ အချစ်ကို တရားဝင် ဖိုင်ဆိုင်ပြီးသွား
သာသူဟာ အကြံနေ့မှာ သူ့မကို ဦးဦးဖျားဖျား ရေလောင်းမည်။
ဒီလျှင် သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားနှင့် သင်္ကြန်လည်ဖို့ခေါ်မည်။ သင်္ကြန်သည်
သူ့တို့လို ပုပုနွေးနွေး ချစ်သူစုံတွဲတို့ကို အမှတ်တရများစွာ ပေး
နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

အတွေးနဲ့-ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသော သူဟာ၊ သက်ပန်
တို့အိမ်ရောက်လျှင် သက်ပန်တို့အိမ်မှ ကောင်မလေးက စာတစ်
စောင်သီး၍ပေးသည်။

“မမက ကိုမြစ်မင်းကို ပေးခိုင်းတာ၊ မြန်မြန်ယူ ကိုမြစ်မင်း၊
အန်တီ မြင်သွားမှာစိုးလို့၊ စာယူပြီးရင် ပြန်တော့တဲ့”

ဒီလောက်တော့ သူကလည်း ဒက်ခနဲ သဘောပေါက်
သည်။ သက်ပန်ဟာ သူ့ကို ရှက်နေတာလား၊ ရင်မဆိုင်ရဲ
တာလားတော့ မပြောတတ်။ အခုလောလောဆယ်တွင် ပန်းရောင်
အိတ်လေးက အရေးကြီးနေသည်မို့ သူက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍
သက်ပန်တို့အိမ်မှ အသာလစ်ထွက်လာရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ရင်
တစ်ဝတ်ထိတ်ဖြင့် သက်ပန်ရဲ့စာကို ဖွင့်ဖတ်ရလေသည်။

အထဲတွင် လှပညီညာစွာ ဝိုင်းစက်နေသော သက်ပန်
ရဲ့ လက်ရေးလှလှလေးများက မဖတ်ရသေးဘဲနဲ့ကို သူ့ရင်အား
ချမ်းမြေ့သွားစေပါသည်။

“မြစ်မင်း ...

အချစ်နဲ့ ထိတွေ့မိတဲ့အခါလူတိုင်းဟာ ကဗျာဆရာ ဖြစ်သွား
တတ်ကြတယ်တဲ့၊ ငါလည်း နှင့်အတွက် ရည်စူးပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖေး
ထားတယ် ...

အဲဒါ နှင့်အတွက် အဖြေပါပဲ။

နှင့်ရဲ့

သက်ပန်”

ထိုမျှလောက်သော စာတိုလေး ဖတ်ရတာကို သူ့မှာ
လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်းပင်
နောက်တစ်စောင်ကို ဖွင့်ရပြန်သည်။

သက်ပန်ရဲ့ကဗျာလေးသည် ရေးတတ်သလို ရိုးရိုး
လေး ရေးထားတာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်
တွင် အကောင်းဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

♥ သတိရတိုင်းကသာ အသက်ရှူခြင်းကို
ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ထားမယ်ဆိုရင်
ငါဟာ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး
သေဆုံးအေးခဲ့သွားတာ ကြာလှပြီပေါ့။ ။

♥ အလွမ်းဆိုတာ အချစ်ရဲ့ အနားကံ
ကပ်ပါးကောင်ဆိုရင်
သူ့ကို တိုက်ထုတ်ဖို့ရာ
တို့နှစ်ဦးက နီးနေမှ ဖြစ်တာ။ ။

♥ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ကိုယ်ဟာ
အချစ်ဦးဖြစ်ခွင့် ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဲဒီလူဟာ ကံအကောင်းဆုံးလူတဲ့
ငါဟာ ... နှင့်အတွက်
ကံရေးတဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေလားနော် ...။ ။

မေသက်ပန်

ကဗျာဖတ်ပြီးသွားလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ ကြီးမားသော
ပျော်တစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလို့ သွားခဲ့သည်မှာ ပြောဖွယ်ပင် မရှိတော့
သို့သော် ... သက်ပန်ရဲ့နှုတ်ဖျားက ချစ်ပါတယ် ဟူသော

စကားကို မကြားရသေးသဖြင့် သူဟာ ထိုစကားကို အလွန်ထင်ကြားလိုလှသေးသည်။ (ကြားလိုလှတဲ့ သူ့ချစ်စကားပေါ့)။

ဒါကြောင့် မြန်မြန် ကြားချင်လွန်းတာရော အပြင်မှတစ်ဆင့် တွေ့လျှင် သက်ပန် ရှက်နေမှာ စိုးတာကြောင့်ရော သူ့ထက် သက်ပန်ထဲ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။ တစ်ဖက်မှာ လာကိုင်သူဟာ သက်ပန်ရဲ့အမေ ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဟယ်လို ... အန်တီ၊ ကျွန်တော် မြစ်မင်းပါ။ သက်ပန်ကို ခဏလောက်”

“ဪ ... သား မြစ်မင်း၊ ဟဲ့ ... သက်ပန်က ဒီနေ့တစ်ရက် တရားစခန်း သွားပြီလေ”

“ဗျာ ... တရားစခန်းသွားပြီ၊ ဟဲ့ ... ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မှာလဲ အန်တီ”

“ဪ ... ဒီကလေးနယ်၊ သက်ပန်က ပြောပြမသွားဘူးနဲ့ တူတယ်၊ သင်္ကြန်တွင်းတရားစခန်းဝင်တာလေ သားနဲ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှ ပြန်ထွက်လာမှာ”

“ဗျာ ... ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား အန်တီ၊ ဘယ်အချိန်နဲ့ သွားတာလဲ”

“သူ့အဘွားနဲ့လေ သားရဲ့၊ သားကို မပြောပြသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း အန်တီ၊ ကျွန်တော်က သင်္ကြန်လည်ဖို့တောင် ခေါ်ထားတာ၊ သူက ဘာစိတ်ကူးတွေများ ပေါက်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ အဟင်း ... ဟို ... ဘယ်မှာဝင်တာလဲ မသိဘူး၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာလား အန်တီ”

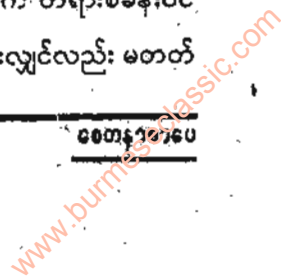
“မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းမှာ”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပဲနော် အန်တီ”

“အေး ... အေး”

ဖုန်းချပြီးလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ အတော်ကို ကလိစလိဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ သက်ပန်က တစ်ခါတလေမှာ အင်မထားတာတွေကို အတော်လုပ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်၏။ သူမလုပ်သော ဘာတွေတိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အပြည့်အဝ ဖျော်ခွင့်ရသည်ဆိုတာ မရှိခဲ့လေ။

အခုကိစ္စမှာလည်း သူ့လိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်ယောက်ျားကလေးမှ ကြုံဖူးမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ထင်သည်။ ချစ်သူကောင်မလေးက အပြစ်အယုတ်ကောင်မလေးက တရားစခန်းဝင် သွားသည်ဟူသော အဖြစ်အပျက်ဟာ (ငရဲကြီးလျှင်လည်း မတတ်

နိုင်တော့) သူ့အတွက်တော့ အတော်ကို ရင်နာစရာကောင်းသော ကိစ္စပဲ ဖြစ်သည်။

လူက ချက်ချင်းကို ဟုန်ဟုန်ကြီး ဖြစ်သွားကာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းကို မသိပေ။ တွက်ရေး စက်သူတွေ ဖြစ်လျက် အကြံနေမှာ အဖြေရမည်။ သံကံပီနီကို ရေလောင် မည်။ သင်္ကြန်တွင် အတူလည်ကြမည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖုန်း ခိုးပြောကြမည် စသော စိတ်ကူးတိမ်တိုက်တွေကို ဘယ်နေရာမှ လိုက်ရှာရမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။

သူ့စိတ်ကြိုက် စပါယ်ရှယ် သ,ထားသော ဂျစ်ကာ ကိုပင်လျှင် လှည့်ချင်စိတ် မရှိတော့။ သူ့ရဲ့ ငူတူတူပုံစံထဲ မေမေကတောင် သူတိထားမိလျက် မေးယူရသည်အထိ သူ့ပုံစံ က သိသာ၍ နေလေသည်။

“သား ... မင်းပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုဒင်း ... သက်ပန် တရားစခန်း ဝင်တယ်တဲ့ မေမေ”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ၊ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတော့ ဝင်တာမ မှာပေါ့၊ သားလဲ သင်္ကြန်တွင်း ဘုန်းကြီးလေးဘာလေး ဝတ် ပါလား၊ တစ်နှစ်တလေ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းအောင်”

“အွန်း ... တော်ပါ မေမေရာ”

သူက ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ ဇွတ်တိုက်တွန်းနေမည်စိုး ခင်ဖြင့် မေမေအနားမှ အလျင်အမြန် ခွာလာရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိပေ။ အထူးသဖြင့် ချစ်သူတွေ သူ့သော ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုးဝင်ခွင့်ရသွားသည့် တွက် သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်လိုလှသည်။

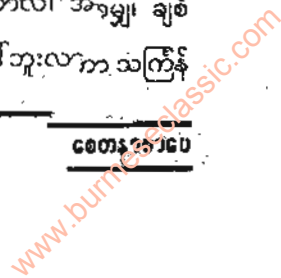
တွေးရင်းနှင့် အရမ်းကို မြင်ချင်လှလေသည်။

အဲဒီလို ဟာတာတာကြီးနှင့် အကြံနေတစ်ညဟာ သယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိရ။ အကျနေ မနက်ခင်းသို့ရောက် ချင် ကားပေါ်မှာ ကဲဖို့ စိတ်မပါတော့ဘဲ ကားမောင်းပေးဖို့သာ ခင်ကူးရှိသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခင်မေးကြသည်။

သင်္ကြန်မတိုင်ခင်က အကဲမရသော ပျော်ရွှင်မှုငှား ချက်ဆုံးသွားသည့် သူ့အဖြစ်က ရိပ်မိမယ်ဆိုလားကယ်ကိုပင် ခင်ပေ။

သည်။ သူမ

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပုံက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒါမျှ ချစ် ဘူးလား၊ သက်ပန်ကိုရော သွေးမခေါ်ဘူးလားက သင်္ကြန်

အကြံနေမှာ သက်ပန်ဆီက အဖြေရမည်ကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကလည်း သိကြလေသည်။ မသိသူက တနိုင်းသာ ဖြစ်၏။ တနိုင်းကလည်း စာမေးပွဲပြီးကတည်းက သူ့အမေနှင့်အတူ မော်လမြိုင်သို့ ပါသွားလေရာ ဒီကိစ္စတွေကို ဘာမှမသိတော့။

“အေး ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုံစံက လုံးဝရွဲနေတယ်၊ ဘာလဲ ... အဆင်မပြေဘူးလား၊ အဖြေမရဘူးလား”

“ရပါတယ်ကွ၊ သက်ပန်က မမှိုက်ဘူးကွာ၊ အကြံနေ တည်းက တရားစခန်း ဝင်သွားပြီတဲ့ကွ ... တောက်”

“ဟား ... အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိလို့ ငေါင်နေတာပေါ့၊ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ ထွက်မှာ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ရေလည်း လောင်းလို့မရ၊ ဘာစကားမှလဲ ပြောလို့မရ၊ ကျွတ် ... မမှိုက်လိုက်တဲ့ ရည်းစားကွာ”

“ဟိုဒင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေသည် သူ့အဖြစ်ကို ရယ်ချင်ဟန်”

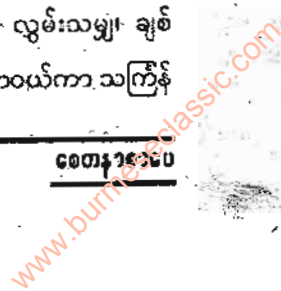
“အေး ယည်း မရယ်ရက်ကြချေ။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် မှာကို ကောင်းကောင်းညက်သော သူရသည် သူ့ဘက်က ပါလာဖို့ ...

“ဒီအတိုင်းတော့ မနေနဲ့ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်၊ တရားစခန်းဝင် တယ်ဆိုတာ၊ ရေသာလောင်းလို့ မရတာ၊ သွားတွေ လို့တော့ ရတာပဲကွ၊ အချိန်ပြည့် တရားထိုင်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း နားချိန်တွေ ရှိတာပဲ ...

အဲဒီမှာ မင်း သွားတွေ။ အအေးဘူးလေး ဘာလေး လဲ ဝယ်သွားပေါ့ကွာ၊ နောက် ... မင်းပြောချင်တာတွေကို စာရေးသွား၊ ဟိုရောက်ရင် ပေးလိုက်၊ ဒါပဲ၊ သူတောင် ကိုယ့်လုပ်သွားသေးတာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သွား ... ငါ ပြောသလိုလုပ်”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ သူ့ရ ပြောတဲ့အကြံ ကောင်း တယ်၊ မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် မင်း သွားလိုက်၊ နေ့ခင်း နား ချိန်လောက်ဆို အတော်ပဲ”

အာကာကပါ မြောက်ပေးလျှင် သူသည် အဲဒီအတိုင်း ခြံပို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့လေသည်။ တကယ်ကိုပင် သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်လိုလှပြီ ဖြစ်သည်။ သူမ ဘယ်လိုလွမ်းမှန်းကို မသိချေ။ ဒါကြောင့် လွမ်းသမျှ၊ ချစ် တို့ စာစီကုံးရေးသားလျက် အအေးဘူးတစ်ဖာဝယ်ကာ သင်္ကြန်

အကြတ်နေ့လယ်ကြီးတွင် သူရကုိပါ မရမက အဖော်ခေါ်လျက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လာရလေသည်။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တရားစခန်းသို့ ရောက် ဖူးသည်မှာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်၍ သူရရော သူပါ အကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်လို့နေလေသည်။ အကျိုးအဖြူ လုံချည်အညိုတွင် ယောဂီတဘက်လေးတွေ ပတ်ထားသော အေးချမ်းသည့် သွင်ပြင် နှင့် စကြွန်လျှောက်နေကြသည့် သူတို့အရွယ် ယောဂီကောင်မ လေးများကို သူရက တအံ့တဩနှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ ...

“ဟား ... အသင်လောက၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ လဲ၊ ဒါကြောင့် သကြိန်တွင်းမှာ အချောအလှတွေ နည်း ကုန်တာကိုး၊ အလှအပ အဖူးအညွန့် မှန်သမျှ တရားစခန်း ရောက်နေပါလားကွ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် သားသားလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ပါတယ် ... အဟံ ... ဟံ”

“ဟေ့ကောင်၊ သွားပြစ်မှားမနေနဲ့၊ ငရဲကြီးနေမယ်”

“ငရဲကြီးတော့ ငရဲလေးကို နိုင်တာပေါ့ကွ၊ မင်းတောင် ယောဂီကို လာရိုတ်တာ မဟုတ်လား၊ နေပါဦး ... မင်း ယောဂီက ဘယ်အဆောင်မှာလဲ၊ အဲဒါရော သိလား”

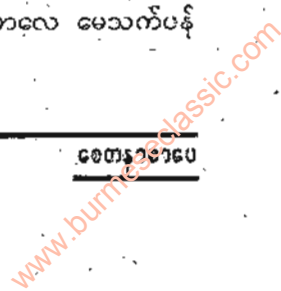
“သိတယ်၊ ငါ ညက သူ့အမေကို မေးပြီးပြီ၊ ဒီကနေ တည့်တည့်ဆင်းသွားရဲ့ပဲ၊ မိတ်ကပ်ရောင် သုတ်ထားတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်လေး၊ ဝိသေသသူခကျောင်းဆောင် ဆိုလား ပဲ”

“ဒါမျိုးကျ တတ်တယ်”

သူက သူရ စကားကို ဟက်ခနဲရယ်ကာ ဂျစ်ကား တို့ ကုန်းလျောအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိမ့်ချလာခဲ့သည်။ သကြိန်လည်သည့် သူတို့ဂျစ်ကား ကြောင်ကြောင်ကျားကျားကြောင့် အချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်ကြသေးသည်။ မတတ်နိုင် ဆာဘူ။

သူက နှလုံးသားလေး ခေတ္တနားခိုရာ ကျောင်း အောင်နား အရောက်တွင် ကားကို စက်သပ်လျက် ကားပေါ်မှ ခုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူရကတော့ ကားပေါ်မှ မဆင်း ချေ သူသည် အနားမှ ဖြတ်သွားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် တို့ ...

“ဟို ... ခဏလောက်၊ ဒီအဆောင်မှာလေ မေသက်ပန် ဆိုတာမျိုး ရှိလား မသိဘူး”

“ဪ ... မေးကြည့်ပေးမယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

ကောင်မလေးက အဆောင်ဘက် လျှောက်သွားရင်း အထဲကိုခေါ်ကာ မေးပေးသည်။ ခဏအကြာတွင် သူ့ရဲ့ သတ်စားသည် အူယားဖားယားပုံစံလေးနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာသည်။

သူက ဂျစ်ကားကို လက်ပိုက်မှီနေရာမှ သက်ပန်းပိုးပြန်တစ်ဆက်လိုက်သည်။

သက်ပန်းသည် ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆွဲလေးများကို အုပ်လုံးသိမ်း စုစည်းထားကာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအောက် လှဲချည်အညိုဖြင့် သူ့မျက်လုံးထဲ၌ တစ်မျိုးသစ်နေသည်။ ထာဝရသနပ်ခါးနုတို့ဖြင့် မှန်ညက်နေသည့် မျက်နှာလေးဟာ အခုက ကိုးပါးသီလံ စောင့်ထိန်းထားသဖြင့် ပကတိ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းနှင့် သဘာဝအတိုင်း။

အဆီဥနေသလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးဟာလည်း တစ်မျိုးပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဪ ... ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြိုးကိုခိုမည့် ကလေးမ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သက်ပန်းသည် သူ့ကို ကျယ်ကျယ်လှည်း အော်မေးရဲ့။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ကျိတ်၍မေးရတာ ဖြစ်သည်။

သူက ဂျစ်ကားကို မှီရပ်နေရာမှ ခွာကာ ...

“လာတွေ့တာလေ”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ၊ ပြန်တော့ မြစ်မင်း”

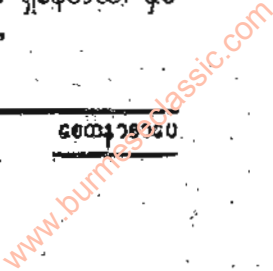
သက်ပန်းပုံစံဟာ ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်က မြင်မှာ စိုးရိမ်နေသည့် မလုံမလဲပုံစံ ဖြစ်၍နေသည်။ တကယ်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ယောဂီတချို့တလေသည် ခေတ်ပေါ်ပုံစံနှင့် သူ့ကိုတစ်လှည့်၊ ရိုးရှင်းစွာ လူ့ဇာတိနေသည့် သက်ပန်းကိုတစ်လှည့် မသိမသာတော့ အကဲခတ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

သူက ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူပါလားဟူသော အသိဖြင့် သက်ပန်းရဲ့ မျက်နှာလေးကို တစ်မျက်မက်မက် ဝေးကြည့်ကာ ...

“သက်ပန်း ကိုယ့်ကို ရက်စက်သွားတယ်နော်”

ပြောင်းလဲသွားသော သူ့ရဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် သက်ပန်းရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ ‘ပန်းရောင်ပြေးသွားလေသည်။

“ကဲ ... ပြန်တော့လေ၊ ဘာလို့ လာတွေ့နေရတာလဲ မြစ်မင်းကလည်း၊ ဟိုမှာ အဘွားလည်း ရှိနေတယ်၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေကျ ထွက်မှာပဲ ဥစ္စာ”

“ဟာ ... အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီလေ၊ အရမ်းလွမ်းနေတဲ့အား
“ကျွတ် ... ဘုန်းကြီးကျောင်းလာပြီး ဘာတွေလာပြော
တာလဲ၊ ပြန်ပါတော့ မြစ်မင်းရယ်”

သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ တကယ်ကို စိတ်နှု
တွေ့သည့် အရိပ်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေလျှင် သူက သက်ပြင်းကိုတ
ချက်ချကာ အလျှော့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်မှာပါကွာ၊ အဲဒီလောက်လည်း နှင်မနေစမ်းပါနဲ့
ဒီမှာ အအေးဘူးလာပေးတာ ဘုရားဖြစ်မဲ့ အုတ်နီခဲမဲကြ
ကို”

ဒီလို ငေါ့ပြောတော့လည်း သူမက ဟက်ခနဲ ရုတ်
ဖော်ရသေးသည်။ သူ့လက်ထဲမှ အအေးဘူးတွေကို လွှဲပြောင်းဖ
ကာ အဆောင်ထဲသို့ သွားချထားသည်။ ပြီးလျှင် အဆောင်ထဲ
ပြန်ထွက်လာကာ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ...

“သင်ကြိန်လည်သေးလား”

“လည်တာပေါ့”

အဲဒီအခိုက်မှာပင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ တစ်ချက်
ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ရိပ်မိစွာဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... တရားထိုင်ရတော့မှာလား”

“အင်း ... သွားတော့နော်”

သူက သူမကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြီးကြည့်နေလျှင်
သူမက မနေတတ်သလို ခေါင်းငုံ့၍ သွားလေသည်။ သူက ခါး
ကြားထဲတွင် ထိုးထားသော စာအုပ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်ကာ
သက်ပန်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

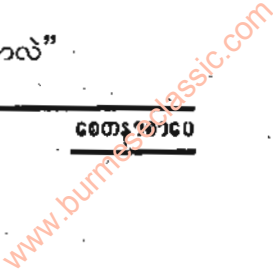
သက်ပန်ရဲ့ မျက်ဝန်းများမှာ အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ...

“အို ... အဲဒါ ဘာကြီးလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန်ယူလိုက်လေ”

သူမ သဘောပေါက်သွားဟန် တူသည်။ ကေသီပန်
ကြော်ငြာထဲမှ မျိုးသန္တာထွန်း ပုံစံလို ဘေးဘီကို မလုံမလဲကြည့်
ကာ သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ကပျာကရာ ဆွဲယူလိုက်ပုံလေးကို
မျက်လုံးထဲမှ မထွက်ချေ။ ပြီးလျှင် ကယောင်ကတန်းဖြင့် ရည်းစား
စာပါဝင်သော စာအုပ်ကိုပါ ယူကာ တရားထိုင်မည့် ဓမ္မာရုံပေါ်သို့
ပြေးတက်သွားလျှင် သူ့မှာ မျက်လုံးပြူးလျက် ရယ်ဟဟဖြင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ ... အဲဒါကို ဘယ်ယူသွားဦးမှာလဲ”

သက်ပန်က သူ့ကို လှည့်ကိုမကြည့်တော့...
လှေကားတွေအတိုင်း မြေပြားတက်သွားလျှင် သူ့မှာ ဟက်ဟက်...
ပက် ရယ်မိတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်နေသူကို တွေ့လိုက်ရအောင်
အတွက် ရင်ထဲမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်
လေသည်။

သူက ပြုံးမြဲမြဲ မျက်နှာထားဖြင့် ကားပေါ်ထဲ
စက်နှိုးပြီး ထွက်လာလျှင် သူ့ရက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်
ထားကာ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်ထားရင်းမှ ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ သွားတော့လည်း တွေ့သွားတာပဲ မဟုတ်
လား၊ မင်း ယောဂီကလည်းကွာ၊ ရှက်နေတာ အသားထူ
ပဲ ...

မင်းစာကိုလည်း မဓမ္မာရုံပေါ် ယူသွားတယ် မဟုတ်
လား”

သူက ဖာန်ခနဲ ရယ်ချကာ “အေးကွ” ဟု ပြန်ပြော
လိုက်ရသည်။ သူ့တို့အဖြစ်ကို သူ့ရကပါ သဘောတကျ
တဟားဟား ရယ်မော၍ နေလေသည်။

“ရည်းစား ဆိုတာ သူတို့အလိုချည်းလိုက်ပြီး မ၊ နေလိုလည်း
မရဘူးကွ၊ နည်းနည်းဝါးပါး ဇွတ်လုပ်ပေးစရာရှိ ပေးရ
တယ် ...

နို့မို့ဆို မင်းကို အမြဲနိုင်စားသွားမယ်”

“သက်ပန်က အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက မနေ့ကမှ အဖြေရတဲ့ကောင်ပါ
ကွာ၊ ဒါကောင် မင်းကို ဟိုက ဘယ်လို ဟစ်ဖိးလ်(h
feel) ပေးသွားလဲ ...

သူ့ရကြည့် ဆိုတဲ့ကောင်က ရှစ်တန်းဝ
စားထားလာတဲ့ကောင်ကွ၊ မိန်းမတွေ အထ
ပြီ...

လိုအပ်ရင် မင်းကို ကောင်းကောင်း ထရိန်နု
နိုင်တယ်၊ သဘောပေါက်လား”

သူက ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်သည်။ တကယ့်တကယ်တမ်းကျတော့ နှလုံးသားရေး
ရာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့မှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်
က မယ်မယ်ရရ မရှိချေ။ တနိုင်ဟာလည်း သူနှင့် သက်ပန်

www.burmeseclassic.com

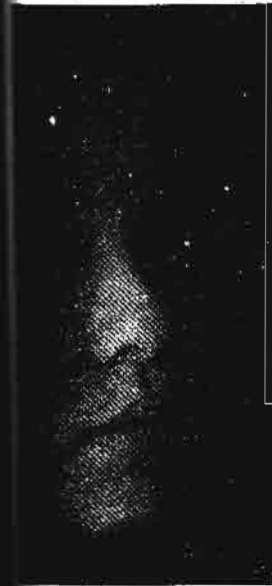
အကြောင်းကို သိသွားလျှင် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်သေးသည်။

အခုချိန်မှာတော့ သူရကြည်ကသာ သူ့ရဲ့စိန်ယာ ဖြစ်တော့သည်။

စကား
ထားကာ
“

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ် ၁၀၆၊ သူဇော်လမ်း (၆)လမ်း၊ သူဇော်လမ်းအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၄)

သင်္ကြန်ပြီးသွားလျှင် သူနှင့် သက်ပန်သည် မိတ္တီလာ
ဈေးကုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဆရာတော်
ဦးသာရ၏ စေတနာ့ဒါနသင်တန်းဖြစ်သော ဗေဒါလမ်းစကား
သင်တန်းကို တက်ဖို့စီစဉ်ကြသည်။ သက်ပန်သည် ဗေဒါ
စကားပြောသင်တန်းတွင် ဂျပန်စပီကင်ကို တက်ရုံမျှမက

KMD မှာလည်း ကွန်ပျူတာသွားတက်လိုက်သေးရာ သူမမှာ အချိန်အအားက သိပ်မရှိနိုင်ပေ။

သူနဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံရသည်ဟု ဂြိုမရှိရ။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီးမှ ပို၍ဝေးသွားအောင်ပင် ရှိလေသည်။ ဒါနဲ့ သူ့မှာ သက်ပန်ကို အမြဲနီးစပ်ခွင့်ရအောင် ကြံဆောင် ရပြန်သည်။

“သက်ပန် ... နင် KMD မှာ မတက်ဘဲ ငါ့ဆီလာတက်ပါ လား၊ ငါလည်း အဲဒီလောက်တော့ သင်ပေးနိုင်ပါတယ်ဟာ”

သူက ရှစ်တန်းထဲက ကွန်ပျူတာကို စတင်လာ ကာ ဝါသနာလည်း ပါသူမို့ အတော်ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သက်ပန်သည် ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းယမ်းကာ ...

“လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ ခြစ်မင်း ရယ်၊ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာက နင့်အခန်းထဲမှာ မဟုတ် လား”

“အာ ... အဲဒါ ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်သွားပြီ၊ ဒီလကုန်ရင် လေးလေး ပြန်ရောက်လာမှာ၊ အဲဒီကျ ငါ့ဖို့ Laptop တစ်လုံး ပါလာမယ် ...

သက်ပန်ကလည်းကွာ၊ ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး၊ စပီကင်ကို အတူတူ သွားမယ် ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာကို ငါ သင်ပေးမယ် ဆိုတော့လည်း လက်မခံဘူး ...

ဘာတစ်ခုမှ မလိုက်လျောဘူး”

“ဟဲ့ ... စပီကင်နဲ့ နင့်အိမ်နဲ့က နီးနေတာပဲ၊ ငါနဲ့အတူတူ သွားဖို့ဆိုရင် နင် တစ်စတံကြီး ပြန်လှည့်ခေါ်နေရမှာပေါ့ ...

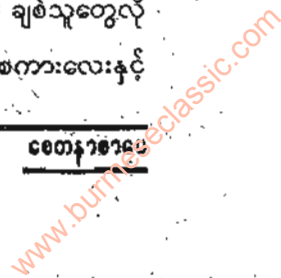
ကွန်ပျူတာကလည်း နင့်ဆီမှာသင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ကလည်း ရှိသေးတဲ့ဟာ ကို”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ပတ်ရတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် အကြိုအပို လုပ်တာပဲ ...

နော် ... သက်ပန်ရာ၊ လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ အချစ်က လည်း”

“ဟာ ... မြစ်မင်းနော်၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ” သက်ပန် ဆိုသော ကလေးမသည် ချစ်သူတွေလို

ထိုင်ဖို့ သွားဖို့လာဖို့ကိုပင် မဆိုထားဘိ စကားလေးနှင့်

ပြောတာတောင် ခံစားပေးတတ်သော နှလုံးသား မရှိချေ။ သူ့က များ တစ်ခုခု မပြောလိုက်နှင့် ခေါင်းကြီးစောင်းကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လှည့်သွားတတ်ကာ ပြန်ကိုမကြည့်တော့။

ဒါကြောင့် သူ့မှာ ရင်ထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပြည့်လာလျှင် စာရေးပြောရတာက အလုပ်တစ်ခုပင်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုခေတ်ကြီးထဲမှာ ရည်းစားဖြစ်နေတာတောင် ရည်းစားစာရေးပေးနေသေးသော သူ့ကို သူ့ရကြည်တို့က ရေရေလည်လည်ဟားလေ့ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်ခေတ်မှာ နေနေတာလဲ၊ ဤပါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ပေါင်းရတာ ငါတို့ ယောက်ျားသိက္ခာက တယ် ...

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လာပြီးတော့ စာတစ်တန်း စာတစ်တန်းနဲ့ မောင်ကြီးနုမ ညက်လှပြာစင် မြိတ်လွတ်စုလှည့်အငယ်တည်းက ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသူပါတွေ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်”

“ဟာ ... သူ့ရတော့ မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်ဦးမှာပဲဟေ့ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ပန်းစကားကို ခုထိ ရသေးပါလား”

“အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အဲဒီတစ်ပုဒ်တည်းရတာ၊ ဟား ဟား ဟား”

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့နဲ့ သက်ပန်ကို အဲဒီလို အမြဲလှောင်နေကြ ဖြစ်ပါသည်။ လှောင်လည်း လှောင်လောက်အောင်ကိုပင် သက်ပန်နဲ့ သူ့နဲ့ဟာ ဘုံရားစူး မိုးကြိုးပွတ် သမီးရည်းစားဖြစ်သည်။ ရည်းစားဖြစ်ပြီးတာသာ တစ်လကျော်လာခဲ့ပြီ။ ရည်းစားတို့ သွားတတ်သော နေရာများကိုဝေးစွ ကန်စောင်းအကြော်ဆိုင်တောင် အတူမထိုင်ဘူးသေးချေ။

သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်က ဆိုလျှင်လည်း သက်ပန်ဟာ ဘယ်တော့မှမလိုက်။ ဆိုင်ကယ်စီးကို သူ သင်ပေးပါမယ် ဆိုတာတောင် လက်မခံပေ။ အတော်ကို နေစိမ့်နိုင်အားသော မယ်သက်ပန် ဖြစ်လေသည်။

“သက်ပန် ... ငါ ပေးထားတဲ့စာကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဟင်”

“ဘယ်စာလဲ”

“တရားစခန်းမှာ လာပေးတဲ့စာလေ”

“အို ... အဲဒီစာကို မပတ်ဘူး၊ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အိုး ... နင် လုပ်ပုံကရော ကောင်းသေးလား၊ စဉ်းစားတိုင်း၊ တရားစခန်းလာပြီး ရည်းစားစာပေးနေတယ်၊ အဲဒါတို့ ငါ ဖတ်ရင် သီလကျိုးသွားမှာပေါ့ ...

အဲဒါကြောင့် ဝဲပစ်လိုက်တယ်”

“အေး ... ကောင်းရောပေါ့ကွာ”

သူက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ပဲ ပိတ်သာချလိုက်တော့လေသည်။ သက်ပန်ဆိုသော ကလေးမဟာ အဲဒီလို ကလေးဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူဟာ တစ်ခါတလေ၌ သက်ပန်ရဲ့အချစ်ဆိုတာကြီးကို သံသယတော့ ဖြစ်မိလေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ သူသိသော ချစ်သူစုံတွဲဆိုတာ ဒီလိုမျိုးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ။

တရားလွန်ကဲနေကြသော အတွဲတွေကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘဲ ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝတော့ ဆိုင်ကယ်အတူတူစီးတာ ကန်စောင်းရှိ အကြော်ဆိုင် ထိုင်တာမျိုး၊ ကန်ပတ်လမ်းမှာ ညင်းခဲပြီး စကားပြောတာမျိုး၊ ရွှေမြင်တင်ဘုရား၊ နဂါးရံဘုရားတို့မှာ ဘုရားအတူတူ တက်ကြွတာမျိုး၊ ဝါဝါတီးဟောက်နဲ့ ဘာဂါအတူစား ကော်ဖီအတူသောက်ကြတာမျိုးတော့ လုပ်ချင်တာပဲ မဟုတ်လား။

“သက်ပန် ... နင် ငါ့ကို တကယ်ရော ချစ်ရဲ့လားဟင်”

သူက ရင်မောသံကြီးနှင့် မေးလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် အိပ်မပျော်စေသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် အသာငဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ နူးထွေးရိပ်တွေကို ရှာ၍ရသားပဲ။ ပြီးလျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ထုသည်။

အိုခေ ... ဒီလောက်ဆို သူ့ ဝမ်းသာသွားပြီ။ သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေများမှ ချတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

သက်ပန်သည် သူ့ကို ကြည်လင်သော အပြုံးတစ်ခု အရင်ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“နင့်ကို ငါ နားလည်ပါတယ် မြစ်မင်းရယ်၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ ဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဟာ အခုမှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးထားကြတာလေ မြစ်မင်း၊ အောင်စာရင်းတောင် မထွက်သေးဘူး ...

အခုမှ ဘဝခရီးကို စ၊ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်းပဲ နို့သေးတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘဝခရီးလမ်း၊ အရှည်ကြီးကို လျှောက်ကြရဦးမှာပါ”

သက်ပန်ရဲ့စကားတွေက ဟုတ်မလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုလမ်းချော်သွားပြန်လဲ မသိချေ။ သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်မိကာ ...

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ ... မြစ်မင်းရယ်၊ အခုနေချိန်မှာ တပူးပူးတတွဲတွဲကြီးနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဓိကက နင်နဲ့ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ နင် စိတ်ချမ်းသာအောင် စိတ်ချရအောင် နင်လိုချင်တဲ့ အဖြေကို ငါ ပေးပြီးပြီပဲလေ ...

ဘာလိုသေးလို့လဲဟယ်၊ ပြီးတော့ နင်ရော ငါရော ဆယ်တန်းမှာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဆေးကျောင်းကို အတူတူတက်ချင် တက်ရမှာပဲ၊ အဲဒီကျတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်လို့လည်း သင့်တော်သွားပြီ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလို့ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်း”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်း ချရတာက သူ့အလှည့် ဖြစ်သည်။ သက်ပန်သည် သူ ဖြစ်နေသောပုံကို ရယ်ချင်သလို ချက်နာပေးနှင့်ကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ကမ်းပေးလာလေသည်။

သူက သက်ပန် ကမ်းပေးလာသော စာအိတ်အဖြူကို စားမလည်သလိုကြည့်ကာ ...

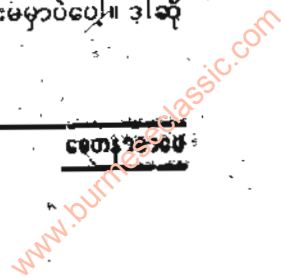
“အဲဒါက ဘာလဲ”

“နင့်အတွက်ပါ၊ ငါနဲ့ နီးနီးမနေရဘူးဆိုတဲ့ နင့်အလှူပေး present ”

သူက စိတ်မပါ-လက်မပါဖြင့် လူက ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူလုပ်ပုံကို သက်ပန်သည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်ချိကာ ...

“စပီကင်သင်ပေးတဲ့ ဘုန်းဘုန်း ပြောတာ နင်မကြားဘူးလား၊ မိန်းကလေးတွေ ရည်းစားမထားနဲ့တဲ့၊ ရည်းစားထားလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သိက္ခာက ငါးဆယ်ဖိုး ကျသွားပြီတဲ့”

“ဟာ ... ဘုန်းဘုန်းကတော့ ဒီလိုပဲ ဆုံးမမှာပဲပေါ့။ ဒါဆို နင်က ဘာလို့ ထားနေသေးလဲ”

သူက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ဘုတောလိုက်သော်လည်း သက်ပန်က စိတ်ဆိုးသွားဟန် မပြပေ။ သူ့ကို နှာခေါင်းတင့် ပြလျက် ...

“အဲဒီတုန်းက မသိလို့ပေါ့ဟဲ့”

ဟု စွာကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလေသည်။ သူသည် အရင်းမှာတုတ်၍ အဖျားရှူးသွားသော သက်ပန်ရဲ့ လက်ဖြူ ဖောင်းဖောင်းလေးများကို ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကြည့်ကာ အကြိတ်တံ မျိုးဖြင့် သက်ပန်ကို စည်းရုံးဖို့ ပြင်သည်။

“သက်ပန် ... နင် ဝါဝါတီးဟောက်စ်ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆိုင်လေးက အရမ်းမိုက်တာဟာ ရန်ကုန်က မစွတာဂစ်တာအတိုင်းပဲ၊ ဘာဂါလည်းကောင်း တယ်၊ ဟိုဟာလေ ... ယိုးဒယားသင်္ဘောသီးထောင်းလည်း တော်တော်ကောင်းတယ် သီလား ...

အဲဒါ သွားစားရအောင်”

“အာ ... မသွားချင်ပါဘူး၊ အဲဒီဆိုင်က အတွဲတွေ သွားကြတာ မဟုတ်လား၊ နင်က ဘယ်တုန်းက ရောက်သွားရတာလဲ”

“ကျွတ် ... နင်က တကယ်ဝေးတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ အတွဲတွေသွားတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အေးပေါ့ ... နေရာက ခြံနဲ့ဖွင့်ထားပြီး ပရိုက်ဗေဆီ ဖြစ်တော့ အတွဲတွေတော့ အလာများတာပေါ့ ...

သူငယ်ချင်း အုပ်စုတွေလည်း ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် လာကြတာတွေ ရှိပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီက ဆိုင်ရှင် အန်တီဝါကလည်း အရမ်းသဘောကောင်းတာဟာ၊ ငါတို့နဲ့ဆို လုံးဝ ဘော်ဒါပဲ၊ နင် မြင်ရင်လည်း ခင်မှာပါ ...

တစ်ခါလောက် လိုက်လည်ကြည့်ပါလား၊ ဟင် ... ဟော်လိုရိုးလည်း ရှိတယ်၊ နင့်ကို ငါ ဂစ်တာတီးပြီး သိချင်းဆိုပြမယ်လေ”

သူက အမျိုးမျိုး နူးနပ်လျှင် သက်ပန်သည် မျက်စိကောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် စိတ်ဝင်စားဟန်တော့ ပြသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း

ကာ ...

“နောက်များမှပဲ သွားမယ်ဟာ၊ အခုတော့ မသွားချင်သေးဘူး”

“ကျွတ် ... သက်ပန်ရာ”

သူက ဘယ်လိုမှ ပြောမရသော သက်ပန်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် တမင်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သက်ပန်က သူ့ကို ရင်ခုန်ချင်စိတ် ပျောက်သွားအောင်ပင် လျှာထုတ်ဖြောင် ပြသွားလေပြီးလျှင် အိမ်ကလာကြသော ကားပေါ်တက်လို သွားသည်ကို အခဲမကျေစွာ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ပြန်သွားပြီပေါ့၊ ကားနောက်က လိုက်လေ”

သူလိုက်နေသော ကောင်မလေးထင်၍ သင်တန်းက ကောင်တစ်ကောင်က သူ့ဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်လာထုတ်ရင်း မြှောက်မေးသည်။

သူ့မှာ အောင်သက်သက်နှင့် နှာခေါင်းက လေထွက်ရုံ တစ်ချက်ရယ်ကော ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ထိုသကောင် သားက ဆိုင်ကယ်ထုတ်ပြီး စက်နိုးလျှင် သူ့ကောင်မလေးက စွေခနဲတက်ထိုင်ကာ ကောင်လေးခါးကို ခစ်တင်းတင်းဖက်သည်။ ထိုအကောင်က နောက်ဘက်လှည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ဆိုသော်လည်း ကြားနိုင်လောက်သော လေသံဖြင့် ...

“ဖူးစာကို သွားမယ်နော်” တဲ့။ ကောင်မလေးက ညည်း နှစ်ခါမပြောရချေ။ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြအပြီး ထိုဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလျှင် သူ့ဟာ မိတ္တီလာကန်ထဲ ခုန်ချ သချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားလေသည်။

ဝေခနဲတ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ မင်းကို ဓာတ်ပုံကြီးပဲ ထိုင်ကြည့်
နေ၊ အနားကပ်မလာခွဲနဲ့၊ ဓာတ်ပုံနဲ့ပဲ စကားပြော၊ အဲဒါ
လေးနဲ့ပဲ စိတ်ဖြေ၊ မောင်ကြီးဇာန်လျော့ နေပေတော့လို့
ပြောတာ ... ဟား ဟား ဟား”

သူရတို့ အာကာတို့သည် သက်ပန် ပေးလိုက်သော
စာအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်စော
ရက်ကြမိသည်။ သူကတော့ မချိပြီး ပြုံးလို့သာတည်း။

သူတို့အဖွဲ့ စတည်းချရာ ဝါဝါတီးဟောကိစ်ခြံထဲ
တွင် သူရနှင့် အာကာ အသံက အညံ့ဆုံးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်
အန်တီဝါကတောင် သူရကို ဆုလွန်းသဖြင့် အော်ရသည်အထိ
သူရက သူ့ကို အကြီးအကျယ် လှောင်လျက်ရှိလေသည်။

“သူရရယ် ... မင်းအသံကလည်း ပြန်လှိုက်တာ၊ ဘာတွေ
များ မြစ်မင်းကို လှောင်နေတာတုန်း”

“ဟား ... အန်တီဝါ မသိဘူးနော်၊ ဒီကောင်က အလကား
ကောင်၊ ရည်းစားထားတာ အန်တီဝါရယ်၊ ပဝါတစ်ကမ်း
လက်တစ်လှမ်း စာချုပ် ချုပ်ထားတယ်ဗျာ ...

ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ၊ မင်းက နတ်လားကွ ...

ဟေ့ ...

အငွေပဲ စားတာလား၊ ဒါဆိုလည်း ရမ်လေး ဘာ
လေး ဆက်ရအောင်”

သူ့ရဲ့မျက်နှာငယ်ပုံစံလေးကို အန်တီဝါက သနား

သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ဘာရယ်စရာရှိလဲဟဲ့၊ နင်တို့သာ မဟုတ်
က ဟုတ်ကတွေ ကြံစည်နေ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျား

www.burmeseclassic.com

လေးတွေက လက်သွက်ကသွက်နဲ့ ဒီလို ပဝါတစ်ကမ်း
လက်တစ်လှမ်း စာချုပ် ချုပ်ထားမှ တော်ကာကျမှာ”

“ဟား ... တီဝါက သားတို့ကို ဖဲတယ်ဗျာ၊ သားတို့က
လှိုင်းသန့်ပါတယ် တီဝါရဲ့”

“ရည်းစားထားရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ထားကြနော်
သူများသားသမီးကိုတော့ ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုး မလုပ်
ကြနဲ့”

“ကြကြီးစည်ရာ၊ ဒီကောင်သာ အလွန်းလို့ ပြောနေတာ
သူ့ကောင်မလေးက လွန်ကို လွန်တာ အန်တီဝါရ၊ ကဲ ...
ကျွန်တော်တို့ဆို ကျွန်တော်တို့ ကောင်မလေးတွေ ဒီဆိုင်
ခေါ်လာတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကော်ဖီသောက်တယ်၊
ဘာဂါစားတယ်၊ သီချင်းနားထောင်တယ်၊ စကားပြောတယ်၊
အေးဆေးပဲ ...

ဘာမှ မဟုတ်တာလုပ်လို့ရတဲ့ နေရာလည်း မဟုတ်
ဘူး၊ အဲဒါကို သူကမရတာ၊ ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး၊
ဆိုင်ကယ်တောင် အတူတွဲမစီးဘူး၊ ဘာအထာမှန်းကို
မသိဘူး၊ ဆိုက်ကို သူကလည်း”

သူ့ရ ပြောတာတွေက အမှန်တွေချည်းမို့ သူ့မှာ
အာမပြောသာချေ။ သူ့ရသည် အန်တီဝါ ထွက်သွားမှ အသံကို
နိမ့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကောင်မလေးတွေဆို ဘယ်လိုပီလဲ၊
မင်းတို့ နားထောင်မလား”

သူနှင့် အာကာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။ အာကာသည်လည်း ရည်းစားတော့
ချိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနီကောင်က သူ့လောက်တော့ အခြေအနေမဆိုး
ချေ။

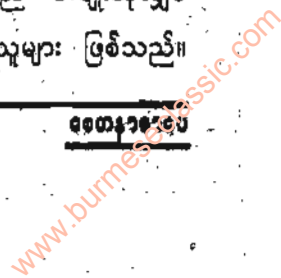
သို့သော် သူတို့အုပ်စုထဲတွင် သူ့ရကြည်က ဆရာ
ကြီးဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်တွေ သိပ်နားမထောင်ချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဟာ ... နားထောင်မှာပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်း”

“ပြောသာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ မစားရတော့လည်း အညော်
ခံရုံပေါ့၊ ငါတို့က မုဒိတာပွားတတ်ပါတယ်”

သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေသည် ဒါမျိုးဆိုလျှင်
အမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ကို နားထောင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ပြောတဲ့သူကလည်း လျှာထွက်၍ မောသေသွားပါစေ ပြောဦးမှာ ဟူသော အစားထဲက ဖြစ်လေရာ သူတို့အတွက် သူရဟာ ဒီကိစ္စတွေ၌ စီနီယာဖြစ်လို့နေသည်။

သူရသည် ရုပ်ဖြောင့်သည်။ ရေလျှံသည်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူပျိုတွေနဲ့ နေလာရသဖြင့် သူတို့ထက် လူပျိုစိတ် ပို၍စောပေါက်သူဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေနှင့် တွေ့လျှင် တော်လင်ကိကလည်း ရေရေလည်လည်လည် ကောင်းလေစရာ သူရကြည် ဆိုလျှင် စော်ကြည်ဘဲ ဟူ၍တောင် နာမည်တပ်ထားရတာ ဖြစ်လေသည်။

သူရက စပျစ်ပိုင်ကို တစ်ချက်မော့ကာ Lesson (I) ကို စသည်။

“လူနှစ်ယောက်ကွာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမပေါ့ သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ သမ္မဒယတွေ ရှိရတယ်ကွ ...

ဒါက တမင်ဖန်တီးတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ကိစ္စ”

“ဟင် ... ဒီကောင့် သက်ပန်ကတော့ ဒါမျိုးမဖြစ်ပေါင်”

“အေးလေ ... ဒါက ကြာရင် မင်းအတွက် မကောင်းဘူး ဖြစ်မင်း။ ကိုယ့်ကောင်မလေးကိုယ် ပါးလေးတွေတော့ ပိုင်အောင် ဖွဲ့ထားရတယ်ကွာ။ မင်းကြည့်ရတာ လက်တောင် မကိုင်ဖူးသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

“လက်မပြောနဲ့၊ အတူတောင် ပူးကပ်မထိုင်ဖူးဘူး၊ အဲ ... ဒါ ... ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ ဖွင့်ပြောတုန်းက လက်လေးကို ဖျတ်ခနဲတော့ လှမ်းကိုင်ဖူးတယ်ကွ ...

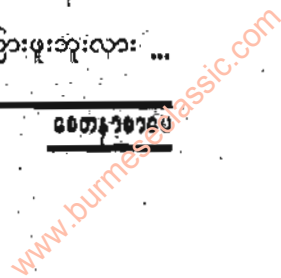
ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

သူ့စကားကို သူရက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး

“အဲဒါပဲကွ၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ လုပ်ရင် ဖြစ်တာပဲ။ မင်းက သတ္တိမှ မရှိတာ၊ နောက်ဆုံး ဒီလောက် ဖြစ်နေရင် သူတို့အိမ်ထဲမှာပဲ ဖက်နမ်းပစ်”

“ဟာကွာ ... အချွန်နဲ့ မနေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ တချို့မိန်းကလေးတွေက သွားပြီး နုပေးနေလို့ မရဘူး၊ ကြမ်းသင့်ရင် ကြမ်းပေးရတယ်။ နေမကောင်းပါဘူးဆို ဇွတ် ... ဆိုတာမျိုး မင်း မကြားဖူးဘူးလား ...

သွား ... လူဆိုး ဆိုပြီး၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ။ နောက်ပိုင်း used to ဖြစ်သွားရင် ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေက လွယ်သွားပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတုန်းက ကျတော့ရော တစ်ချို့တည်းနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့လို့လား။”

“ငါလည်း ဆရာ ဆရာကြီးများ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း လှုပ်ရှားရတာပေါ့ကွာ၊ နောက်ကျတော့လည်း အတွေ့အကြုံက သင်ပေးသွားတာပေါ့ကွာ ...”

ဟိုး အရင်တုန်းကတော့ ကောင်မလေးလက်ထဲ သွားကိုင်ဖို့ ကိုယ့်လက်ကိုယ် မြှောက်နေရတာ ဘယ်နှခဲ ရှိမှန်းကို မသိဘူး ...

နောက်တော့လည်း ထမင်းစား ရေသောက်ပေါ့ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“အာထမင်းစား ရေသောက်လဲ”

“ဪ ... ဒါလား၊ ဒီလိုပေါ့ကွာ”

သူရ ပြောပြသော စကားတွေကို နားထောင်ရလျှင် သူသည် ကြားရတာနဲ့တောင် ရင်တွေ့ဖို့၍ လာရလေသည်။

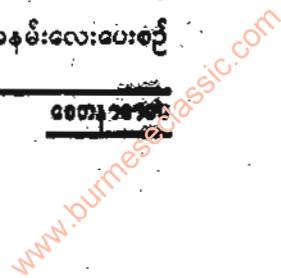
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ရတာဟာ ဒီလောက် ရင်ဖိုစရာကောင်း နှုန်း မသိခဲ့ချေ။ သူရ ပြောပြတော့မှပင် ဒီလိုရင်ဖိုစရာကိစ္စမျိုး တွေ ရှိပါလားဆိုတာ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

သူရသည် ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ခံစားချက်နဲ့ ကိုက်ညီသော သီချင်းကိုတောင် ဆိုပြလိုက်သေးသည်။

“မျက်ဝန်းများနဲ့ သူရယ်ကိုယ် ဆုံတွေ့တဲ့ခဏ xxx မျက်ဝန်းများနဲ့ အချစ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြ xxx လောကကြီးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ကာ လေဟာနယ်ထဲ xxx မိုးသားများအဖြစ် တို့နှစ်ဦး မျောလွင့်သွားကြ xxx တိမ်လိုလွင့်မျောလိုက် xxx တိမ်လို ပြိုလဲလိုက် xxx နာကျင်မဲ့ ငရဲလား xxx ကောင်းကင်ဘုံလေးလား xxx မင်းနဲ့တို့နှစ်ယောက် ရွက်လွင့်ခဲ့ xxx နူးညံ့တဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း”

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် ခံစားလို့ကောင်းလဲ၊ အေးဆေးပဲ၊ နူးညံ့တဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း အသာလေးပဲ ...”

သီချင်းတွေ စပ်ထားတာ အလကားစပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ရွှေလည်တိုင်ကိုကွယ် အနမ်းလေးပေးစဉ်

ဝယ်တို့ ... ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းပါးကို နမ်းဖူးသူတို့
ယောက်မို့ပါ တို့ ... မောင် ကျွန်မပါးမှာ အနမ်းလေးနု
ပေပြီတို့ ဆိုတာတွေက တကယ်ရှိလို့ ရေးထားတာ
ကွာ”

“ဒီကောင်နဲ့ ကိုက်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ရှိပါ
တယ်”

“ဘာသီချင်းလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ စီနီယာသူကြည်က ပြန်မေးရသေး
အလှည့် ဖြစ်သည်။ အာကာက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်
ကာ ...

“ဒီနေ့ည မင်း ကောင်မလေး အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာသွား
မယ်ကွာ၊ အဲဒီသီချင်းကို အရင်ဆုံး တီးမယ်၊ ငါ့ကိုယ်တို့
မင်းကို သနားသောအားဖြင့် ဆိုပေးမယ် ... နားထောင်

ထိုညက သူတို့အုပ်စုသည် သက်ပန်တို့ အိမ်
သို့သွားကာ ဂစ်တာတီး၍ သီချင်းတွေ ဆိုကြလေသည်။ အာ
သည် သီချင်းကို ဆိုတာတောင် ရိုးရိုးမဆိုဘဲ ကြေညာပြီးဆို
ဖြစ်သည်။

“ဒီသီချင်းဟာ အင်မတန် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကျွန်တော်
ရဲ့သူငယ်ချင်း မြစ်မင်း အတွက် အထူးရည်ရွယ်ပြီး ဆို
ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ် ...

မြစ်မင်းရဲ့ ခံစားချက်သီချင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်
ခင်ဗျာ”

ဟု အစချီကာ အပီဟဲတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

“လမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း လိုနေတာ xxx သားနားမှာ
ကြင်နာသူပါ xxx

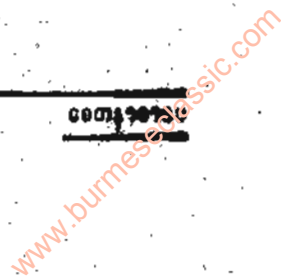
(အို: ... ရေး)

တခြားအတွဲလေးများ မြင်ရင်ကွာ xxx ငါက အားကျနေ
ရုံလား xxx

ချစ်သူ့ဘဝ တွေ့လိုက်ရင်များ xxx စိတ်ညစ်တာ ကြာနေ
ပြီသိလား xxx နှလုံးသားလေးလည်း သိမ်းထားရ xxx

ကြင်နာသူ မင်းအချစ် ငါ့ရခဲပြီးမှ အတွေးထဲမှာတင်
မပျော်တတ်ပါ xxx ချစ်ရတာ လေဟာနယ်ပါ ...

ပါးလေးတွေဟာ မွှေးများနေလား xxx ခုထိတော့ ငါ
မသိရ xxx

အဝေးကြည့်လေးနဲ့ တမ်းတနေရ xxx စည်းနည်းနည်း
 လျှော့ပါလား xxx
 သေချာစဉ်းစား xxx သေချာစဉ်းစား xxx တကယ်ချစ်တာ
 သေချာလား xxx
 ကြင်နာသူနှစ်ယောက်နဲ့ တူရဲ့လား xxx အချိန်တွေ
 မလွန်ခင် သေချာစဉ်းစား xxx
 ဒီရင်ခွင်မှာ လိုတာ အချစ်လေးများ xxx နာကျင်နေတာ
 အချစ်ဆုံးလေး နားလည်ပါ xxx
 ငါ့ရင်ထဲ မင်းဝင်ကြည့် xxx နှလုံးသားချင်းလည်း နီးချင်
 ပြီ xxx
 ငါ့ရင်ထဲ ခဏလောက်ဝင်ကြည့် xxx ငါ့ နှလုံးသားလေး
 လှိုက်မောပြီ xxx ”

ဝိုင်းဝိုင်းရဲ့ “လေဟာနယ်” သီချင်းသည် သူ့ကို
 စောင်းဆိုထားသလား မှတ်ရအောင်ပင် ခံစားချက်တို့က တိုက်
 ဆိုင်နေသောအခါ သူ့ပါ အပီအပြင် ဝင်နွဲ့တော့သည်။ ဒီတော့
 သူရကပါ သွေးကြွလာလျက် “မင်းလက်ကလေး ကိုင်ချင်လို့”
 ဆိုသော သီချင်းကိုပါ ထပ်၍ဖျော်ဖြေလေသည်။

“မင်းလက်ကလေး ကိုင်ချင်လို့ xxx တစ်စက္ကန့်လောက်
 ခွင့်ပြုပါ”

ဟုတ်တယ် သက်ပန်ရယ်၊ နင့်လက်ဖဝါးလေးတွေ
 အယ်လောက် နူးညံ့ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို သက်သေပြလို့
 အောင် တစ်စက္ကန့်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက် ပေးကိုင်ရင်ကို ငါ
 အားပေးနိုင်ပါပြီ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
 အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
 သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၅)

“နင် တော်တော် အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မင်း၊ နင့်ကိုလေ ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းသွမ်း
လိမ့်မယ်ကို မထင်ဘူး၊ အဟုတ်”

သက်ပန်သည် လက်ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်ကာ
တကယ့်ကို ဆရာမကြီးစတိုင်လ်ဖြင့် သူ့ကို ခပ်တည်တည်ငေါက်

တာ ဖြစ်၏။ သူက ထိုပုံကို သစ်ပင်၌ လက်စာစပ်ဖက်ထားကာ
အကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်ပေးလိုက်သည်။

သက်ပန်က သူ့ကို အပြစ်တွေ ဖွဲ့ထားသော ကိစ္စ
တွေမှာ တော်တော်များလေသည်။ သူမတို့ အိမ်ရှေ့ကို ညဉ့်နက်
နန်းခေါင် သီချင်းတွေလာဆိုသောကိစ္စ၊ ညနေတိုင်း သူရတို့နှင့်
နိုင်ကယ်တွေ အုပ်စုဖွဲ့ကာ လျှောက်လည်တတ်သောကိစ္စ၊ နား
အက်ထားသောကိစ္စ၊ ဆံပင်ကို ဟိုက်လိုက်ဖောက်သောကိစ္စ
အပြင် အပြစ်တွေကို မရိုးနိုင်အောင် ခေါင်းစဉ်တပ်လျက်ရှိလှပေ။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ညနေတိုင်း အပြင်ထွက်နေတာက ဘယ်
ကို ဂလေရိုက်နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့”

“ဘာဒီလိုပေါ့လဲ၊ ကောင်းကောင်းမေးရင် ကောင်းကောင်း
ပြောနော်”

သက်ပန်သည် ချစ်သူတို့ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေသာ
မေးတယ်၊ ငေါက်ငမ်းတတ်သည့် စစ်ဆေးတတ်သည့် နေရာမှာ
အဘွား တခြားကောင်မလေးတွေထက်ကို အပြန်တန်တမ်းမေး
အာလေသည်။ သူကလည်း တမင်ရွဲ့ချင်စိတ်ဖြင့်

“ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲ။ သွားတဲ့နေရာတွေက တူမှ မတူတာ။ ဒီနေ့ ဂျီတီစီဘက်လှည့်ရင် နောက်တစ်နေ့ အိကိုဘက်ပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အနောက် တက္ကသိုလ်က အဆောင်တွေဘက် ...

ဟော ... တီတီစီရှေ့လည်း သွားတာပဲ။ ငွေသော်တာ ရောင်ခြည်လေးတွေ၊ နောက် အတွင်းလူနာအဖြစ် အကု ခံချင်စရာကောင်းတဲ့ နှာစံသင်တန်းကျောင်းက နှာစံလေး တွေဆီ၊ နောက်ပြီး ကွန်ပျူတာကောလိပ်ဘက်၊ မိတ္ထီလာ မှာ ကျောင်းတွေပေါလာတာ အရမ်းကောင်းတယ်ဟာ မျက်လုံးတွေ အရမ်းကြည်လင်လာတယ် ...

ငါတို့ မသွားတာဆိုလို့ အာကာသသိပ္ပံ(တက္ကသိုလ်) ဝဲ ရှိတယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

လေကြောင်းနှင့် အာကာသသိပ္ပံတက္ကသိုလ်သည် ယောက်ျားလေး သီးသန့်ကျောင်းဖြစ်မှန်း သိသည့်အတွက် သက်ပန် က သူ့ကို မျက်စောင်းပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ထိုးလေတော့သည်။ ခါးကိုထောက်လျက် မျက်ဝန်းများကို မှေးစင်းကြည့် တကယ့်ကို ဆရာ

“နင်တို့ အဲဒီက မိန်းမတွေကို သွားရှိတ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ အချိန်တွေ ပိုနေတယ်လေ၊ နင်ကမှ အချိန်မပေးဘဲ၊ ဒီတော့ အချိန်တွေကို အဲဒီလိုပဲ ဖြုန်းရတာပေါ့!”

သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလျက် မဆိုင်လိုက် တာဟု ရေရွတ်သည်။ သို့သော် အတင်းမာကြီးတော့ မဟုတ်ချေ။ အခြေအနေကို သုံးသပ်နေပုံရသဖြင့် သူက အားတက်လာကာ အရဲစွန့် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“သက်ပန် ... အဘကျော် လာကြိုရင် နင် လိုက်မသွားနဲ့”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သက်ပန်က တကယ့်ကို ဘာမှမသိသော အရိုးခံ မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးတာဖြစ်သည်။ သူသည် သက်ပန်ရဲ့လည် တိုင်ဝင်းဝင်းလေးကို ခိုးကြည့်မိရင်မှ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ကျိတ် ချမိသည်။ ပြီးလျှင် သက်ပန်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက် လုံးများဖြင့်ကြည့်တာ ...

“သက်ပန်ရယ် ... ငါတို့တစ်ခါမှ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

ဒီလောက်ပြောတာကို ငထူမလေးဟာ နားမလည်
သေး။ မျက်လုံးပြူးလျက် ခေါင်းကိုခွဲကာ စောင်းကာ လုပ်၍နေ
ပြီးလျှင် ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်လို အေးအေးဆေးဆေးလဲ၊ စပိကင်မှာလည်း
နေတိုင်းတွေ့ရ၊ အိမ်ကိုလည်း အမြဲတမ်းလာ၊ ဖုန်းလည်း
ဆက်၊ ဘာတုန်း ... နင့်ဟာက”

သူက အကောင်လိုက်ကြီး ပြတော့မှ အရိပ်ကိုဖြင့်
တော့မည့်ဟန်ရှိသော သက်ပန်ကို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချစ်
လိုက်တော့တာ ဖြစ်သည်။

“သက်ပန် ... နင်နဲ့ ငါနဲ့က ချစ်သူတွေလေ၊ ချစ်သူတို့
သဘာဝအတိုင်း ငါလည်းနေချင်တာပေါ့၊ ငါက နင့်အပေါ်
မှာ အခွင့်အရေးယူမဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး
နင် ငါ့ဘက်ကိုလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ ဝေပေး
ကောင်းပါတယ်ဟာ”

သက်ပန်သည် သူ့စကားကို မဖွယ်မရာစကား
ကြားသည့်အလား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် အကြောက်
အကန်ကို ငြင်းတာဖြစ်လေသည်။

“ဟာ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ မြစ်မင်း၊ နင့်ကို
ငါ အပြတ်ပြောပြီးသားပဲ၊ အခုချိန်မှာ အဲဒါမျိုး နေဖို့ဆို
တာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ...

လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်မဲ့ ကိစ္စမျိုး ငါ့ကိုယ်တိုင်
လည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ နင့်ကိုလည်း အဲဒီလို ယောက်ျား
မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး မြစ်မင်း ...

နင် ငါ့ကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ထပ်မတောင်း
ဆိုပါနဲ့ ငါပြောထားတဲ့ စကားကို ဘယ်တော့မှ ပြင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပဲ”

သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာက မှန်တင်းလို့နေသည်။ သူ့
စိတ်ထဲမှာက အဲဒီထက် အဆများစွာ ပို၍တင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ယောက်ျားမာနနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ မီးညွန့်လေးတစ်ညွန့်က တလူလူ
အက်၍လာနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၇၆

သူ့စိတ်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လွန်းသော ကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေအား ဖွင့်ပြောပြလိုက်လျှင် သူ့ရုဏ်းသည်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းတစ်ခုအား ပြောပြလေသည်။

“ရူပတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်း နောက်တစ်ယောက် ထပ် ထားလိုက်၊ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတဲ့ အရသာကို အဲဒီကျ မှ နားလည်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟာကွာ ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါက ဘယ်သူ့ကို ထားရ မှာလဲ”

“မင်းလည်း သက်ပန်နဲ့တွဲပြီး အူနေပြီ၊ သက်ပန်နဲ့ချစ်ရတာ ရည်းစားထားရတဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ မခံစားရဘူး မဟုတ်လား ...

ဒီမှာ မြစ်မင်း။ ရည်းစားသုံးယောက်လောက် တစ် ပြိုင်နက် ထားရတဲ့ အရသာကို မင်း မသိသေးပါဘူး။ အဲဒါတွေကို အငြိမ်ချည်ထားနိုင်တာမှ တကယ့်ပညာ ...

သက်ပန်မှ မသိတာကွာ၊ မင်း သတ္တိမရှိဘူးလား”

အဲဒီနောက်ဆုံးစကားက သူ့ရဲ့ ယောက်ျားစိတ်ကို ခွဲပေးသလို ရှိလေသည်။ နဂိုတည်းကမှ သက်ပန်ကို မကျေနပ် သည့်စိတ်များသည် စွန့်စားချင်စိတ်ကို မီးထိုးပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အခုလောလောဆယ်၌ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြီးစိုးနေတာ သည် သက်ပန်ကို အရှုံ့တိုက်ချင်စိတ်တွေပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ငါက ဘယ်သူ့ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“ဘယ်မှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနဲ့။ မနက်ဖြန်ကျ ရင် မန္တလေးလမ်းဘက် အထွက်က ငါတို့ စပျစ်ခြံမှာ ငါ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတယ် ...

www.burmeseclassic.com

သူက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖော်ခေါ်ထု
လိမ့်မယ်၊ နာမည်က မိုးပုလဲတဲ့ကွ၊ မှည့်တယ်၊
သက်ပန်ထက်တောင် မိုက်သေးတယ် ...

အဲဒါ ငါတို့တွေနေတုန်း မင်းကလည်း သူ့
ပီအောင်ဖန်ထား”

“ဟာ ... ဘယ်လို ဖန်ရမှာလဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကွာ၊ တကယ် ငခုပဲ၊ မပြောတော့
ဟေ့ကောင်၊ ဒီလို ရှေ့တည့်တည့်မှာ ချပေးထားတာ
မစားတတ်ရင် မင်း လူမိုက်ပဲ ...

အဲဒီလောက် အနေရင်လည်း ငါတို့အတွက်
မင်း လာချောင်းရင်း သွားရည်ကျနေပေတော့”

“မင်းက မြဲမှာချိန်းတဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီလား”

သူရကြည်က ဘာမှ ပြန်မဖြေအဲ သူ့ကို မျက်
ပြုံးပြကာ ကော်လာထောင့် ခြလေသည်။ ထိုအမူအရာသည်
မာနကို နိုးဆွလိုက်သည့် ခုခံလည်းဖြစ်သည်။ သူ့သူငယ်
တွေက ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အစွမ်းတွေ ထက်နေကြလျက် သူ
ဘာအစွမ်းမှ မပြနိုင်သောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဖြစ်မရှိသူ
ခံစားလာရလေသည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူဟာလည်း ပျိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဖုတ်
လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်တောင်မထင် သဘောထားသော သက်ပန်
ကို ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်း သိအောင် ပညာတော့ ပြချင်လာ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်း လိုက်မှာလား”

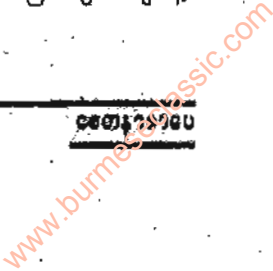
“လိုက်မှာ စောင့်ကြည့်လိုက်။ ငါ့အစွမ်းကို ပြရတာပေါ့
ကွာ”

သူရကြည်က သူ့စကားကို တဟားဟားနှင့် အော်
ရယ်လျက် သူ့ပခုံးကို အားပေးတရ သိုင်းဖက်ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ယောက်ျားဆိုတာ ဒါမျိုးမှပေါ့ကွ၊
အထာကိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကို သိပ်အုံးစားမနေနဲ့ ...

သူလည်း သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေတယ်ဟုတ်
ကိုယ်လည်း ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာရာကို ရှာဖွေရမှာပဲ ...

ဘဝမှာ မိန်းမတွေ အများကြီး ထပ်တွေ့လာရဦးမှာ
မြစ်မင်း။ တစ်ယောက်တည်းကို ပုံအောပြီး သွားမချစ်နဲ့၊
ရှူးသွပ်သွားမယ်”

စိန်ယာ သူရကြည်ကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်ချာပေးလျက်ရှိလေသည်။ သူကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ နောက်တစ်ရက်တွင် မန္တလေးလမ်းရှိ စပျစ်ခြံကြီးဆီသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ သူရ မောင်းသော ကားပေါ်တွင် သူရရဲ့ ကောင်မလေးနှင့်အတူ မိုးပုလဲ ဆိုသော တစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူရ ငြိမ်သလိုပင် တကယ်ကို ဟော့ထံရှော့တွေဖြစ်၏။ သက်ပန်ရဲ့ အတွက် အဆင့်တစ်ခုရှိနေလျက် ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာတော့ ထိုအဆင့်တစ်မျိုးမှာ ကွက်၍ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

သို့သော် သူဟာ အခုချိန်မှာ ဒါတွေကို မစဉ်းစားမိတော့ချေ။

“နဒီနဲ့ ပုလဲ ... ဒါ ကိုယ့်ဘော်ဒါလေး မြစ်မင်းရော့သိတယ် မဟုတ်လား”

နဒီက ပြုံးရဲပြုံးကာ ခေါင်းပုံညိတ်ပြသော်လည်း ပုလဲ ဆိုသူတစ်ယောက်က ခပ်သွက်သွက်ပင် နှုတ်ခွန်းဆက်လာသည်။

“သိတာပေါ့၊ အထက(၁)ရဲ့ King ပဲဥစ္စာ”

သူရက သူ့ကို မသိမသာ မျက်ရိပ်ပြလျက် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သေးကာ ...

“ဟား ... မြစ်မင်းတို့ကတော့ အဲဒီမှာ စ.တွေ့တာပဲကွာ၊ ဒါဆို မင်းတို့ အေးဆေးစကားပြောကြဦး၊ မြစ်တယ်မဟုတ်လား”

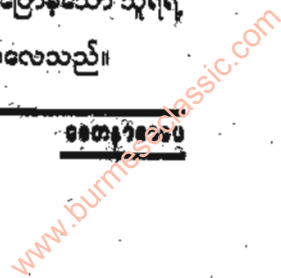
ဒီတစ်ခါတော့ သူက နောက်ကျနေ၍ မရတော့ချေ။ သွက်သွက်ကြီးပဲ ဝင်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဖြစ်တာပေါ့ အေးဆေး ... အေးဆေး”

“အိုခေ ... ဒါဆို လန်းပြီနော်”

သူရက သူ့ကို လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြလျက် နဒီ ပခုံးကို ဖက်ကာ တစ်ထပ်အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်သွယ်သွားလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် သူနဲ့ ပုလဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက ပုလဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမက အပင်အောက်တွင် ငေးသလိုလိုဖြင့် အခြေအနေတစ်ခုကို မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

သူ့နားထဲတွင် သိပ်မကြာခင်က ပြောခဲ့သော သူရရဲ့ အေးသံတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်၍ လာလေသည်။

“မိုးပုလဲက မင်းကို ကြွေးနေတာကွ၊ နဒီနဲ့ ပါလာတိုင် မင်း အကြောင်းတွေကို အမြဲတမ်းမေးတယ်၊ မင်း ရှည်ရှည် ဝေးဝေး try နေစရာမလိုဘူး၊ ခပ်ပါးပါးပဲ ချည်လိုက် အေးဆေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ...

ဟိုက မင်း မဆွတ်ခင်တည်းက ညွတ်ပြီးသားပဲ”

သူက အဲဒီစကားသံများကြောင့် ဧကန်တမ်းကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုပိုလာပြီးလျှင် ပုလဲရဲ့ အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက် သည်။ ပုလဲက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် တမင် ထိတ်လန့် ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ...

“အမလေး ... လန့်လိုက်တာ”

“ကိုယ့်ရုပ်က အဲဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား ပုလဲရဲ့”

“ဟွန်း ... ဒီမေးခွန်းကြီးက ချောပါတယ်လို့ အဖြောင့် ချင်နေတဲ့ မေးခွန်းကြီးမှန်း သိပါတယ်နော်”

သူက ကိုရီးယားမင်းသားတွေရဲ့ စတိုင်လ်အတိုင်း နှာခေါင်းမှ လေထွက်ရုံရယ်ကာ ...

“ကိုယ် လှတယ်ဆိုတာ ပုလဲကို ဘယ်မိမလဲ”

“အင် ... လျှောက်ပြောနေတာ”

အသံက မူမမှန်ချေ။ ချွဲသလိုလို နွဲ့သလိုလိုနှင့် အလှသလို မြူသလိုရှိလေသည်။ သူလည်း အဲဒီလောက် အသော သောက်နားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် အရိပ်ကောင်းသော အစပင်အောက်ကို ညွှန်ပြကာ ...

“အဲဒီမှာ သွားထိုင်ရအောင်လေ ပုလဲ”

သူမကား နှစ်ခါမခေါ်ရချေ။ အသာတကြည်မင် ချိုက်ပါလို့လာလေသည်။ ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးအောက် မှ အမြစ်ဖျားပေါ်တွင် သူမက အရင်ထိုင်သည်။ သူမ ထိုင်ပြီးမှ ဗျွန်သောနေရာလွတ်လေးတွင် သူက မရမက ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် အကိုလက်မောင်းသားချင်းကတော့ ထီ၍ တွေ့သွားသည်။ သူမထံ မှ တစ်ဖက်သို့ တိုးလိုက်သေးသော်လည်း သိသိသာသာ ရွေ့ သွားသည့် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုနှင့်အတူ။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လူအနားပဲ လိုက်တိုးနေရတာလဲ”

“ဪ ... လူအနားပဲ တိုးချင်နေတာလေ”

“အောင်မာ ဘာဆိုလို့ တိုးချင်နေရတာလဲ”

ဒီစကားက လမ်းဖွင့်ပေးသောစကားမှန်း မရိပ်မိရ လောက်အောင် သူ မအာနဲ့ပါ။

“တိုးချင်ရင် ဆိုင်ရတာပေါ့။ ဒီလိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပုလဲရယ်။ ကိုယ်က ဆိုင်ချင်နေတဲ့သူပါ။”

“အဲမယ် ... ဘာဆိုင်ချင်နေတာလဲ”

“ချစ်သူပေါ့”

သူက ရင်ထဲကလာသော အသံမျိုး တမင်မွတ်သိပ်စွာ ဖန်တီးပြလိုက်လျှင် ပုလဲက ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းလေးက တုံ့ပြန်သည်။ အဲဒီအခါတွင် သူက မျက်စောင်းပြင်းပြင်းတွေ့ထိ တတ်သော သက်ပန်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရခဲ့သည်။

သက်ပန်ရယ် ... နင်သာ ပုလဲလောက်များ တစ်ဝက်ပဲ သဘောကောင်းခဲ့ရင်ကို ငါ အင်မတန်ရင်ခုန်ကျေနပ်မိမှာပဲ။

“လူကို လာပြီး အိပ်မက်တွေ ပေးမနေနဲ့နော်”

“အိပ်မက်ပေးရအောင် ကိုယ်က ဘိုးတော်မှ မဟုတ်တာ ပုလဲရဲ့။”

သူ့စကားကို သူမက ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်လှူ၍ တခစ်ခစ် ရယ်မောလျှင် သူက အဲဒီလက်ကလေးကို အသာချွေ ဖယ်လိုက်သည်။

“အို ... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပုလဲ ရယ်နေတာ အရမ်းလှနေတဲ့ဟာကို ဘာဖြစ်လို့ လက်နဲ့ ကွယ်ထားရတာလဲ”

“ဟာ ... ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ”

သူမက စတင်ကာ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ချွမ်းရိုက်သည်။ သူသည် ကိုယ့်ဆီရောက်လာသော အဲဒီလက် ကလေးကို ဆွဲမဖမ်းတတ်သည်အထိတော့ မညံ့သေးချေ။

အခုခေတ် ယောက်ျားလေးဆိုသည်မှာ လက်ညှိုး အညှိုးပေးတောင် မကိုက်တတ်သူဆိုတာ မရှိတော့၊ မကိုက်ချင်၍ မကိုက်လိုသာပဲ ရှိမည်ဖြစ်သည်။

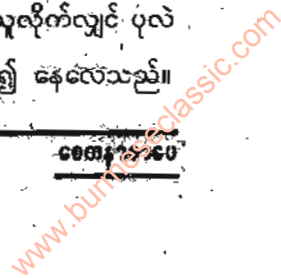
“ဟိတ် ... လွတ်ကွာ၊ အကဲလေးနော် ... ဟင်း”

“ကိုယ်က အကဲလေး မဟုတ်ပါဘူး။ အကဲလေးက ပိုးအိမ် ... ဟဲ ဟဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာလဲ”

“ကိုယ်က အကဲကြီးလေ”

သူက ပြောလည်းပြော ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း ချွမ်းရိုက်ရက်ရက်သိုင်းဖက်၍ အနားသို့ ဆွဲယူလိုက်လျှင် ပုလဲ သည် ထင်မထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပါလာ၍ နေလေသည်။

“ဟယ် ... ဘာလုပ်တာလဲ မြစ်မင်းနော်”
 “ကိုယ့်ကို မချစ်ဖူးလား ပုလဲရဲ့”
 “အခုမှ တွေ့တဲ့လူကို ယုံရမှာလား”
 “ယုံပါကွာ မကြားဖူးဘူးလား၊ မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်
 တယ်ဆိုတဲ့ သိချင်းလေ”
 “ဟန့်... ဘိုးတော်ဘုရား လေးဖက်ကုန်းခေတ်က သိချင်း
 ကြီး”
 “အဲဒီခေတ်တည်းက ချစ်နေတဲ့ဟာကို”

သူက မွတ်သိပ်စွာ ပြောလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင်
 သူမ မျက်နှာအနားသို့ သူ့မျက်နှာကို အသာတိုးကပ်သွားမိသည်။
 သူမက မျက်လွှာအသာချကာ မနေတတ်သလို ငြိမ်သက်၍နေ
 သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကုလားဘုရားပွဲလှည့်သလို တဒိတ်ဒိတ်
 တုန်၍လာသည်။ ရင်ခုန်တာမဟုတ်။ ရင်ခုန်ခြင်းသည် သတ်
 ကို တစ်မိုင်အကွာလောက်မှ လှမ်း၍မြင်လည်း ရင်ခုန်သည်။
 ယခု ထိုအခြင်းအရာသည် ရင်တုန်ခြင်းသက်သာ
 သာပြစ်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသော ခံစား
 ထိုခံစားမှုကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုဟူ၍ပင် ခပ်လွယ်
 လွယ် အမည်တပ်ကြပါစို့။

သူက မွတ်သိပ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပုလဲရဲ့
 မျက်နှာကို နေ့ကြောညှိမိသည်။ ပုံဖော်ရိတ်သင်ထားသော မျက်ဝန်း
 တစ်စုံအောက်တွင် အရည်လဲ၍ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေသော
 နှုတ်ခမ်းတစ်စုံရှိသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ အစက်အပြောက် အနည်း
 ငယ်ရှိနေသော ပါးပြင်ဖြစ်သော်လည်း သူ့အစိတ်ဓာတ်ကို
 ထိန်းချုပ်ထားချင်ခဲ့တော့ချေ။

သူနှင့် ပုလဲတို့၏ မျက်နှာနှစ်ချက်ားတွင် လေပြည်
 လေးသည် ခက်ခက်ခဲခဲကို တိုးဝင်ကျော်ဖြတ်သွားသည်။
 ကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်မှန်သမျှဟာ သူတို့ကို ရောင်းမြောင်းကြည့်
 နေသည့်အလား တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
 ဖာပတ် ၁၀၆၊ သုတေသန (၆)လမ်း၊ သုတေသနအိမ်ရာ၊
 သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်သို့ ရေသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၆)

တနိုင်း ရောက်နေတယ်ဆိုသဖြင့် သူဟာ ရေချိုခြင်းကို မြန်မြန်လက်စသတ်လျက် အကျိတ်တက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တနိုင်းနဲ့ တွေ့ရမှာ သူ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူပါသည်။ သို့သော် မတွေ့ဘဲနေလို့ရသော ကိစ္စလည်းမဟုတ်ချေ။ အောက်

ဆပ်ချော့ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် တနိုင်းသည် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို အေးအေးလူလူဖတ်ကာ သူ့ကို စောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။

“တနိုင်း ... မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

တနိုင်းသည် ဂျာနယ်ကိုချွတ်ကာ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ မော်ကြည့်လာသည်။ တနိုင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲတွင် သူ့အပေါ်မှာ မကျေနပ်ရိပ်တွေလည်း မတွေ့ရ။ သို့သော် အရှင်လို မင်မင်ရင်းနှီး နွေးထွေးရိပ်များသည်လည်း ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ် မြစ်မင်း”

သူက တနိုင်းနှင့် ရှေ့တည့်တည့်ရှိခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မင်မင်ရင်းမှ မေးဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်လေသည်။

“မင်းနဲ့ သက်ပန် ဖြစ်သွားပြီဆို”

သူ့ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာ တောင့်မတ်သွားပြီးနောက် “အော်တယ်” ဟု အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။ သူ့စကားဆုံးသွားသော်လည်း တနိုင်းရဲ့ မျက်နှာက မရှိမှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပေ။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲပြောပြော ငါ့ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခုသိထားဖို့က အခြေအနေတွေ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတယ်ကွ ...

ဘယ်တော့မှ တစ်သမတ်တည်း မရှိဘူး။ အခုချိန် သက်ပန်ရဲ့ အချစ်ကို မင်း ရလိုက်ပေမဲ့ တစ်နေ့လေး ဆုံးရှုံးချင် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သေးတာပဲ ...

အဲဒီလို ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါမှာ ငါ့ ပြန်ကြိုးစား မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ ပြုံးနေနိုင်ပါစေ”

တနိုင်းရဲ့ စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဒါကြောင့် မျက်ခုံးကြုတ်သွားရင်း ...

“ငါက အာကီစွန့် သက်ပန်ကို ဆုံးရှုံးရမှာလဲကွ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

တနိုင်းက ပြုံးသည်။ ဒီကောင်အပြုံးသည် လောက ကြီး အကြောင်းကို သူ့ထက်နားလည်နေတယ်ဟူသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ မြစ်မင်း မနက်ဖြန်မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းပဲ မှန်းလို့ရတယ်။ သန်ဘက်ခါအတွက် ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်း၊ ဖိန်းနွဲ့ခါအတွက် သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ အဲဒီထက် ပိုတဲ့ တစ်လ တစ်နှစ်တို့ တကယ် လူလားမြောက်မဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ်ဆယ့်ခြောက် အသက်အရွယ်တွေမှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်မယ် ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး ...

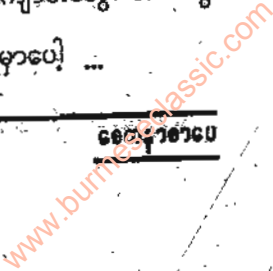
အဲဒါတော့ မင်း မငြင်းနဲ့”

သူက ဘာမှ မပြောတတ်တော့လျှင် လုပ်နေကျ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်သည်။ တနိုင်းသည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေပြီးမှ ...

“ငါ မန္တလေးကို အပြီးရှုမြောင်းတော့မယ် မြစ်မင်း”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အမေက ဟိုမှာပဲ ငါ့အဒေါ်တွေနဲ့ စီးပွားရေးကို ဇောက်ချလုပ်တော့မယ်၊ ဟိုက ပိုအလုပ်ဖြစ်တာကိုးကွ၊ လမ်း(၂၀)မှာ နေမယ်၊ မင်းတို့ ကျောင်းတွေ ဘာတွေ မန္တလေးမှာ လာတက်ချင် တက်ရမှာပေါ့ ...

အဲဒီကျ ဘာပဲအကူအညီလိုလို ငါ့ကို သတိရလိုက်ပါ။ ကဲ ... သွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

တနိုင်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒီတော့မှ သူ့ဟာ မေးသင့်သော စကားတစ်ခွန်းကို သွား၍သတိရသည်။

“ဟိုဥစ္စာ ... မင်း သက်ပန်ကိုရော နှုတ်ဆက်ပြီးပြီလား”

တနိုင်က တစ်မျိုးပြုံးကာ သူ့ကို ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ ပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြလျက် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ တကယ်တော့ ငါးတန်းနှစ်တည်းကစ၍ ပေါင်းသင်းခဲ့လာသော သူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဒီလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ချေ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာအောင်ပြောလည်းပဲ မနာခဲ့ကြသောသူများဖြစ်၏။ တနိုင်ရဲ့ မျက်နှာတွင် ဒေါသလည်း မရှိ၊ အပျော်လည်းမရှိ၊ ဝမ်းနည်းမှုလည်းမရှိ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ရှိနေသည်ဟု သူ သတိထားမိပါသည်။

သို့သော် သူကလည်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ သေချာတာကတော့ သူ့ဟာ သက်ပန်ကို တနိုင်ရဲ့ လက်ထဲမှ လှယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားကိစ္စတွင် သက်ပန်က သာ အလိုအလျောက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့ဟာ အဲဒီကိစ္စမှာ တော့ လိပ်ပြာသန့်နိုင်ပေသည်။

လိပ်ပြာမသန့်နိုင်တာက ...။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ထက်စာများ၊ ဓပုဒ်၊ လိုပီ၊ သွင်၊ အမှတ် ၀၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)၀၀၆။ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရေသာပေလို့ နိုင်ပါသည်။

ဆယ်တန်းစားမေးပွဲ၏ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာခဲ့သောအခါ သူ့ရော သက်ပန်ရောသည် ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးကိုယ်စီဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

တနိုင်က နှစ်ဘာသာထွက်၏။ သူသည် သက်ပန်နှင့်အတူ ဆေးကျောင်းတက်ရတော့မည် ဟူသော အသိဖြင့် ပျော်လိုက်သည်မှာ နေရာ နေရာတောင်မရှိပေ။

သူ့ရရော အာကာတို့တစ်တွေဟာလည်း ဂုဏ်ထူးဘာသာ၊ သုံးဘာသာတွေ ပါကြလေရာ ဝါဝါတီးဟောက်စံမှ အန်တီဝါက သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်ပေးဖို့စီစဉ်သည်။ သူက အဲဒီပွဲတွင် သက်ပန်ကို မရအရ ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

သို့သော် သက်ပန်မှာ အစဉ်အလာကို နည်းနည်းမှ ချွေးဖောက်ခဲ့ချေ။

“ဟင့်အင်း မြစ်မင်းရယ်၊ အခုဆိုရင် မေမေကလည်း နင်နဲ့ကိစ္စကို ရိပ်မိသလိုရှိတယ်၊ ငါ့ကို ဆုံးမစကားတွေ အရမ်းပြောတာပဲ”

“ဘာလဲ ရည်းစားမထားရဘူးတဲ့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါဘူး၊ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ သိသာသိစေ သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိရမယ်ပေါ့။ အရမ်းကြီး တွဲသွားတဲ့လား လုပ်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မျက်စိ နောက်တယ်တဲ့။ တစ်ခုခု နစ်နာစရာရှိရင် မိန်းကလေးကပဲ ပိုနစ်နာမယ်၊ နာမည်ပျက်စရာရှိရင်လည်း မိန်းကလေးကပဲ ပိုနာမည်ပျက်မယ်ပေါ့ ...

www.burmeseclassic.com

နင်နဲ့ ငါနဲ့ကလည်း မတွေ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ မြစ်မင်းရယ်၊ နင် ငါ့ကို တွေ့ချင်ရင် အိမ်လည်း လာလို့ နေတာပဲ”

ဒါဆိုလည်း နင်တို့အိမ်မှာပဲ နင်ကို ဖက်နမ်းရှာလားဟူ၍ သူ့စိတ်ထဲက အကျယ်ကြီး အော်မေးမိလေသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ သက်ပန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေမျိုးတော့ နင် လိုက်သင့်ပါတယ်။ အန်တီဝါက နင့်ကို သေချာဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာဟာ ...

ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူရဖို့ အာကာတို့ရောလေ”

“အာ... နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေထဲ ငါက ကန့်လန့် ကန့်လန့် ပါရဦးမယ်၊ မဖြစ်ပါဘူးဟာ”

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ညည်းယောက်မတွေ့ပါ ခေါ်ခဲ့ဖူးဟာ”

သူက စိတ်တိုလာသဖြင့် အော်ထည့်လိုက်လျှင် သက်ပန်သည် သူ့ကို အော်ရကောင်းနိုးလားဟူ၍ စိတ်ကောက်သွားလေသည်။ သူကလည်း ကြည့်မရတော့သဖြင့် မချော့တော့

တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ မကျေနပ်ကြောင်း ခဲတစ်လုံးကိုပင် ဖိတ်ကန်ပြုလျက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဒီအကြောင်းကို သူရက သိသွားလျှင် ...

“ဟေ့ကောင် မင်းရဲ့ နန်းမတော်မယ်နဲ့ကို ဘာမှ အုံးစားမနေနဲ့၊ သူ့ မလိုက်ချင်နေ အဲဒီနေ့ကျ ပုလဲနဲ့ နဒီကိုပါ ခေါ်လိုက်၊ လုပ်မနေနဲ့ ရည်းစားနှစ်ယောက်ထားရခြင်းရဲ့ အကျိုးက အဲဒါပဲ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ နေတတ်ရင် လောကကြီးက ကျေနပ်စရာတွေချည်းပဲ”

မောင်သူရတို့ကတော့ ဘာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲတွေးတာ သူ့ကိုလည်း အမြဲမြှောက်လိုပေးတာဖြစ်လေသည်။ သက်ပန် လိုက်သဖြင့် သူက ပုလဲကို ဝါဝါသို့လာဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ဖုလဲကား နှစ်ခါမပြောရချေ။ အန်တီဝါခြံတွင် သူတို့အုပ်စုမှာ တပျော်တပါး စားသောက်ကြသည်။ သီချင်းတွေ ဆိုကြသည်။

သူဟာ သက်ပန်ကို အမြင်ကတ်သည့်ကြားမှပင် ဆိတ်တခိုး သတိရလျက်ရှိသေးလေသည်။ ပုလဲနေရာမှာ သက်ပန် အာဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မလဲ ဆိုတာ တွေးမိတာလည်း ခဏခဏပင်။ အဲဒီလိုတွေးမိတိုင်းလည်း ဘာ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးကိုတောင် မလိုက်လျောနိုင်သော သက်စင်ကို အမြင်ကတ် ဒေါသထွက်ရသည်။ ဒီလိုနှင့် လုံးချာလိုက်၍ တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မြစ်မင်း၊ ပြီးရင် ခြံသွားရအောင်ကွာ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြုပြီး ပုလဲဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပုလဲသည် သူ့ကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြလေသည်။ မှန်တာဝန်ခံရလျှင် အဲဒီပုံစံကို သက်ပန် မျက်စောင်းထိုးတာထက် သူ မစွဲလမ်းချေ။

လူဆိုတာကလည်း မရတာကိုမှ ပိုမက်မောကြသည်မှာ သဘာဝပဲဖြစ်ပါသည်။

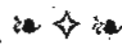
ဒီလိုဆိုတော့ ရတာကိုကျတော့လည်း မမက်ဘူးလားဟု မေးကြမည်။ အခုချိန်မှာ သူဟာ ရတာကိုလည်း မက်မောသည်။ သို့သော် တန်ဖိုးထားတာခြင်းတော့ မဟုတ်။

သူ့စိတ်က သက်ပန်အပေါ် မကျေနပ်သမျှတို့ဟာ ပုလဲနှင့် သမုဒယတွေ ပို၍ပွားလာဖို့ပဲ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရတီအာကာကို နှင့် စကားပြောလျှင် သူလည်း ဘယ်လောက်ပီကြောင်ပြောနိုင်လာတာကို ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလို မြင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

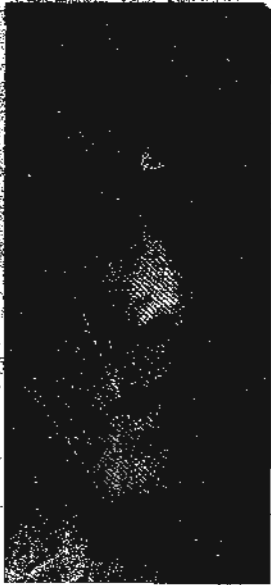

ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေတွေဟာ သူ့ဘို့လို အရွယ်ရောက်စယောက်ျားလေးတွေကြားမှာ ဂုဏ်ယူပြောပြစရာကိစ္စမျိုး ဒါမျိုးမှ မရှိလျှင် ယောက်ျားမပီသတော့သလို အပြောခံရတာမျိုးကို သူက အဟုတ်ကြီး ထင်လာလေသည်။ တစ်ခါတလေမှာ တွေဝေတာမျိုး ရှိတတ်သော်လည်း ပုလဲနှင့် တွေ ရလျှင် သူ့စိတ်တွေဟာ ထွေပြားဆဲ စိတ်အလိုနောက်ကို လိုက်စမြဲ။

ဆားငန်ရေ ဆိုတာ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေဘူးဟု သတိမဝင်နိုင်ခဲ့တော့ချေ။

ဝေဇန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သူမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သူမင်္ဂလာဆိပ်ရုံး၊ သက်င်းကျွန်းဗြူနယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“မြစ်မင်း ပုလဲကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြကွာ၊ အခုတင်တဲ့ကား အရမ်းရယ်ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

ပုလဲက သူ့ကို အဲဒီလိုပူဆာလျှင် သူ့မှာ ကျောထဲက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ သူနှင့် ပုလဲသည် သူ့ရဲ့ ခြံနှင့် တခြားလွတ်လပ်သော နေရာများမှာ တွေ့ဆုံလေ့ရှိကြသော်လည်း လူမြင်ကွင်းသို့ ဘယ်တော့မှ ထွက်လေ့မရှိကြပေ။

ပုလဲက ဟိုဟိုဒီဒီ ခေါ်သော်လည်း သူက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ ငြင်းဆန်တတ်တာဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ပုလဲရဲ့ ဖုံစက ဆန္ဒမပြည့်လျှင် အတော်စိတ်ကောက်မည့်ပုံပေါက်၍နေလေသည်။

“ညပွဲကြည့်မှာလား”

သူ့အပြောကို ပုလဲက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသလဲမသိချေ။

မျက်စောင်းနုနု တစ်ချက်ထိုးလျက် သူ့လက်စောင်းတို့ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ရိုက်ကာ ...

“ညပွဲ မကြည့်ပါဘူး၊ အိမ်က ညဘက် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ မကြိုက်ဘူး၊ နေ့ခင်းဘက်ပဲ ကြည့်မှာပေါ့။ နေ့ခင်း လက်မှတ်ဝယ်လိုက်”

“ဟိုကောင်တွေလည်း ကြည့်မယ်ပြောတယ်၊ အတူကြည့်ရအောင်နော်”

ပုလဲက ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းအသာညိတ်ပြသဖြင့် သူ့မှာ အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ ပြောပြလျှင် သူ့ရက် တဟားဟားရယ်မောလျက် ...

“အဲဒါတွေပဲကွ။ ရည်းစားနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက်ထားရ တဲ့ အရသာဆိုတာ၊ မင်း ငါတို့အတွက် cover ယူမှန်း သိပါတယ်ကွာ၊ ငါကတော့ အဲဒါတွေ အုံးမစားဘူး။ သိချင် တဲ့နေသိပဲ”

“ဒါတော့ မင်းက တကယ်မှ မချစ်ဘဲကိုးကွ”

“မင်းကတော့ သက်ပန်ကို တကယ်ချစ်တယ်ပေါ့။ တကယ် ချစ်တဲ့အခါက ရည်းစားနှစ်ယောက် ပြိုင်ထားတယ် ၊ ဟား ဟား”

သူက မချီးမြှီးပြီးနေသော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြော နိုင်ချေ။ အဲဒီနေ့က ပုလဲနှင့်အတူ နေ့ပွဲရုပ်ရှင် ကြည့်ကြတော့ လည်း သူ့စိတ်တို့က ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ အပြည့်အဝ မရှိချေ။ သူ့ပခုံးကို လာမှီသော ပုလဲရဲ့ ခပ်ချွဲချွဲအသံကြောင့်သာ အလိုက် သင့် ပခုံးကို ဖက်ထားရသော်လည်း စိတ်တို့သည် သက်ပန်နှင့် အတူ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်မှာ ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသော ဝိဒီယိုကား အကြောင်းကိုသာ ပြန်သတိရလျက်ရှိသည်။

အဲဒီတုန်းက သက်ပန်သည် အိမ်နေရင်း စပန်ဝတ် ဝတ်စုံလေးဖြင့် ဆဲပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းကာ သနပ်ခါး

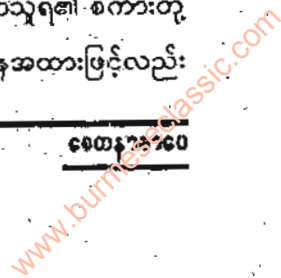
ဆုကျလေး လိမ်းထားပြီး သူ့မျက်စိထဲတွင်တော့ အတော်ကြီး ချစ်စရာကောင်းလျက်ရှိသည်။ အခွေက ဟာသကားဖြစ်သော ကြောင့် သဘောကျလျှင် တခစ်ခစ် ရယ်မောနေပုံလေးကို သူက အနားမှာ ကြည့်လို့ကိုမဝချေ။

ရယ်လိုက်လျှင် မှိုတက်သွားသော ပါးပြင်လေးများ ထို တစ်ကြိမ်လောက် နမ်းမွှေးခွင့်ရလျှင်ပဲ သူ ကျေနပ်နိုင်ပါပြီဟု ဆွေးခဲ့ဖူးလေသည်။ ပုလဲရဲ့ ပါးကို တစ်ခါနမ်းတိုင်း သက်ပန်ကို သတိရသွားမိဟတ်တာတော့ ဘယ်ဘဝက ကျိန်စာမှန်းမသိခဲ့ပါ။

သေချာတာကတော့ ပုလဲနှင့် ဇာတ်လမ်းကို ကြာကြာ ဆက်ထားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူ သိခဲ့ရတော့သည်။ အဲဒါက တော့ တစ်ခုသော ညနေခင်းမှာ သက်ပန်က သူ့ကို ခပ်တည်တည် ဖြင့် စကားဆိုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိတယ် မြစ်မင်း၊ နင် လိမ်မို့တော့ မကြိုးစားနဲ့”

ဒီလိုမေးလိုက်လျှင် ဘာမေးတော့မည်ဆိုတာ သူက သိပြီးသားဖြစ်သည်။ သိလျှင် သိချင်းပဲ စိန်ယာသူရ၏ စကားတို့ ထို ချက်ချင်းကြားယောင်လာကာ သတိအနေအထားဖြင့်လည်း

ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ လက်ချာတွေသည် လက်တွေ့မှာ တော့ တကယ်အသုံးဝင် မဝင် ကြည့်ရတော့မည်။

သူက မျက်နှာကို မှင်သေသေဖြင့် ထားကာ -

“ဘာမှ မလိမ့်ဘူး၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ။ သက်ပန် နှင်ကလေး ငါ့စိတ်ကြိုက် လိုက်လျောတာလည်း ဘာတစ်ခု မှ မရှိဘူး၊ ပြီးရင်လည်း နင်ကချည်းပဲ စိတ်ကောက်တယ် ကဲ ... ပြော ဘာကောက်ဦးမှာလဲ”

သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖိန့်လိုက်လျှင် သက်ပန် က နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် မာန်တင်းလိုက် သောပုံစံဖြင့် ...

“နင် တနင်္ဂနွေနေ့က ဘယ်သူနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော် မညာနဲ့”

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း အမူအရာကား လုံးဝမပျက်စေရပေ။ ဦးခေါင်းကို အပေါ်စောင်း လျက် မျက်လုံးလှန်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ပြီးတော့မှ လက်ဝါးနှစ်ချက် ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချကာ ...

“ဪ ... နဒီကိုး”

သက်ပန်ရဲ့ မျက်ဝန်းများသည် မီးဝင်းဝင်းတောက် မွှားလျက် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်တာ ...

“ဘာ နဒီလဲ၊ အဲဒါ ဘယ်ကလဲ၊ နင့်ရည်းစားပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မင်း၊ တော်ပြီ နင် ငါ့ကို လုံးဝလာမပတ် သက်နဲ့တော့ ...

သစ္စာမရှိတဲ့လူဆို ငါ အမှန်းဆုံးပဲ”

သက်ပန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အနားမှ နုတ်ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ သူက သက်ပန်ရဲ့လက်ကို ကပျာကယာ ဆွဲဆွဲထားရကာ (လက်ကိုင်ထားရပါလားဟူသော ကြည့်နူးမှ ထွေးတောင် မခံစားနိုင်ဘဲ) ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သက်ပန်ကလည်း နင် ထင် တာတွေချည်း စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ ပြောတာလည်း နား ထောင်ဦးမှပေါ့ ...

နင်တစ်ယောက်လုံး ရှိရဲ့သားနဲ့ ငါက ဘာကိုစွ ရည်းစားထပ်ထားနေရမှာလဲ”

သူက နောက်ဆုံးစကားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက် သူ့ သက်ပန်သည် တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သူက အဲဒါကို

www.burmeseclassic.com

အခွင့်ကောင်းယူကာ ...

“အဲဒီ နဒီဆိုတာ သူရဲရဲ့ရည်းစား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ သူ့လည်းပါတယ်၊ ငါကလည်း အဲဒီကားကို ကြည့်ချင်တာရော သူရကလည်း အဖော်ခေါ်တာရောကြောင့် ပါသွားတာ ...

ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင် မယုံရင် သူ့ရကို ကြည့်၊ အဲဒါမှ မယုံရင် အဲဒီအတွဲနဲ့ ငါ ဆုံပေးမယ်”
“နင် လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

သူက ဟန်ပါပါဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ကာ
“နင့်ကို ငါကဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ သက်ရယ်၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တာ မယုံဘူးလားဟင်”

သူက ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကို တိုင်တည်သလိုနှင့် တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်၍ မေးလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် လက်ကိုင်ထားတာကို အခုမှ သိသွားဟန်ဖြင့် ဆောင့်ရန် ထွက်သွားသည်။ ပြီးလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တရားခံရှာသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ထားပါတော့ နင် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့”

“ဘာလဲ သက်ပန်ရာ မယုံဘူးလား၊ အဲဒီလို သံသယကြီးနဲ့တော့ အင်တင်တင် လက်မခံနဲ့ဟာ၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းသေးရင် အားလုံးဆိုပြီး ငါ ရှင်းပေးမယ်၊ သူ့ရရယ်၊ နဒီရယ် ငါ ခေါ်ပေးမယ် ...

အဲဒါဆို နင်လည်း စိတ်ရှင်းသွားမယ်”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း ဖြစ်ပြမနေပါနဲ့၊ မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်လဲ့လဲ့ ခိုဝင်လာ
စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။

စိတ်ကောက်ပြေသွား၍ ပြုံးသွားသော ချစ်သူနှုတ်ခမ်း

သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့မြိန်ဆုံး ဖြစ်တတ်သည်ဟု သူ ကြားဖူးထားသည်။

သို့သော် ချိုမြိန်ခြင်းရဲ့ အရသာကိုတော့ တစ်ခါမှ မြည်းစမ်းရဖူးသေးချေ။

“သက်ပန်ရယ် နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာပဲ သိလား”

“ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ၊ ဇက်ကျောဆွဲပေးရဦးမှာလား၊ လက်သည်းညှပ်ပေးရဦးမှာလား၊ သနပ်ခါးဆွဲပေးရမှာလား ပြော”

“လျှောက်မပြောနဲ့၊ ငါ အတည်ပြောမှာ နားထောင် အချစ်မှာ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး မြစ်မင်း ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ အဓိက အရေးကြီးဆုံးက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာရှိနေဖို့ပဲ ...

သစ္စာတရားတွေ ခိုင်မြဲနေမှ တွဲလက်တွေ့လည်း ခိုင်မြဲနေမှာ။ အဲဒါကို နင် လက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ်”

ဒီအသံက တက်တက်ကြွကြွ မရှိမှန်း သူ့ဟာသူ သိလေသည်။

သို့သော် သက်ပန်ကတော့ မသိပေ။ သူမ ပြောရင် တာတွေ ဆက်ပြောနေသည်။

“နင်နဲ့ ငါရဲ့ဘဝ ပေါင်းစည်းဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးလိုသေးတယ် မြစ်မင်းရယ်။ အချိန်ကာလကြီးတစ်ခုကို တို့တစ်ယောက် ဖြတ်ကျော်ကြရဦးမှာ ...

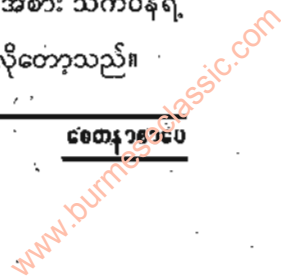
မနက်ဖြန်မှာ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ကြိုမသိနိုင်ဘူး၊ ယေဘုယျအားဖြင့်သာ အကြမ်းဖျင်းမှန်နေ တတ်တာ၊ တကယ့်အပြောင်းအလဲနဲ့ကြိုရမယ့်ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှ ကြိုမသိနိုင်ဘူး ...

အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သစ္စာဆိုတာ အခိုင်အမာရှိနေဖို့လိုတယ်၊ ငါက သစ္စာတရားကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ် ...

ငါ အခုတည်းက ပြောထားမယ်နော်၊ ငါ့အပေါ်မှာ နင် သစ္စာမဲ့ခဲ့ရင် နင့်ကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

အဆုံးသတ်ပြောလိုက်သော သက်ပန်ရဲ့ စကားသည် အကျမူဖြင့် ရဲရင့်ပြတ်သားလို့နေလေသည်။ သူသည် ဖော်လိုလေး နှင့် သက်ပန်ကို ဘာအာမခံစကားမှတောင် မပေးနိုင်ပေ။ ပြောချင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တတ်သော မယ်သက်ပန်ရဲ့ စကားတွေ ကြောင့် ရင်ထဲတွင် လေးလံတင်းကျပ်၍လာသည်။

အဲဒီအခါတွင် လှိုက်ဖိုရင်ခုန်ခဲ့ရသော ပုလဲရဲ့ အနမ်း ကိုလည်း မက်မောချင်စိတ်မရှိတော့။ အဲဒီအစား သက်ပန်ရဲ့ နှုတ်ဝန်းတစ်စုံကိုသာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရင်ခုန်လိုတော့သည်။

နှင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေကို နင် တစ်ယောက်တည်း
အတွက်ပဲ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားပေးတယ်ဆိုရင် သစ္စာမဲ့တယ်
မသတ်မှတ်ပါနဲ့လား သက်ပိုင်ရယ် ...။

ဝေခန့်စား၊ အကြံပြုစား၊ မိတ်ဆက်စားများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်း၊ နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၇)

သိပ်မကြာသော အချိန်တွင်း၌ တက္ကသိုလ်တွေ
ပြုစုကြတော့မည်ဖြစ်လေရာ သူနှင့် သက်ပန်က ဆေးတက္ကသိုလ်
(နူးလေး)သို့ တက်ရောက်ရမည်ဖြစ်ပြီး သူရနှင့် အာကာက
အေးဝါးကျွမ်းကျင်သို့ တက်ကြမည်ဖြစ်လေရာ အားလုံးသည်
အားချက် အသစ်အဆန်းတွေနှင့် ပျော့ရွင်လျက်ရှိကြသည်။

သူသည် ရည်းစားကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကို ဆရာတင်ရသည်ဖြစ်လေရာ ဒီတစ်ခါလည်း မကင်းရသေးချေ။

“သူရ ဟိုရောက်ရင်တော့ သက်ပန်လည်း အချိုးပြောင်းချင်ပြောင်းတော့မှာ၊ ပြီးတော့ ပုလဲ နဲ့ ကိစ္စကလည်း ကြာရင် သိပ်လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...

ပုလဲက ငါ့ကို အရမ်းကပ်လွန်းတယ်ကွာ၊ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ကြရအောင်တွေ၊ မန္တလေးကို လာလည်မယ်တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူရက အေးဆေးပါဟူသော အပြုံးမျိုးပြုံးကာ “ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်”

“ဟာ ... ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကြာရင် အားလုံး ရှစ်ကုန်တော့မယ်၊ သက်ပန်ကလည်း ငါ့ဝမ်းနင်ပေးထားပြီးသား၊ ငါ သက်ပန်ကို အဆုံးရှုံးမခံနဲ့ဘူးကွာ”

အာကာက သူ့အပြောကို တရားကျသလိုနှင့် အတိတ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေက အဲဒီတစ်ခုတော့ တော်တော် ဆိုးတယ်ကွာ၊ ပန်းတိုင်းကိုတော့ ရှမ်းလိုက်ကြတာပဲ၊ တကယ်တမ်း ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားတော့မယ်ဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ပန်းကို ရွေးချင်ကြတာ ...

ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကောင်မလေးတွေခမျာ မသိရှာဘူး၊ သနားပါတယ် ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

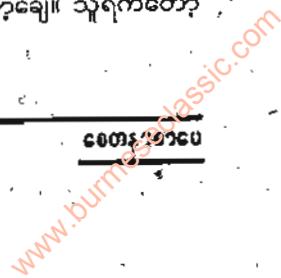
“ဟေ့ကောင် အရေးထဲ မင်းက လာဖဲမနေနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ အုံးကိုက်နေရတဲ့ကြားထဲ ငါ ပုလဲကို ဖြတ်လိုက်မယ်လေ မကောင်းဘူးလား”

ဆရာကြီး သူရကြည်သည် ရေခွေးကြမ်းကို ဝီစင်္ကီအလား ပဲပေးသောက်နေလျက် ...

“ဖြတ်တာတော့ ဖြတ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ဖြတ်ပြီလို့ ပြောပြီးမဖြတ်နဲ့”

“ဟမ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

သူက အမှန်ပင် လိုက်မမိတော့ချေ။ သူရကတော့ ငါးသလောက်ပြီး ခပ်ပါးပါးလေးဖြင့် ...

“ဒီမှာ ဟောကောင်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မင်း ကိုယ့်ကို မေ့လိုက်မိတော့တွေ၊ မုန်းလိုက်ပါတော့တွေ၊ မဆုံတဲ့ စာတွေ ဘာမှသွားလုပ်မနေနဲ့ ...

အားလုံး ချည်ခင်တွေ ရှုပ်ကုန်မယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အကောင်းဆုံးဖြတ်နည်းက ဘာအဆင် အသွယ်မှ မလုပ်တော့တာပဲ ...

ရှောင်နေလိုက်၊ ဖုန်းလာလည်း မပြောနဲ့၊ လမ်းတွေ လည်း အိယောင်ဝါးလုပ်ပြီး ရှောင်ထွက်လိုက်၊ ကြာလာ တော့ သူတို့လည်း အလိုလိုသဘောပေါက်လာလိမ့်မယ် အဲဒီကျ သူ့ဟာသူ ပြီးသွားလိမ့်မယ် ...

တဲ့တိုးကြီး သွားပြောတာမျိုးကျတော့ သူတို့လည်း ရှောင်ဖြစ်ပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ ထ၊ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ မှတ်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်တဲ့နည်းထဲမှာ အဲဒီနည်း အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းတုန်းကရော”

“ဟာ ... ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဆရာ။ တချို့ တော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်မပြေလို့ ပြတ်သွား

တာ၊ တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်က ဖြတ်ချင်ရင် အဲဒီ နည်းနဲ့ ဖြတ်လိုက်တာပဲ ...

မင်းလည်း အဲဒီလိုပဲလုပ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ရှောင်၊ မတွေ့တော့နဲ့၊ နောက် ဟိုမှာ ကျောင်းသွားတက်တော့ အလိုလို ပြီးသွားမှာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

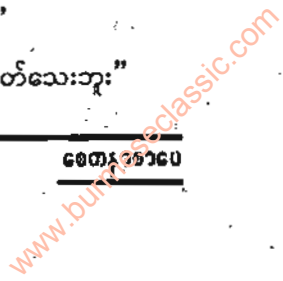
မဟုတ်ဘူးလား ဟုတ်လား ဆိုတာကတော့ ကိုယ် တိုင်လုပ်ကြည့်မှ သိမှာဖြစ်သောကိစ္စမို့ သူက သူရ ပြောတဲ့အတိုင်း ခဲ လုပ်လိုက်သည်။ ပထမဦးစွာ ပုလဲကို လုံးဝအဆက်အသွယ် မလုပ်တော့။

ပုလဲက ဖုန်းဆက်၍ မေးလျှင် ...

“ဪ ... ပုလဲ၊ ကိုယ် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေလို့ပါ၊ ကျောင်းသွားတက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ သိပ်မအားလို့လေ အဲဒါကြောင့်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား ပုလဲ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖုန်းကိုပဲ ဇွတ်ချနေချင်တာလဲ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်နေ့လောက် အားလဲ၊ အန်တီဝါ ဆိုင်မှာ ဆုံရအောင်လေ။ ပုလဲ ပြောစရာရှိလို့”

“အင်း ... ဘယ်နေ့အားလဲ မပြောတတ်သေးဘူး”

“မြစ်မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုလဲကို ရှောင်ချင်နေသလား မချစ်ချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့် အိမ်မှာလည်း နည်းနည်းစကားများ ထားတာ ရှိနေလို့ပါ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုလဲကို ပြောပြ၊ မန္တလေးမှာ ဘယ်မှာနေမှာလဲ၊ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားဦးလေ”

“မသိသေးဘူး ဒါပဲနော် ပုလဲ”

သူက ဇွတ်ကို စကားဖြတ်ကာ ဖုန်းချပစ်လိုက်ရတယ် သည်။ ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ပုလဲကို မြေမသေ တုတ်မကျိုးသောနည်း သုံးကာ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လည်း သူ့ ကျောင်းသွားတက်ရတော့မည့်ရက်က နီးကပ်လို့လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူဟာ မန္တလေး၌ သက်ပန်နှင့်အတူတူ ကျောင်းတက်ရတော့မည့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ခွင့်ရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက်ရှိသည်။

မန္တလေး၏ အထင်ကရ နေရာများသို့ သက်ပန်နှင့် လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ခြေရာချင်းထပ်ကြရတော့မည် ဟူသော အသိသည် သူ့ရင်တို့ ပူနွေး ဆွတ်ပျံ့စေသည်။ ဒါဖြင့်

မန္တလေးကို အတူတူသွားဖို့တောင် တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဆော့ မသက်ပန်သည် တင်းတင်းမာမာကြီးတော့ မဟုတ်ချေ။ အပြီးနုလေးဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရုံသည်။

“အတူတူတော့ မသွားပါနဲ့ မြစ်မင်းရယ်၊ ဟိုကျတော့ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ နေတဲ့အဆောင်ချင်းက တူတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေရာချမှာနဲ့ ဘာနဲ့ အလုပ်တွေက ရှုပ်ဦးမှာ ...

ပြီးတော့လည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရမှာပဲဟာ”

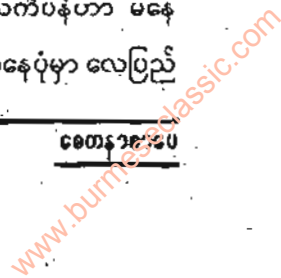
“တကယ်နော်”

သူက အဲဒီလိုမေးလျှင် သက်ပန်ရဲ့ မျက်စောင်း နုလေးက ရင်ဝသို့လာ၍စိုက်သည်။ သက်ပန်သည်လည်းပဲ ဆျော်နေမှာပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းအဖျားစွန်းလေးတွေ ကော့တက်ကာ ငြိနေသော မျက်နှာလေးဟာ ဘယ်လို လှပကျက်သရေရှိမှန်း သိပေ။

သူ သိပ်မြတ်နိုးလှပါသည်။

“သက်ပန် နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တာပဲ သိလား”

သူက အဲဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သက်ပန်ဟာ မနေ ထိတ်သလို ရယ်မော၍နေလေသည်။ သူမ ရယ်နေပုံမှာ လေပြည်

တိုက်ခတ်သလို ညင်းညင်းသွဲ့သွဲ့လေးဖြစ်သည်။ အရင်က သူ့အဲဒီလိုပြောလိုက်လျှင် ရက်သလိုလို မနေတတ်သလိုလိုနှင့် ဟာ့ဟင်တွေ ထထအော်တတ်သော်လည်း အခုတော့ အသာရယ်ဖော့လို့နေသည်မှာ အခြေအနေကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“နင့်ပါးစပ်က ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးနော် သက်ပန်၊ နင် ငါ့ကို ချစ်လားဟင်”

“မြစ်မင်းကလည်း”

“မြစ်မင်းက မလဲဘူး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်၊ ခြောက်သက်ပန်ရယ်၊ ငါ ကြားချင်လွန်းလို့ပါ၊ တစ်ခါတည်း နော် ... တစ်ခါတည်းပဲ ပလိစ်”

“အေးပါဟာ ... အေး”

“ဟာ ... ဘာအေးပါလဲ၊ အေးပါဆိုတာ ချစ်တယ်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြောပါဟာ သက်ပန်ကလည်း လိမ္မာတယ်”

သက်ပန်သည် အသာပြုံးလျက် သူ့ကို မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ ခိုးကြည့်သေးသည်။ ရွန်းရွန်းစားစားနှင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရလျှင် လှစ်ခနဲ

ပြုံးကာ ခေါင်းအသာငုံသွားပြန်သည်။ သူ့ဟာ အဲဒီပုံစံလေးကို ဘယ်လိုခိုက်သွားမှန်း မသိပေ။

သူ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲရှာသော ကလေးမ။ တကယ်တော့လည်း တစ်ခါတလေမှာ ဒီလို ပဝါတစ်ကမ်း လက်တစ်လှမ်း အခြေအနေလေးကလည်း အမှန်ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

“သက်ပန် ... ပြောဆို”

သူက လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်ကာ မအောင်အိနိုင်သလို မေးလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက်လျက် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသေးသည်။

သို့သော် ... အဲဒီ မျက်စောင်းက အချစ်မျက်စောင်း

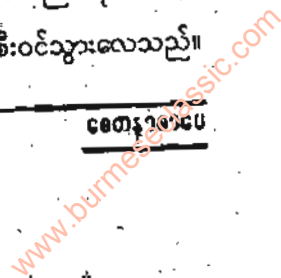
သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

“ချစ်ပါတယ် ... ချစ်လို့ပဲ ...”

“ပြော ... ပြော ... ချစ်လို့ပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... ချစ်လို့ပဲ အဖြေပေးထားတာပေါ့ဟဲ့”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြေလိုက်သော်လည်း ထိုစကားသံလေးဟာ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ချို့မြစွာ တဆုံးစီးဝင်သွားလေသည်။

သက်ပန်ရယ် ... ငါ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ကြောင့် နွေးထွေးတောက်စွဲ
ရတယ်ဆိုရင် အဲဒီအရာရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ နင်ပါ။

နင်တစ်ယောက်တည်းပါ သူငယ်ချင်း ချစ်သူလေး
ရယ်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းဦးနယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

နူးညံ့တဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း
နင့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ တွေးဖြစ်တော့
အဲဒီသိချင်းကို ရေးခဲ့တဲ့ ကိုမြင့်မိုးအောင်ကို
ကျေးဇူးအလွန်တင်မိတယ်။

နင့်ပါးက သနပ်ခါးတွေကြောင့် စဉ်းစားဖြစ်တော့
(ဘာမှ မဆီမဆိုင်ဘဲ)
နေ့ညိုရင် ရွှေဘိုကို လွမ်းမိတယ်။

♥ နင့်အကြောင်း မတွေးမိတဲ့ ညဆိုတာ
မလှမပ ရှိတတ်လွန်းလို့
ကြယ်ကြွတွေကို လိုက်ကောက်ရင်း
လွမ်းတဲ့အကြောင်း ညည်းမိတယ်။

♥ ကောင်မလေးရယ်...
မင်းမျက်ဝန်းတွေ လာစိုက်တတ်တဲ့ ဒီကော်ရင်ခွင်ထဲ
ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ခိုနားကြည့်မိ
ငါ့ရဲ့တန်ဖိုးအရှိဆုံး အချစ်တွေ
မင်းရဲ့ ခြေရင်းကို ဦးညွှတ်နေကြတယ်။ ။

မနက်ဖြန်လို့နေမျိုး မန္တလေး သွားရတော့မည့်
အချိန်တွင် မသွားခင်တစ်ရက်၌ သူ့ထံသို့ စိတ်စွပ်စရာတစ်ခုက
ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်စွပ်စရာသည် နောင်အခါ
၌ သူ့အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲမှုတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မည်
ဟု သူ ယောင်၍မျှ မတွေးခဲ့ဖူးသေးချေ။

ထိုနေ့က မနက်ခင်းအစော ရှစ်နာရီခန့် သူရသည့် သူ့ထံသို့ ပေါက်ချလာတာဖြစ်သည်။ သူရရဲ့ မျက်နှာတွင် စိတ် ရှုပ်ထွေးသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တို့ကလည်း ကပ်ငြိ၍ နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အရှုပ်ထုပ်ကို လိုက်ရှင်းလိုက်ဦး၊ ဇာတိစောစီးစီး ငါ့ကို ပြဿနာ လာရှာနေတယ်၊ မင်းကို အခေါ်ပေးတဲ့၊ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... ပုလဲလား”

“ဒါပဲပေါ့ ... ကြည့်ရတာတော့ ရည်းစားလူလု အုန်းခတ်လာတဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ၊ သူက ရှင်းဆိုတော့လည်း ရှင်းလို့ရုံပဲ ရှိတာပဲ၊ ဖြေပေးလိုက် ဟေ့ကောင်၊ အုံးစားမနေဘူး သွားမယ်၊ လာ ... ငါ့ဘီးနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လိုက်”

“သူက ဘယ်မှာလဲ”

သူက သူရရဲ့ DTဆိုင်ကယ်နောက်မှ ခွထိုင်လိုက်နေမေးလိုက်သည်။ သူရက ဆိုင်ကယ်ကလပ်ကို ဆောင့်လွှတ်ရင်း

“ကန်ပတ်လမ်းမှာ နဒီနဲ့ စောင့်နေတယ်”

သိပ်မကြာသော အချိန်တွင်မှာပင် သူရရဲ့ ဆိုင်ကယ်က ကန်ပတ်လမ်းရှိ အရိပ်ရ သစ်ပင်တန်းများရှိရာတွင်

ဆိုးဆိုက်သွားသည်။ ယူကလစ်ပင်အောက်တွင် နဒီနှင့် ပုလဲကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်အတူ ရပ်လျက် မှုန်တောတေ မျက်နှာထားများဖြင့် တွေ့လိုက်ရလျှင် အခြေအနေက သိပ်မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်ရလေသည်။

သူ ရောက်လာတာ မြင်တာနှင့် နဒီက အသာရှောင် ချွတ်ပေးသွားသည်။

“ပုလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ကို ကြည့်လာသော ပုလဲရဲ့ မျက်လုံးများသည် ကြွေမှုနှင့် ဒေါသဖြစ်မှုတို့ ပေါင်းစပ်ထားခြင်းကြောင့်လားတော့ သိ၊ အရည်တံဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ အရောင်တလုံလုံ တောက်ကာ နေသည်။

“ဖြစ်မင်းမှာ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့သူ၊ အချင်းချင်းလည်း ရည်းစားဖြစ်နေကြတဲ့ မိန်းကလေး ရှိတယ်ဆို”

ပထမတော့ သူက ဘယ်ကသိလဲ၊ ဘာလဲနှင့် မေးလိုပင်။ သို့သော် ဒီပုံအတိုင်းဆို ဇာတ်လမ်းဟာ ဒီနေရာမှာပဲ ဖြစ်ပြတ်တော့မဲ့ဒီဇိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် ပုလဲ”

ဒီလိုကြီးတော့ ယတိပြတ် ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်စ
ထားသော ပုလဲသည် သူ့စကားကြောင့် ခေတ္တမျှတော့ အငိုက်
မိသွားဟန်တူသည်။

ပြီးတော့မှ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသော နှုတ်ခမ်း
များနှင့်အတူ ...

“ဒါဆိုရင် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ပုလဲကို လှည့်စားခဲ့တာလဲ
သက်သက် ယုတ်မာတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဆောရီး ပုလဲ၊ ကိုယ် အဲဒီလို ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဘာ... အဲဒီလို ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား။
ဒါဆိုရင် ဘာလဲ၊ ရှင်မှာ လက်ထပ်ရမဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်လုံး ရှိတာစောင် ကျွန်မကို ဇာတ်လမ်းစ၊ခဲ့တာ
ဘာရည်ရွယ်ခဲ့တာလဲ ...

ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ အလကား၊ ဆန္ဒတစ်ခုစီ
သိတဲ့ဟာတွေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှမချင်းမစာ
နာတတ်တဲ့သူ၊ အခွင့်အရေး ယူတတ်တဲ့ ယောက်ျား”

ပုလဲရဲ့အသံက ဒေါသကြောင့် ကျယ်လောင်စူးရှ
နေလေသည်။ အသံတွေကို ကြားသဖြင့် အခြေအနေ မကောင်း
ဘူးဟု ထင်ကာ ပြေးလာသော သူ့ရက ပွဲကိုဝင်ထိန်းသည်။

“ပုလဲ ... ပြေပြေလည်လည် ပြောကြပါဟာ၊ ဒေါသမကြီး
ပါနဲ့”

“နင်လည်း ဘာမှဝင်ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့တွေ တစ်ကျိတ်
တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းတွေချည်းပါ၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို အပျော်တွဲပြီး အလကား ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်
တွေ ...

နင်တို့အလှည့်ကျမှ ကော့နေအောင် ခံရမယ်မှတ်”
ပုလဲက ဒေါသတကြီး ပြောဆိုကာ နဒီနှင့်အတူ

ထွက်သွားလေသည်။ ပုလဲ ထွက်သွားမှပင် သူ့ရင်ထဲက အပူလုံး
ကြီးက ပြတ်ကျသွားတော့သည်။ သူ့ရက သူ့ပန်းကို လာဖက်
တာ ...

“တစ်တောတော့ ရှင်းသွားပြီပေါ့ကွာ၊ နဒီကတောင် ငါ့ကို
တင်းနေတာကွ၊ သူ့ကို ပြောမပြရကောင်းလား ဆိုပြီးတော့၊
ဗာဆိုင်လို့ ပြောပြရမှာလဲ ...

တို့ယောက်ျားတွေမှာ ဒါမျိုးကိစ္စတွေ နှုတ်လုံဖြီး စည်းလုံးတာ သူတို့မှ မသိတာ”

“ဒါနဲ့ ပုလဲက သက်ပန်နဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ”

“ဪ ... သူတို့ မိန်းကလေးတွေမှာလည်း လူစုံရင် တို့လို ကြားတတ်တဲ့ အကျင့်လေးတွေ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ သူ့လူကဘယ်လို ကိုယ်လူကဘယ်လို ပြောကြတာလဲ၊ ပုလဲကလည်း မင်းအကြောင်းကို ကြားတာပေါ့၊ မင်းအဖေ ဖြောင့်တယ် မဟုတ်လား ...

အဲဒါနဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မင်းနဲ့ သက်ပန်အကြောင်းကို သိတဲ့လူတစ်ယောက်က ပါလာတယ်၊ ဒီတော့ တို့တွေ အားလုံးရှုပ်ကုန်ပြီ၊ နောက်ဆုံး မင်းနဲ့ ဒီလိုစာမုတ် ရှင်းကြတာပေါ့ကွာ ... အဲဒါပဲ”

“မင်းကိုလည်း နဒီက တင်းသွားတဲ့ပုံပဲ၊ ငါ့ကြောင့် ခင်တို့ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ်ကွာ”

“တက် ... တက်၊ သူ့ကိုလည်း ငါက အုံးမစား မန္တလေးရောက်ရင် တွေ့ဦးမှာတွေက အများကြီး ဝမ်းတူးကမ်း သရီးရယ်ဒီပဲ ...

က် ... မင်းလည်း အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဆေးကျောင်းမှာ သက်ပန်နဲ့ အငြိမ် လှုပ်ရှားနိုင်ပြီ ...

All Ok ...”

သူရက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းပြီးနောက် အားလုံး အရှင်းဆိုသော ပုံစံဖြင့် လုပ်ပြလျှင် သူက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးမိသေးသည်။ အဲဒီနောက် ဘယ်တော့မှ အပျော်ရည်းစား ထပ်မထားတော့ဘူး ဟူ၍လည်း အလိုလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်လို့နေပေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

သူဟာ မန္တလေးကိုရောက်၍ အဆောင်မှာ အားလုံး
နေရာတကျ ပြင်ဆင်ချထားပြီးလျှင် ၂၉ x ၃၀ ကြား၊ ၇၃ x ၇၄
ကြား၊ ကသည်းဝင်းရှိ သက်ပန်ရဲ့ အဆောင်သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်
အေးအေးလူလူ ထွက်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးဟာ တစ်ချိန်က
စက်ဘီးမြို့တော်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော်လည်း အခုချိန်မှာတော့
ဆိုင်ကယ်မရှိလျှင် ခြေထောက်ကျိုးသည်ဟု ယူဆရလောက်အောင်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလောက်မှ မရှိလျှင် အလုပ်သိပ်မဖြစ်ချေ။

သက်ပန်လည်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ယူထားလေရာ
နောက်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေမည့် အရေးကို
တွေးရင်း ကြည်နူးလာလေသည်။ သို့သော် အားလပ်ရက် အတွဲ
သွားကြမည့် အချိန်များတွင် သက်ပန်ကို သူ့နောက်မှာတင်ဖို့မှ
လွဲ၍ တခြားအခွင့်အရေး မပေးနိုင်ချေ။

သူဟာ အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာလျှင် ပါလာမှာ
သက်ပန်ကို ခေါ်ပေးဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ခဏကြာ
လျှင် သူ့ရဲ့သက်ပန်သည် လွတ်လပ်ချောင်ချိသော စပန်ချိင်္ဂါဝန်
ရှည်တစ်ထည်ဖြင့် ရောက်လို့လာလေသည်။ ဒီပုံလေးကလည်း
ဓဆိုးပါဘူးဟု တွေးမိသဖြင့် ...

“သက်ပန် ... ဒီနားမှာ တုတ်ထိုးသွားစားရအောင်”

သက်ပန်က သူ့ကို ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းများ
သည် ပကတိတည်ငြိမ်၍ နေလေသည်။ သူ့ကို အဲဒီလို တည်ငြိမ်
စွာ စူးစမ်းအကဲခတ်နေသည်မှာ အကြာကြီးမို့ သူတောင်အနေ
ခက်သလို ဖြစ်လာသည်။

“သက်ပန် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သွားစားမယ် မဟုတ်
လား”

www.burmeseclassic.com

သက်ပန်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါယမ်းပြသည်။
တိုးတိတ်သော လေသံမျှဖြင့် ...

“နင့်ကို ငါ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်
မြစ်မင်း”

သက်ပန်ရဲ့ပုံစံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သေရေးရှင်
ရေးတံမျှ အရေးကြီးနေသလို အထူးတည်ငြိမ်လေးနက်လို့နေသည်။
အဲဒီပုံစံကြောင့် သူပါ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် ဖင်တကြွကြွဖြစ်
လို့လာလေသည်။

သူ့တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက်သော တည်ငြိမ်မှု
ကျက်မှုမျိုး သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာပေါ်တွင် မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။

“ပြောလေ သက်ပန်၊ နင့်မှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ”
“ငါ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားပြီး
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ မြစ်မင်း၊ ဒီအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ စိတ်ထူး
လုံးဝမရှိဘူး”

ပြောရင်းနဲ့ သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာသည် တင်းမာစွာ
တွေ့ စာဖြည်းဖြည်း ထင်ဟပ်လို့လာသည်။

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ သက်ပန်”

“နင်နဲ့ငါ လမ်းခွဲကြစို့ မြစ်မင်း၊ အင်းလေ ... လမ်းခွဲကြ
စို့ဆိုတာ နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိသလို ဖြစ်နေတယ်၊ နင်
သဘောတူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ ငါကတော့ နင့်
ကို ချစ်သူအဖြစ် လုံးဝမသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူး ...

ပြီးတော့ ... ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက်
အတွက် အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး”

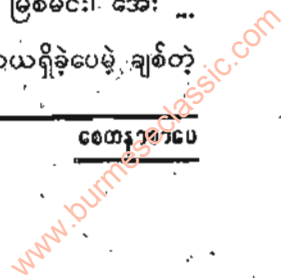
သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ မိုးကြိုးငါးစင်းလောက် တစ်ပြိုင်
နက် ပစ်ချခဲလိုက်ရသလို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။ ရုတ်တရက် နင်
သွားသည်မှာ ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာကတော့ အစွမ်းကုန်ရက်စက်
မည့်သူလို အေးစက်မှုန်မှိုင်းလို့ နေသည်။

“မ ... မဟုတ်သေးဘူး သက်ပန်၊ နင် ထင်နေတာတွေ
မှားနေပြီ”

သက်ပန်က သူ့ကို သရော်တော်တော် မျက်လုံးများ
ဖြင့် ဖျတ်ခနဲဆိုရုံကြည့်ကာ ...

“နင် ငါ့ကို တစ်ခါပဲ လိမ်လို့ရမယ် မြစ်မင်း၊ အေး ...
အဲဒီတစ်ခါကလည်း နင့်ကို ငါ သံသယရှိခဲ့ပေမဲ့ ချစ်တဲ့

စိတ်နဲ့ရော၊ နောက်ပြီး နင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီလောက် တော့ မရက်စက်တန်ကောင်းပါဘူး ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ရော နင့်ကို ငါ ယုံကြည်ခဲ့တယ် မြစ်မင်း ...

ဒါပေမဲ့ နင်ဟာ ငါ့ယုံကြည်ချက်တွေကို ရိုက်ခိုင်းခဲ့တယ် မြစ်မင်း၊ နင်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိုးပုလဲ ဆိုတဲ့ ကောင်စလေး ငါ ဒီကို မလာခင်တစ်ရက်က အိမ်ကိုရောက်လာတယ် ...

ပြီးတော့ သူနဲ့ နင့်ရဲ့ပတ်သက်မှုတွေကို နားရှုတ်စရာကောင်းအောင်ကို ပြောပြသွားတယ် ...

သူက နင့်ကို ငါနဲ့အကြောင်း ဖွင့်မေးတဲ့အခါ နင်က ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံတယ်တဲ့၊ သူ့ကိုတော့ အပျော်တဲ့ ခဲ့တာ ဆိုတာ သိရပေမဲ့ နင့်ကို မကျေနပ်တာကြောင့် ငါ့ကို လာပြောပြတာလို့ ပြောတယ် ...

နင်ဟာ သူ့ကို အပျော်ပဲတဲ့တွဲ တကယ်ပဲချစ်ချင် ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့တာပဲ မြစ်မင်း၊ အဲဒါကို နင် မငြင်းနဲ့”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... သက်ပန်ရယ် ...”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားမနေတော့နဲ့ မြစ်မင်း၊ နင့်ကို ငါ ယုံကြည်ထားသမျှ အထင်ကြီးထားသမျှ အားလုံး အလကား ဖြစ်သွားပြီပဲ ...

နင်ဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ နင့်ကို ဆက်ပြီးလက်မတွဲချင်လောက်အောင် စက်ဆုပ်သွားတယ်”

သက်ပန်ရဲ့ စကားကြောင့် သူသည် ချက်ချင်းပဲ အငွေ့ပျံ ပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားသွားရသည်။ သက်ပန် ဘာတို့ဆိုလိုချင်မှန်း သိလျှင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေခွေးပူနှင့် အပက်ခံရသလို ပူနွေးစုတ်ပြတ်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“သက်ပန် ... နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ကျေနပ်မှာလဲ၊ ငါ မှားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပါ၊ ဟုတ်လား မြစ်မင်း၊ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ဘာကြောင့်များ အချစ်နဲ့ အတူ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကိုပါ တွဲမြင်နေတတ်သလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး ...

ထားပါလေ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တောင်းပန်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တော့ မြစ်မင်း နင်လည်း ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို အသိဆုံးပဲ ...

အထူးသဖြင့် နင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ...

အဲဒါ နင် မြဲမြဲမှတ်သွားလိုက်၊ ဒါပဲ။ နင် ပြန်တော့ မြစ်မင်း ...

ဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ ငါနဲ့ဟာ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်သွားပါ ...

သူငယ်ချင်း ဆိုရင်တောင် သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် သူငယ်ချင်း စာရင်းထဲမှာ နင်မပါတော့ဘူး ...

နင်ဟာ ငါ့အတွက် အဝေးဆုံးလူ ဖြစ်သွားပြီ။ သက်ပန်သည် နောက်ဆုံးစကားကို နင့်နင့်နဲနဲကြီး

ရေရွတ်ကာ သူ့ကို စိမ်းရှုရှု တစ်ချက်ကြည့်လျက် ချာခနဲလှည့် ထွက်လို့သွားလျှင် သူဟာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ ရသည်။

သွားပြီ ... ဆုံးရှုံးပြီ ဆိုသော အသိများသည် ရင် တို ဖိစီးနှိပ်စက်သည်မှာ နေစရာ နေရာတောင် မရှိချေ။ အချစ် ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော အဖြစ်အပျက်သည် သူ့ဦးနှောက်တွေ ရော နှလုံးသားကိုရောပါ ပွက်ပွက်ဆူလောင်စေပါသည်။

သက်ပန် ကြည့်သွားသော အကြည့်များထဲတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ရှက်တတ်လျှင် သတ်သေချင်စရာ ဆောင်းသော အထင်သေးသော မျက်ဝန်းတွေပါသည်။

ပြတ်သားတတ်သော နှုတ်ခမ်းများဟာ ပြောပြီးလျှင် ပြန်ပြင်ဖွယ်ရာ မရှိသော စကားလုံးတွေ ပါဝင်သည်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ကျောခိုင်းထားသော ခြေလှမ်းတွေသည် သူနှင့် အဝေးကြီး ဝေးသွားပြီဟူသော အသိတို့ကို ဖော်ပြနေသလို ခိုလေသည်။

ဒေမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ရင်ခွင်တစ်ခု ဟာ ပြိုကျပျက်စီး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရလျှင် သူများထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုခံစားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရင်ခွင်ကို ဖြိုချသူမှာ တကယ် အမ်းတွင် သက်ပန် မဟုတ်ခဲ့။ ပုလဲလည်း မဟုတ်ခဲ့။

တစ္ဆေ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ ...။

အလွန်လှပသော မန္တလေးညနေခင်းသည် သူ့ရဲ့ အသည်းကွဲဒဏ်ရာကို ရက်ရက်စက်စက် ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့လေသည်။

ဝေခန့်စား၊ အကြံပြုစား၊ ဖိတ်ဆက်စားများ ပေးလိုက်ပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ ဆုပင်လော (၆)လမ်း၊ - ဟံသာဝတီရော၊ သတင်းကွန်ပျူနယ် သို့ ရေသားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။

♥ တိမ်ညိုတွေ ပြိုဖို့အတွက်
ရွာချမဲ့ မိုးရေစက်တွေကို
ငါ့မျက်ရည်တွေက
စပွန်ဆာပေးတယ်။ ။

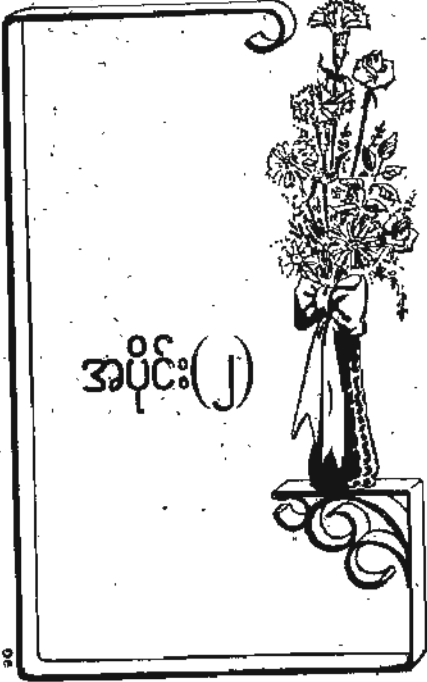
♥ မန္တလေးသွားလမ်းကဗျာလို
ကြည်နူးဖို့ မကောင်းတဲ့

တို့စာတ်လမ်းမှာ
 အလွမ်းတွေ နီစွမ်းပို့
 နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရဲပေးရတယ်။ ။

ပြက္ခဒိန်တွေ အသစ်လဲသွားလည်းမဲ
 အမုန်းတွေကို မလျှော်ဖွပ်ပစ်သေးတဲ့ ချစ်သူကြောင့်
 နားလည်မှု အလွဲတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်
 အမှားဆိုတာ ပြင်ဆင်ခွင့် ပြန်ပေးသေးတဲ့သူ။
 ဆုတောင်းမှားခဲ့တော့လည်း
 သူ့အကြောင်းတရားနဲ့ သူ့ပေါ့ ...
 ယုံကြည်ပါ ချစ်သူ ...
 တို့အသက်တွေ ရင့်ကျက်လာတိုင်း (မင်းကို ...)
 နှစ်ဆတိုးပြီး ချစ်ခင်နဦးမှာပါ။ ။

အခန်း(၈)

သက်ပန်က ပေးသော ချစ်ခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်သည် သူ့အတွက်တော့ သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မမျှသလို ကြီးမားပြင်းထန် ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ သက်ပန်ဟာ ရက်စက်စွာ ကားနိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သက်ပန်ဘက်က ကြည့်

လျှင် သူဟာ သစ္စာမဲ့သော ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် လုံးဝခွင့် မလွှတ်နိုင်သော အမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်တဲ့။

သူဟာ သက်ပန်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုကိုရဖို့ နည်းလမ်း ချိုးစုံနှင့် ကြိုးစားခဲ့သည်။ တောင်းပန်ခဲ့သည်။ အားလုံး အချည်း နီးသာပင်။ သက်ပန်ဟာ သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း ယတိပြုတ် ပြောကြားခဲ့သည်မှာ ...

“နင့်လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းကရပ်တော့ ဖြစ်မင်း၊ ဒီ အတိုင်း ဆက်လုပ်နေရင် နင့်မျက်နှာကို ငါ လုံးဝမကြည့် ချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားမယ် ...”

နင့်အပြစ်ကို နင်သိပြီး အေးအေးဆေးဆေးပေးမှာ တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်း သမားပေါ် နင့်ကို မေးထူးခေါ်ပြော၊ ငါ လုပ်နိုင်သော ခွဲဖူးတယ် ...

နင့်အတွက်က မိန်းမ မရှားပါဘူးတယ် ...”
တောင် ရည်းစားဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်နေ၍ လှမ်းမြင် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အချိန်ကုလွမ်းလွမ်းဆွတ်

သက်ပန်က သူ့ကို ခန့်တဲ့တဲ့ စကား သူ့ကိုယ်စား စက်ခဲ့လျှင် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်အား မရှိချေ။

ပြောသော စကားတွေထက် သက်ပန် ကြည့်သော အကြည့်တွေက သူ့ရင်ကို ပို၍နာကျင်စွာရိုက်စေတာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရဲ့ အခန်းဖော်ရော အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းပါ ဖြစ်သည့် ကျောက်မီးသား စိုင်းနွံတောင် သူ့အကြောင်းကို အတော်သိနေပြီဖြစ်သည်။ စိုင်းနွံသည် သူ့ရတို့ အာကာတို့လို မဟုတ်ချေ။ လူက အရေးအေးသော်လည်း ခေတ်မီသော အတွေးအခေါ်ရှိသလို သူ့ကိုလည်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးစွမ်းနိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ရတို့နဲ့က ကျောင်းချင်းလည်း မတူတော့သလို အဆောင်ကလည်း ဝေးသွားသဖြင့် တကူးတကချိန်းမှသာ တွေ့ဖြစ်တော့သည်။

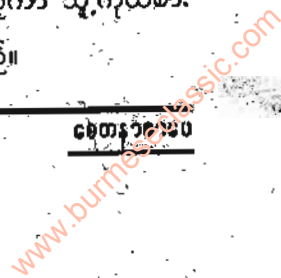
အဲဒီလိုနှင့် 3MB ရောက်သည့်တိုင် လုံးဝခွင့်လွှတ်ပေးသေးသော သက်ပန်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ချိပင်ပန်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုပဲ သူနှင့်အတူတူ ငါင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည့် စိုင်းနွံထစ်ယောက်သည်လည်း သူ့လမ်းကို ထိုးလိုကျေ ညက်ခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက်တော့သည် တစ်နေ့တခြား အလှတွေ စုပုံလျှစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ပျားပွင့်လာပြီဖြစ်သော ပန်းကလေးကို အဝေးမှ ကားနိုင်လွန်းရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ သက်ပန်သည်

သူ့ကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုထားတာ ဖြစ်သည်။ ဆေးကျောင်းရဲ့ နားပြားရှုပ်ထွေးသော စာများနှင့်အတူ အသည်းကွဲဒဏ်ရာကိုပါ ထွေးပိုက်ထားရသော သူ့အဖြစ်ဟာ တကယ်ပဲ မသက်သာလှချေ။

တစ်ခါတလေ စိတ်တွေ သိပ်မွန်းကျပ်လာလျှင် သူဟာ စိုင်းနွံနှင့်အတူ တောင်သမန်အင်းဘက် သွားထိုင်ကြသည်။ မုန့်ကြော်ကို တကြွပ်ကြွပ်ဝါးလျက် ရင်ထဲခဲစားရသမျှကို ရင်ဖွင့်စစ်လျှင် အတော်အတန်တော့ သက်သာသွားစမြဲ။

“အရင်ကကွာ၊ ဒီနေရာတွေကို သက်ပန်နဲ့ အတူတူ ခြေရာချင်းထပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာကွ၊ ညနေစောင်းမှာ သက်ပန်ရဲ့ လက်ကလေးကိုတွဲပြီး ဦးပိန်တံတားပေါ် ဖြတ်လျှောက်ရတာ အတော်မိုက်မှာပဲလို့ တွေးခဲ့ဖူးတယ် ...

အတွေးနဲ့တင်ကို အရမ်းပျော်ခဲ့ရဖူးတယ် ...”
သူက မယ်ဖယ်ပင်ကြီးအောက်ကနေ၍ လှမ်းမြင်နေရသော တောင်သမန်အင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြောလိုက်လျှင် စိုင်းနွံက သူ့ကိုကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်စား ခင်မောဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

“မင်းက သက်ပန်ကို မျှော်လင့်နေတုန်းပဲလား မြစ်မင်း”

“ငါ အသက်ရှူတိုင်း သူ့ကို မျှော်လင့်နေတယ်”

သူ့အသံက တိကျမှုဖြင့် ရဲရဲတောက်ပလို့နေသည်။

“မင်းအတွက် မပင်ပန်းဘူးလားကွာ”

“ပင်ပန်းလည်း ငါ့အပြစ်တွေအတွက် ငါ ပေးဆပ်ရတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်ကွာ၊ ခုဆိုရင် 3 MB ရောက်ပြီ။ သူ့သဘောထားတွေ မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ ဒါတွေ

ငါ ကျေနပ်တယ်၊ သူ့မှာ နောက်ထပ် အချစ်သစ်မရှိသေး

တာကိုက ငါ့အတွက် မျှော်လင့်စရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

“အချစ်သစ် ရှိခဲ့ရင်ရော”

“အချစ်သစ် ရှိခဲ့ရင်ရော”

သူက ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်တန်းတက်ဖို့ ပျံသွားသော ငှက်တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်သမန်၏ ညနေခင်းသည် အသက်ဝင်နေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ပစ်ရက်စရာမရှိအောင် ခမ်းနားလွန်းနေသည်။

“ရှိခဲ့ရင်လည်း ငါကတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့၊ သူ့အိမ်ထောင်မကျမချင်း မျှော်လင့်နေခွင့် ရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒါဆို မင်းဘဝရဲ့ အချိန်တွေအားလုံးကို သူ့ဆီမှာပဲ မြှုပ်နှံထားတော့မှာလား”

စိုင်းနွဲက လက်မက်ထမင်းကို အပြီးသတ်စားကာ ကျားဝါးဝါးနှင့် ထမေးလေသည်။

“ငါ့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေကို သူ့ဆီမှာမြှုပ်နှံထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ...

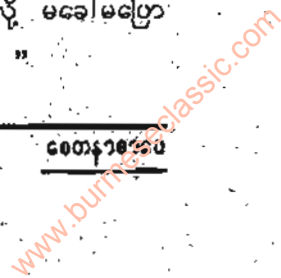
မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ငါ စာကို သေချာလုပ်နေတာပဲ။

ဆပ်ပလီထိမို့ဝေးလို့ ဂုဏ်ထူးတွေတောင် ထွက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ့နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကိုသာ သူ့ဆီမှာ မြှုပ်နှံထားတာပါ”

“အချစ်များ သူ့ဆီမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စိုင်းနွဲက သူ့ကို နောက်လိုက်ရင်းမှနေ၍ အချစ်သူ့ဆီမှာ သီချင်းကို အသံဝဲတဲ့ဖြင့် ဆိုပြသေးသည်မှာ အထောင်လိုတော့ ကောင်းသားပင်။

“သူ့စကားလေးများ ကြမ်းတဲ့အခါ xxx ကိုယ့်နှလုံးသားလေး ဝမ်းနည်းသွား xxx နာကြည်းလို့ မခေါ်မပြောလည်း xxx အချစ်များ သူ့ဆီမှာ xxx ”

အဲဒီ သီချင်းထဲကလိုပင် သက်ပန်ဟာ သူ့
နာကြည်းစွာဖြင့် မခေါ်မပြောစေဦး၊ သူ့အတွက် ရင်ထဲမှာ
တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရှိသေးသည် ဆိုလျှင်ပဲ သူ ကျေနပ်နိုင်ပြီ
သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ကြီး
ယူရမှာပဲ မြစ်မင်း”

သူ့ မျက်လုံးများသည် ရှေ့က စားပွဲတွင် ကျော
ထိုင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲဆီ ရောက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သ
ဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောကျ ရယ်မောနေသဖြင့် ကျောပြ
နှစ်ခုလုံး လှုပ်ခါလို့ နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ သက်ပန်ဟာ ဒီလောက် အစွဲအမှတ်ကြ
သလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး စိုင်းနွဲ့ရာ၊ ဘာမဟုတ်
တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့”

စိုင်းနွဲ့က ပြုံးလေသည်။ စားစရာ ဘာမှမကျန်တော
သဖြင့် ရေခွေးကြမ်းကို ငှဲသောက်ရင်းမှ ...

“မင်းဘက်ကသာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးလို့ ထင်အ
လေ၊ ဒီမှာ မြစ်မင်း ... လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်စံ သူ့စံ စံလေး

တွေတော့ ရှိကြတာပဲကွ၊ သူများအတွက် ဘာမှမဟုတ်ဘူး
ထင်တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် ကြီးကျယ်ချင် ကြီး
ကျယ်နေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား ...

မေသက်ပန်လို မိန်းကလေးမျိုးအတွက် သစ္စာတရား
ဆိုတာ အကြီးကျယ်ဆုံး စံတစ်ခု ဖြစ်ရမှာပဲ၊ အေး ...
အဲဒီလို စံမျိုးကို သူ့ ချစ်သူကမှ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပြီ ဆိုမှတော့
ဘာပြောကောင်းတော့မလဲကွာ”

ကြောက်ပါတယ် ဆိုတာကမှ ဖြစ်ခြောက်နေသော
စိုင်းနွဲ့ကို သူက မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ကြည့်မိသည်။

“ဘုမရှိုးနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကောင်းပြီ ... မင်းကို ငါ မေးမယ်၊
မင်းနဲ့ မေသက်ပန်ဟာ 1st MB စတက်တည်းက ပြတ်
တယ်၊ အခု 3rd MB ရောက်လာပြီ၊ မင်း သူ့ကို အစော
ပိုင်းကာလတွေမှာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ... မိုးပုလဲကို ဘာကြောင့် စပယ်ယာရည်း
စားအနေနဲ့ ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့လား”

“ဟာ ... အဲဒီလို ဘယ်လိုလုပ် ပြောကောင်းမှာလဲကွ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖွီး ... ငါက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြောရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်
ပုလဲက အကုန်ဖွင့်ချသွားတော့ သက်ပန်လည်း ရိပ်မိမှာ
နောက်ဆုံးလမ်းခွဲစကားဆိုတုန်းကတောင် နင်တို့ ယောက်ျား
လေးတွေဟာ အချစ်နဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဘာကြောင့်မှ
မြင်တတ်ကြသလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူးလို့ ပြော
သွားသေးတာပဲ ...

သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ငါ့ကို နှာဘူးကောင်လီ
ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ပြောနေတာ ငါ သိတယ်”

သူ့စကားကြောင့် စိုင်းနွဲ့က တဟားဟားနှင့် ရေငွေ
သီးအောင်ပင် ရယ်မောရက်လေသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းက အခု သစ္စာမထူပြင်ကြီးကို တည်ပြထား
တယ်ပေါ့”

“တည်ပြထားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ငါ အပြီးဝေးသွားတယ်လို့ မခံစားရဘူး”

သူ နာကြည်းချက်တွေ ပြေတဲ့တစ်နေ့ကို ငါ
စောင့်မယ်၊ ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ ယောက်ျားမလှ
မချင်းပေါ့ ...

လူတိုင်းက အမှားနဲ့ မကင်းကြပါဘူးကွာ၊ ငါမှား
ခဲ့တယ်၊ အေး ... အဲဒီအတွက် သူက ပြစ်ဒဏ်ချထားတယ်
လို့ပဲ ငါ သတ်မှတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကြားထဲမှာ သူ
မကြိုက်တဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ စာကြိုးစား
တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေတယ် ...

အချိန်ကာလတစ်ခုမှာတော့ ငါ့အချစ်တွေကို သူ
ပြန်အသိအမှတ်ပြုပေးတန်ကောင်းတယ်လို့ပဲ ...”

သူက အဆုံးသတ်စကားကို ဆက်မပြောဖြစ်တော့
ဘဲ ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ နေဝင်ချိန် ရောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့်
ထို Sun Set မြင်ကွင်း အလှစွမ်းကို နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်
တွေက အသည်းအသန် အပီအပြင် ခံစားကာ မိဒီယိုရော၊
ဇာတ်ပုံတွေရောပါ မနားတမ်း ရိုက်ကူးနေကြလေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အကြော်သည်မိန်းမနှစ်ယောက်သည်
အဲဒီ Sun Set စွမ်းကို ကျောပေးလျက် ကိုရီးယားဇာတ်ကား
အကြောင်းကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်။
နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းအပေါ် ဘာခံစားမှုမှ
ရှိမနေပေ။

တန်ဖိုးထား ခံစားမှုဆိုတာ ကိုယ်ကပဲ ပြုလုပ်ဖန်တီး တာဆိုသော စကားလေးကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလျှင် သူ့ရင် မှာ နာကျင်ဆို့နှင့်လို့လာသည်။

တန်ဖိုးထားချစ်တယ် ဆိုသော စကားရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိရသည့် အချိန်တွင် သူ့အတွက် ခရီးတွေများစွာ လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သက်ပန်ရယ် ... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ ဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးဟောင်းကို တန်ဖိုးသစ်နဲ့ ပြုပြင်လဲလှယ် ခွင့် ရှိရပါစေလား။

နလုံးသားမှာ ချစ်ခဲ့မိသော အချစ်များဟာ ဒီအချိန် မှာတော့ တည်ငြိမ်စပြုပြီး ခံနိုင်ရည်တွေရှိပြီဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ် တကယ်တမ်းမှာကျတော့ မဟုတ်သေးပါလားဆိုတာ သူ လက်တွေ့သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့က သူနဲ့ စိုင်းနွဲ့ဟာ ဝယ် စရာပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးရှိ၍ ရတနာပုံဈေးရုံ Sky Walk Shopping Mall သို့ ရောက်ခဲ့ချိန် ဖြစ်သည်။

Orange ထဲတွင် သူ့နဲ့ စိုင်းနွဲ့သည် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လျက် အသုံးလိုသည့် ပစ္စည်းများကို ခြင်းထဲ ကောက်ထည့်နေကြတုန်းမှာပဲ ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ ဘွားစနဲ့ ပေါ်လာသော အတွဲတစ်တွဲနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားလျှင် သူက ကပျာကယာ ဆောရီး လုပ်လိုက်သည်။

အဲဒီမှာပဲ သူ့အတွက် အံ့ဩစရာ (ရင်နင့်စရာ)ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“ဪ... ”

“ဟား ... မြစ်မင်း”

အဲဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဆက်ပုံက မတူချေ။ ဖက်ယောက်သောသူရဲ့ ဪသည် ဖော်ရွေခြင်း။ လှိုက်လှိုင်းခြင်း နှင်းစင်လျက်၊ တစ်ယောက်ရဲ့ အသံကတော့ သူ့ကိုတွေ့၍ ဝမ်းတော့သာသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ယူချင်သော ဝမ်းသာဟန်မျိုးကြီး ဖြစ်၏။

တနိုင်းသည် သူ့ကို ပြုံးစေနှင့် မေးဆက်ပြလျက်...

“မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ မြစ်မင်းရာ၊ မန္တလေးတစ်မြို့ထဲ ရှိနေတာတောင် မင်းက ငါ့ဆံ့ မလာဘူး၊ ငါက မင်းလိပ်စာ မသိလို့ကွ ... ”

ဘယ်မှာနေတာလဲ ... ”

“(၇၄)လမ်းမှာ၊ အောင်ရတနာဆောင်၊ ယောက်ျားလေးဆောင်ပေါ့”

တနိုင်းရဲ့ ပုံစံက သွက်လက်နေသလောက် သက်ပန်ကတော့ သူ့ကို ရှိတယ်ဟုတောင် သဘောမထားချေ။ ဘေးစင်ရှိ ပစ္စည်းများကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကာနေသည်။ မတွေ့ရတာကြာနေသော အချိန်တွင်း၌ တနိုင်းရဲ့ပုံစံသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။ တနိုင်းက ရတနာပုံတက္ကသိုလ်တက်ရင်းမှ သူ့အမေ၏ လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ကူညီနေရတာမို့ ကျောင်းပြီးချိန်တွင် လုပ်ငန်းရှင်ပေါက်စ ဖြစ်လို့နေချေပြီ။

ဟမ်းဖုန်းကို ခါးမှာချိတ်ထားရင်း ဟန်ပါပါစကား ပြောနေသော ပုံစံဟာ ဟိုးယခင် ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက လို ကုပ်ချောင်းချောင်းပုံစံ မဟုတ်တော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အသွင်သို့ လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းတွေဆုံတုန်း တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ၊ ဒီနားက JJ ပဲဖြစ်ဖြစ်”

သူကတောင် ဘာမှမပြောရသေး သက်ပန်က တစ် သူ့ျားဘောက်စ်တွေ ရွေးနေရာမှ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ...

“နင်တို့ဘာသာ သွားချင်ရင်သွား တနိုင်၊ ငါ့ကို အဆောင် အရင်ပြန်ပို့ဦး”

“သက်ပန်ကလည်းဟာ”

တနိုင်က သူ့ကို အားနာသလိုနှင့် ဝင်ဟန်လေ သည်။ အဲဒီလို အားနာပြသည် ဆိုတာကိုက သူ့ကို သူစိမ်းသူယံ အသွင် အဆင့်ခွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ရသည်။

“ရတယ် တနိုင်၊ နောက်မှ အေးဆေးဆုံတာပေါ့၊ ငါတို့ လည်း သွားစရာ ရှိသေးလို့”

“အေးကွာ၊ မင်းဆီ ငါလာခဲ့ဦးမယ်၊ မင်းတို့ အဆောင် ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားဦးလေ၊ ငါ့ဖုန်းလည်း မှတ်ထား (09 20 -----)တဲ့”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ သူ့အဆောင်ဖုန်း နံပါတ် ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။ အဲဒီအချိန်တွင် သက်ပန်သည် သူတို့အနားမှာ ရှိမနေတော့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ တနိုင်က သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့နားထဲတွင် တစ်ချိန် က တနိုင် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင် ဤ လာသည်။

[“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ သက်ပန်နဲ့ ဖြစ်သွားတာ သူ့ငယ် ချင်း အချင်းချင်း ဝမ်းသာပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခု သိထားဖို့က အခြေအနေတွေက အမြဲတမ်းပြောင်းလဲ နေတယ်ကွာ၊ ဘယ်တော့မှ တစ်သမတ်တည်း မရှိဘူး၊ ခုချိန်မှာ သက်ပန်ရဲ့အချစ်ကို မင်း ရလိုက်ပေမဲ့ တစ်နေ့ နေ့မှာ ဆုံးရှုံးချင် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သေးတာပဲ ...

အဲဒီလို ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါမှာ ငါ ပြန်ကြိုးစားရင် မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ ပြုံးနေနိုင်ပါစေ”]

သူ့ နှလုံးသားထဲတွင် မိုးတွေ ရွာကျသွားသလို ရုတ်တရက် သည်းထန်သွားသည်။

မျက်လုံးထဲတွင် ဘာမှမမြင်တော့သလိုတောင် ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

သူဟာ တနိုင် ဆိုသော အခြေအနေတစ်ခုကို သတိလက်လွတ် မေ့လျော့ထားခဲ့မိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ

နှစ်ယောက်အတူတူ ဈေးဝယ်ထွက်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးပတ်သက်နေသော အဖြစ်ဟာ ...။

“တော်တော်အိသွားလား မြစ်မင်း”

သူ့ပန်းကိုပုတ်ကာ မေးလိုက်သော စိုင်းနွဲ့ရဲ့အသံကြားမှပင် သူ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ဟာ ပြန်လည်ကပ်ငြိတော့တာဖြစ်၏။

“tea time ရောက်ပြီကွာ၊ မင်းသီဟမှာ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ရအောင်ကွာ”

သူက ခေါင်းအသာညှိတ်ပြလိုက်ရင်း Sky Walk စက်လှေကားမှ ဆင်းလာလျှင် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်း ကားပါကင်မှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သော တနိုင်းနှင့် သက်ပန်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝယ်ယူထားသော အထုပ်အပိုးတွေကို နောက်ခန်းထဲသို့ထည့်ကာ တနိုင်း ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှနေ၍ သက်ပန်က ပြီးရှင်စွာ တက်သွားသည်။

ဒီမြင်ကွင်းသည် သူ့နှလုံးသားကို ဓားတုံးတုံးဖြင့် ကြိတ်လှီးနေသည့်အလား ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားရစေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် အောက်ရောက်တော့မယ်နော်၊ ခလုတ်တိုက်ဦးမယ်”

စိုင်းနွဲ့က နောက်သလိုလိုဖြင့် သတိပေးသော်လည်း သူ့မှာ ပြီးတောင် ပြီးမပြန်င်တော့ချေ။ (၇၇)လမ်းရှိ မင်းသီဟလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် ချောင်တစ်ချောင်း ဝင်ကပ်ရင်း လူက နှမ်းချည့်လို့နေပေသည်။

“မင်းရုပ်ကလည်းကွာ နေဆယ်စင်းနဲ့ ကျပ်တင်ခံထားရတဲ့ ရုပ်လိုပဲ၊ ဒီလောက်လည်း ဖြစ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့၊ မေသက်ပန်နဲ့ ဟိုကောင်နဲ့က ဘာမှ ဖြစ်ဟန်မတူသေးပါဘူး”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲကွာ”

သူ့ရဲ့ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေဟန်ကို စိုင်းနွဲ့က မသက်မသာကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပေးသည်။ သူနဲ့ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတိုန်းကတောင် နှစ်ယောက်အတူတူ ဘယ်မှ သွားလာဖူးခြင်းမရှိသော သက်ပန်သည် တနိုင်းနဲ့ကျတော့ရှောပင်းတောင် အတူထွက်ကြသတဲ့လား။ ကျောင်းချင်းလည်း မတူ၊ နေတဲ့နေရာချင်းလည်း မနီးစပ်သော ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုဆုံကြဖို့ဆိုတာ တကူးတက ချိန်းမှပဲ တွေ့ရမည်ကိစ္စဖြစ်သည်။

“တခိုင်းခ ကြည့်ရတာ မေသက်ပန်ကို try နေဆဲပဲနဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ အဆင်တော့ပြေပုံပဲ။ သူ့ မင်းကို ပြောပြ ထားတဲ့ စကားအခံလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

သူ့ ပြန်ပြောပြထားသော စကားကို စိုင်းနွဲ့က တောင် မှတ်မိ၍နေသည်။ သူသည် စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လွန်းသဖြင့် အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော လက်ဖက်ရည်ကိုတောင် ကောက်မော့ နိုင်ချေ။

“မေသက်ပန် ရင်ထဲမှာ မင်း ရှိသေးတယ်ကွ”

ဒီစကားကို စိုင်းနွဲ့က အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးမှ ပြော တာဖြစ်သည်။ အဲဒီစကားသည် သတိမေ့နေသော သူ့ကို ရေနင့် နောက်၍နှိုးလိုက်သလို ဆတ်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားစေသည်။ ရေနစ် သေသူတစ်ယောက်အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဟာလည်း အား ထားစရာမဟုတ်ပါလား။

“မင်းက ဘာကို ကြည့်ပြောတာလဲ”

စိုင်းနွဲ့က သူ့ စိတ်သက်သာရာရအောင် တမင်ပြော နေတာတော့ မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ စိုင်းနွဲ့က စားပွဲခုံကို လက်နှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ ...

“မေသက်ပန်က မင်းကို လုံးဝ အုံးမစားတော့ဘူး ဆိုရင် အေးဆေးပဲ နှုတ်ဆက်နိုင်ရမှာပေါ့။ သူ့ဘေးမှာလည်း တခိုင်းခ တစ်ယောက်လုံး ပါသေးတာပဲ။ မင်းကို ကလိချင် ရင် ကလိလိုရတဲ့နည်းတွေ အများကြီးပဲ ...

ဒီလို မင်းတို့အတူတူ မုန့်မစားနိုင်တာ မထိုင်နိုင် တာကိုက သူ့ရင်ထဲမှာ မင်း ရှိသေးတယ် ဆိုတာကို ပြနေတာပဲကွ ...

မင်းကို နာကြည်းနေတုန်းပဲ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲ တစ်နည်းအားဖြင့် နာကြည်းနေတုန်းပဲဆိုတာကလည်း တစ် မျိုးဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ”

“မင်းကလည်းကွာ ဟုတ်မလိုလိုနဲ့”

သူက အခုမှ ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ ... ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ နာကြည်းနေတုန်းပဲဆိုရင် နာကြည်းတာကို ပျောက်အောင်လုပ်လိုရတယ်။ ဒါဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကို နာကြည်းတယ်ဆိုတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ပေးထားလို့ပဲ ...

www.burmeseclassic.com

အေး ... ဘာခဲစားချက်မှ ရှိမနေဘူးဆိုရင် လုံးဝ neglect(ဥပေက္ခာပြု)လုပ်ထားနိုင်ရမယ်လေ။ အေးဆေးပဲ မုန့်စားမလား ... စား၊ တနိုင်ခနဲ့ အတူတူယှဉ်ထိုင်ပြီး တွဲစားပြလိုက်စမ်း၊ အဲဒီကျ မင်း ဒီထက်တောင် ကျွတ် သွားဦးမယ် ...

ငါပြောတာ ဟုတ်၊မဟုတ် မင်း စဉ်းစားကြည့်”

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း စိုင်းနွဲ့ ပြောတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်ချေများလို့နေသည်။ ဒါကို သူ ဘာလို့ မတွေးတတ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

ဒီလိုတွေးမိသွားလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ သတ်တံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လို့သွားသည်။

“ဒီတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

စိုင်းနွဲ့က သူ့ကို မေးပင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“မင်း သူ့ကို ပြန်လိုက်ချင် လိုက်တော့ပေါ့”

“ဘယ်လို ! ပြန်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သုံးနှစ်တိတိ မင်း အပြစ်ဒဏ်တွေကို ဆေးကြောထားပြီးပြီပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ အမှားအယွင်း အကင်ဆုံး နေပြထားတာပဲ ...

ပြီးတော့ မင်းက အချာလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်စာထော်ပြီး ရုပ်ပြောင်နေတဲ့ မင်းအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှန်း သူလည်း သိမှာပါ ...

ဒါတွေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ကို စောင့်နေတဲ့ အဖြစ်ကို သူလည်း မသိစိတ်ကတော့ အသိအမှတ်ပြုချင် ပြုမှာပါ”

စိုင်းနွဲ့ရဲ့စကားတွေသည် သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက်မြန်လာစေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် စိတ်ကောက်ပြေသွားတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးထော်ကာ ပြီးတတ်သော သက်ပန်ရဲ့ ချစ်စဖွယ် ပုံရိပ်တို့က လွမ်းမောဖွယ် ထင်ဟပ်၍လာလေသည်။

အဲဒီအခါတိုင်း သူက “အရင်တစ်ခါ စိတ်ကောက် တတ်တဲ့ မင်းရဲ့မျက်နှာ xxx ငါ ပြန်ချော့လိုက်လို့ ပြုံးသွားတဲ့ အခါ xxx လေပြည်တွေလို ကြည်နူးစွာ၊ xxx နူးညံ့မှုတွေပေးတဲ့ မျက်နှာ xxx” ဟူသော သီချင်းလေးကို ညည်းပြတတ်တာကအစ ရင်ခုန်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြန်သတိရသွားသည်။

“မင်းတို့က ငယ်ရည်းစားတွေပဲကွာ၊ ငယ်ကအချစ် အနှစ် တစ်ရာမမေ့သာတဲ့၊ ငယ်ရည်းစားကိုမှ မင်းတို့က ငယ်ငယ်

တည်းက သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ အချစ်ဦး။ ထောက်ထား
စရာတွေ အများကြီးပါကွာ ...

မေသက်ပန်ဟာ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသွား
တာပါ။ ဒီအသက်အရွယ်မှာတော့ ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ နှလုံး
သားနဲ့ သူလည်း စဉ်းစားတတ်လောက်ပါပြီ”

စိုင်းနွဲ့ရဲ့ အားပေးစကားတွေကြောင့် သူ့နှလုံးသား
တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားတက်ကြွလို့လာလေသည်။ ပြီးတော့ အားအင်
တွေလည်း စီးမျောလာသလို ခံစားရသည်။ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရဲ့ သတ္တိတွေဟာ အခုမှ ရဲရဲတောက်ပ ရောက်ရှိလို့လာ
ခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သက်ပန်နဲ့ သူဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ
သိကျွမ်းခဲ့ကြသော သူတွေမဟုတ်။ အနှစ်နှစ်အလလ တည်ဆောက်
နှောင်တွယ်ခဲ့ကြသည့် သံယောဇဉ်တွေရှိသည်။ ပြီးတော့ သက်ပန်
ဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ သက်ပန်ရဲ့ အချစ်ဦးဟာလည်း သူ ဖြစ်ခဲ့ကြ
ဖူးသည်။

ရင်ခုန်တတ်စအရွယ်ရဲ့ အချစ်တစ်ခုဟာ ဒီလောက်
ထိတော့ ညှိုးမှိန်ပျောက်ကွယ်နေဖို့ မကောင်းခဲ့ဟူ၍ တွေးမိသွား

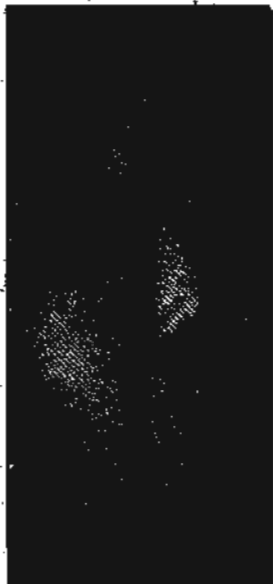

ချိန်ဝယ် သူသည် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ဖူးသော အချစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်
ရယူ ကြိုးပမ်းဖို့အတွက် သတ္တိတွေ ရှိနေခဲ့ကာ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ဖြင့် တောက်ပနေခဲ့ပါသည်။

တေးဂီတ၊ အကြံပြုစာ၊ ဗိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)သမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

♥ မနေ့ကအကြောင်းကို ပြန်မပြောနဲ့
 သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်လူပဲမို့
 အမှားတွေရှိခဲ့မယ်
 ငါ အိပ်နေတာ ဝန်ခံတာ မဟုတ်ဘူး
 ရူးသွပ်မှုတစ်ဝက်၊ အသည်းကွဲမှုတစ်ဝက်နဲ့
 နှလုံးသားကို အော်တိုကလေ့မထဲ ထည့်မြှတ်မှာ။ ။

♥ သက်ဝန်ရေ...
 ငါ့ဆုတောင်းခြင်းမှာ
 နင့်နဲ့နက်ခင်းတွေ ငြိမ်းချမ်းပါစေ ...
 ကံကောင်းခြင်းတွေ မွေးဖွားပါစေ...
 ငါ့အတွက် ... (နှင်ဟာ ...)
 နွေလယ်ကောင်မှာ
 ငွေရောင်စိုလက်နေတဲ့ နှင်းပွင့်လေးပေါ့။ ။

(မှတ်ချက်။ ။ အော်တိုကလေ့မ ထိုသည်မှာ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး
 ဖေ့ညှိုးများကို ဖိအားသုံးကာ ပိုးသတ်သန့်စင်သည့် ကိရိယာတစ်မျိုး
 ဖြစ်ပါသည်။)

၂၃၁ ✧ ၂၃၁

အခန်း(၉)

သူသည် အရင်ကတော့ 3MBကျောင်းသားကျောင်းသူများ စာသင်ကြားရာ လေးထပ်တိုက်ဆောင်ကြီး၏ အောက်ဆုံးထပ် နားနေခန်းများမှလည်းကောင်း၊ ထိုင်စရာ ကျောက်ခုံတန်းများမှလည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံတွေသို့ ဆင်းရာတွင် အုပ်စုတူသဖြင့် အဝေးမှ ခိုးငေးခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း

သက်ပန်ကို အလွမ်းမြေ့ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ နှလုံးသားရဲ့ စီမံကိန်း၊ ဦးနှောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သက်ပန်ဆီ တည့်တည့် ဝင်သွားကာ စကားပြောဖို့ စိတ်ကူးတော့သည်။

ကျောင်းဆင်းအပြီး ညနေ ငါးနာရီလောက်တွင် ချော့ပြင်ဆင်နေသော သူ့ကို စိုင်းနွဲ့က ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ကာ ထက်မတစ်ချက်ထောင်ပြသေးသည်မို့ “လိုက်ဦးမလား” ဟု မေးဆိုက်ရသေးသည်။

“တော်ပါပြီကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးသွားပါ”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ မင်းလည်း အဲဒီအဆောင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ချိန်လို့ရတာပဲ”

“နေပါ၊ အဲဒီအဆောင်က အပျိုကြီးအဆောင်လို့ နာမည်ကြီးတယ်ကွ။ အပျိုကြီးလုပ်မယ့်သူတွေချည်းနေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ မင်းပဲ သက်ပန်ကို အပျိုကြီးဘဝက ရအောင်ချွတ်ခဲ့”

“စိတ်ချ၊ ငါ့ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်းကတော့ သေချာတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အေး ... သူ့ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်းကတော့ ရဲစခန်းရောက်နေပြီ ... ဟား ဟား”

သူက စိုင်းနွဲ့ကို လက်သီးတစ်ချက် ထောင်ပြရင်းမှ အသာလစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိချေ။ သူဟာ ဟိုးအရင် သက်ပန်ကို ရည်းစားစကားပြောခဲ့စဉ်ကတောင် ဒီလောက် ရင်မခုန်ခဲ့။ အခုအချိန် ရင်ခုန်သံများဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား တုန်းက ရင်ခုန်သံထက်တောင် လန်းဆန်းနုသစ်လို့နေလေသည်။

သက်ပန်တို့ရဲ့ အဆောင်ဖြစ်သော “သီရိဆောင်” နှစ်ထပ်တိုက်လေးရှေ့သို့ရောက်လျှင် သူ့မှာ ရင်ခုန်သံတွေ စည်းချက်ညီစေဖို့ အတော်အားမွှေးရသေးလေသည်။ အဆောင်သူ တစ်ယောက်က စာဖတ်နေရာမှ သူ့ကို မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းဆေးလျှင် ...

“မေသက်ပန်ကို ခဏလောက်”

ခေါ်ပေးပါလားတွေ ဘာတွေ ထည့်ပြောစရာမရှိပေ။ ကောင်မလေးက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောသည်မှာ ...

“သက်ပန်က ဟိုရှေ့က ဘုရားထဲမှာ မ... သွားကျက်နေတယ် လိုက်သွားလိုက်လေ”

သူက စိတ်ထဲမှ ဒုစိုက်မှု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလျက် သက်ပန်တို့အဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော မင်္ဂလာမာန်အောင်ဘုရားရှေ့သို့ မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

အခြေအနေက သူ့ဘက်ပေးသည်ဟု ပြောရလောက်အောင်ပင် သက်ပန်သည် ဘုရားထဲက ဓမ္မာရုံနားရှိ ခုံတန်းလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ စာကျက်၍နေသည်။ သူ့လာတာကို မမြင်သေး။ သူမဘာသာ စာထဲ၌ အာရုံအပြည့်ဝင်စားလျက်ရှိလို့နေပေသည်။

“သက်ပန်”

သူက သက်ပန်ရဲ့ အရှေ့သို့ ခြေစုံရပ်၍ ခေါ်လိုက်တော့မှပင် သက်ပန်သည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မော်ကြည့်လေသည်။ အတန်ငယ်ဝိုင်းသွားသော မျက်လုံးများသည် သူ့ကို ထင်မှတ်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောမျှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဘာ ... ဘာကိစ္စလဲ”

အနည်းငယ် ထစ်ငေါ့သွားကာ ဖြောင့်ဖြူးခြင်းမရှိ
သော လှေသံအရ သူမလည်း မတည်ငြိမ်နိုင်သေးသော နှလုံးသားနဲ့
ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ မချိအောင်ခံစားရပါသည်။
သက်ပန်ရယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ဆက်မဝေးပါရစေနဲ့
တော့လား။

“နင့်ကို ငါ စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောမှာဆိုရင်တော့
နင့် ပြန်တော့ မြစ်မင်း၊ အဲဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့ အချိန်
မရှိဘူး”

သူက သက်ပန် ကျက်နေသော စာအုပ်တွေဘက်
တစ်ချက်ရောက်ကြည့်ကာ ...

“နင် စာတွေ ရနေပြီလား”

စာအကြောင်း ရောက်သွားလျှင် သက်ပန်ရဲ့ မျက်
နှာကြောက နည်းနည်းလျော့သွားသည်။ စာအတော်ဆုံး ကျောင်း
သားများစာရင်းတွင် ပါဝင်သောသူ့ကို သက်ပန်ဟာ အဲဒီတစ်
ချက်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အထင်ကြီးတာတော့ သူ သိထားသည်။

“ဒီလိုပဲ ကျက်တော့ ကျက်နေရတာပေါ့။ နင်ကရော စာ
မကျက်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လျှောက်ထွက်နေတာလဲ”

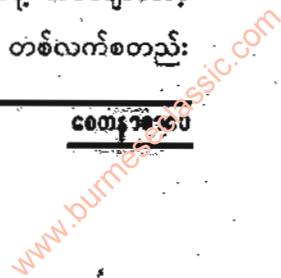
ဒီလောက်ဆို အရင်ပုံစံ သက်ပန် ပြန်ဖြစ်လာပြီ
ဆိုတာ သတိပြုမိရသည်။ သူတို့ဟာ စိုင်းနွဲ့ ပြောသလို မနေ့တစ်
နေ့ကမှ တွေ့ခဲ့ကြသောသူများ မဟုတ်ကြ။

အင်မတန် ချစ်ခင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်
ခေါက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ဒီသံယောဇဉ်တွေတိုတော့ဖြင့် သဘောပန် မေ့နိုင်မည်
မထင်ပါ။ သူက သက်ပန်ရဲ့ နံ့နားနေရာလွတ်တွင် စင်ထိုင်လိုက်
သော်လည်း သက်ပန်က ဘာမှတော့မပြောချေ။

“စာကျက်ချိန်က သူ့အချိန်နဲ့သူ ရှိတယ်လေ။ နင်က
အားတိုင်း စာပဲကျက်နေတာပဲလား။ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ
သက်ပန်။ ဦးနှောက်ဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားပေး
တဲ့အချိန်လည်း ရှိဦးမှာပေါ့ ...

သက်ပန်က သူ့ကို ဆရာလာလုပ်နေတယ်ဟူသော
ဇွတ်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလျှင် သူဟာ ဒီညအဖို့ အိပ်ပျော်တော့
မှာ မဟုတ်တော့မှန်း နားလည်လိုက်ရသည်။ တစ်လက်စတည်း

မှာပင် ထိုမျက်စောင်းလေးနှင့်အတူ သူ့ရင်ထဲက ပြောချင်သော စကားများကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သက်ပန် နင် ငါ့ကို အခုထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးလားဟင်”

“ဘာ ... ငါက ဘာကို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ”

သက်ပန်သည် အရင်တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်သသော နားမလည်သည့် အထာတွေဖြင့်မေးသည်။ အဲဒီလို အိပ်ချင်ထိ ဆောင်ထားတာကိုက ရင်ထဲမှာ အမှတ်တရတွေ ရှိဆဲပဲဆိုတာ နားလည်ရပါတယ် မသက်ပန်။

“ငါ့အမှားတွေ အတွက်လေ ငါ မှားခဲ့တယ် ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အမှားဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ နင်လည်း မှားခဲ့ဖူးမှာပဲ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း မှားခဲ့ဖူးမှာပဲ။ အဲဒီအမှားကြီးကို ဘယ်သူမဆို ပြန်ဖြင့်မှ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား ...

ဒီအမှားအတိုင်း တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာလား နင်ပဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာ ဆိုင်လဲ”

“သက်ပန်ရယ် ... နင် ငါ့ကို ဒီလောက် ရက်စက်ရရင် တော်ရောပေါ့။ နင့်ကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် ချစ်တယ် သက်ပန်။ ငါ မှားခဲ့တာတွေအတွက် နင့်ကို တောင်းလည်း ဖောင်းပန်တယ် ...

ပြီးတော့ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ငါ နင့်ကို ကျွတ် ... ငါ အပြစ်ဒဏ်တွေအတွက် ပေးဆပ်ပြီးပြီပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ”

“တော်တော့ မြစ်မင်း”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ သက်ပန်က ဖြတ်အော်ထည့်လိုက်သဖြင့် သူဟာ စကားပြောရင်းတန်းလန်းမှ ရုပ်သွားရသည်။ သက်ပန်သည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ရင်း သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါက နင့်ကိုများ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လက်ခံလိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေလား မြစ်မင်း ... ဟင်။ ဝေးပါသေးတယ် ...

အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ဆိုတာလည်း နင့်ဟာနင် ချထားတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပဲ။ နင့်ဟာနင်ချပြီး နင့်ဟာနင် လွတ်လပ်ခွင့်

www.burmeseclassic.com

လာတောင်းမနေနဲ့။ နင့်ကိုလည်း ငါ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ပေးမထားဘူး ...

နင် ကြိုက်ချင်တဲ့လူကို သွားကြိုက်”

“သက်ပန် အရေးမပါတာတွေ ထည့်မပြောနဲ့ဟာ။ ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာက ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ အေး ... အဲဒီအတွက် နင် ငါ့ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေး ငါနဲ့ မယ် ...

ဒါပေမဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာ ဝေးရဖို့အထိတော့ ငါ့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး သက်ပန်”

သူ့စကားကို သက်ပန်သည် နာကြည်းဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။ အဲဒီရယ်မောသံကြောင့် သူ့ထာဝရစိတ်ရူပ်ထွေးစွာဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်မိသည်။ သက်ပန်က သူ့ကိုပြောသော စကားသံတို့မှာ ခံစားမှုတို့ဖြင့် တုန်ဟိုက်၍နေသည်။

“မဖြစ်သင့်ဘူးဟုတ်လား မြစ်မင်း။ နင် ငါ့အပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့တာကြတော့ရော ဖြစ်သင့်လား။ ဟင် ... ခြေစမ်းပါ ...

ငါ သိပ်အထင်ကြီးရတဲ့ ရည်းစားက ငါ့ကွယ်ရာမှာ တခြားတစ်ယောက် ထပ်ထားတာ အကြင်နာတွေပေးခဲ့တာ ငါကရော ဘယ်လိုနလုံးသားမျိုးနဲ့ ကြည့်နူးရမလဲ ...

အေး ... ဒုချိန်ဖွဲ့ နင် ခံစားရတာဆိုတာ အသေးအမွှားပါ။ နင်က ငါ ဖြစ်လိုက်လို့ပဲ ခံစားရတာ။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို သစ္စာမဲ့တာလောက် လောကမှာ ခံစားရတဲ့ကိစ္စမရှိဘူး နားလည်လား။ သမီးရည်းစားတွေမှာ တခြားကိစ္စထက် အဲဒီသစ္စာဖောက်ခံရတဲ့ကိစ္စက ရင်နာဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးကလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ ...

နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

သက်ပန်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် သူ့နလုံးသား နှစ်ခုလုံး ကျိန်းစပ်အောင်မျက်သွားခဲ့ပါသည်။

“သက်ပန် ... နင် အဲဒီလောက်ကြီးထိတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ဟာ။ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှ နင် ကျေနပ်မှာလဲ ပြော ... ငါ ဒူးထောက်တောင်းပန်မှ နင် ခွင့်လွှတ်မှာလား”

“မလိုပါဘူး။ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ အဲဒီလိုတောင်းပန်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ငါ အမုန်းဆုံးပဲ”

“သက်ပန် ... တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေရက်သားနဲ့ ဘာလို့ အဝေးခံကြမှာလဲ ...

နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလို့ နှိပ်စက်ချင်နေရတာလဲ”

သူ့စကားသည် သက်ပန်၏ မာနကို ခွီးခွေလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှန်း နောက်ကျစွာ သိခွင့်ရလိုက်လေသည်။ သက်ပန်သည် သူ့စကားကြောင့် မျက်လုံးများမှာ လက်ခနဲ စူးရှသွားလျက် သရော်တော်တော် ပြုံးလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီအပြုံးသည် သူ့ကို အသေသတ်တော့မည့် အပြုံးမှန်း ထိတ်လန့်စွာ သိလိုက်ရသေးသည်။

“ငါက နင့်ကို ချစ်တယ် ... ဟုတ်လား”

သက်ပန်သည် စကားနှစ်လုံးစီကို ကြားထဲမှာ ခြားလျက် ထေ့သလို ငေါ့သလိုနှင့် မေးတာဖြစ်သည်။

“နင်က နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးတာကိုး မြစ်မင်းရဲ့ ကျောင်းမှာ တခြားသူတွေ နင့်ကို ဝိုင်းနေတိုင်း ငါကပါ ကြိုက်နေမယ်လို့ ထင်ထားဆဲပဲလား ဟုတ်လား ...

ငါဟာငါ အပူမရှာချင်လို့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းနေနေတာကို နင်က နင့်ကို မျှော်လင့်ဆဲ ချစ်ဆဲပဲလို့ ထင်နေတာပေါ့နော် ...

ဖြစ်ရတယ်ဟယ်”

“သက်ပန် နင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုပြော၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားကိုတော့ မစော်ကားနဲ့ဟာ”

“အချစ်နဲ့ သစ္စာတရား ဟုတ်လား”

သက်ပန်သည် ပြောလေ ကဲလေဖြစ်ကာ သူ့ကို သွှင်၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံစံကို သက်ပန်ဟာ ဘယ်ဘဝက အငြိုးတို့ဖြင့် အောင်သေအောင်သားစားကာ ကြည့်ချင်နေသလဲဟာ မသိချေ။

“ဒီမှာ မြစ်မင်း။ နင် ငါ့ကို မျှော်လင့်နေဆဲပဲဆိုတာ သိရတော့ ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ နင့်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ငါ့ဆီမှာပဲ ကုန်ဆုံးမသွားပါနဲ့။ ငါဟာ နင့်အတွက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဘာ ... ဒါ ... ဒါဆို နင်က ...”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် Skywalk နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ချမ်းဝယ်နေခဲ့ကြသော တနိုင်နဲ့ သက်ပန်တို့ရဲ့ ပုံရိပ် တွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

နောက် ... ခံစားချက်နဲ့ ပြောခဲ့ သောတနိုင်နဲ့ ရဲ့ စကား သိများ။

ဘုရားရေ ... ဒီလိုနည်းနဲ့ ရက်စက်မဲ့အစား ငါ့ကို အသေသတ်သွားပါလား သက်ပန်။

“တနိုင်ကို ငါ အဖြေပေးတော့မယ် မြစ်မင်း၊ သူကလည်း သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလို့ သူ့အမေကလည်း ငါ့မိဘတွေ ဆီ စကားပြောထားပြီးပြီ ...

ဟောက်စ်ဆင်းတဲ့အချိန်ကျရင် သူနဲ့ငါ စေ့စပ်မယ် ဘွဲ့ရပြီးရင် သူနဲ့ငါ လက်ထပ်မယ် ...

အဲဒါပဲ မြစ်မင်း။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကို မှ အသိမပေးသေးပေမဲ့ နင် ငါ့ကို မျှော်လင့်နေမှာစိုးလို့ အသိပေးလိုက်ရတာပဲ”

“သက်ပန် ... နင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“နင်က ငါ ညာနေတယ် ထင်လို့လား”

လက်ပိုက်ကာ ခပ်လွန်လွန်ဖြိုးလျက် မေးနေသော သက်ပန်သည် သူ့ ချစ်ခဲ့ဖူးသော သက်ပန်လေးမှ ဟုတ်ပါစ။ လုံးဝအကြင်နာတရားမရှိသော စကားတွေနဲ့ချည်း သူ့ကို သတ်နေတာဖြစ်သည်။

“နင် ... တနိုင်ကို ချစ်လို့လား သက်ပန်”

“နင့်လောက် အချစ်အကြောင်းပြောတာလည်း နင်ပဲရှိတယ်၊ အချစ်အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တာလည်း နင်ပဲ မြစ်မင်း၊ ငါ တနိုင်ကို ချစ်တာမချစ်တာထက် သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပဲ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မြစ်မင်း ...

တကယ်တော့ လောကမှာ အချစ်ကို အလုံခြုံဆုံး နေရာမှာ ရှိစေတာ သစ္စာတရားပါ။ ငါ့ကိုတော့ နင် မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

သက်ပန်သည် ထိုစကားဖြင့် သူ့ကို အသေသတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့က သူဟာ အဆောင်သို့ ဘယ်လိုပြန်

www.burmeseclassic.com

ရောက်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ချေ။ နွေအလွန်မှာ ကြွသွား
သော သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ခုလိုပင် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့စွာ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အကျည်းတန်စွာ ဆေးဆုံးခဲ့ရသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြမ်းစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုဝဏ်လော (၆)လမ်း၊ သုဝဏ်လောအိမ်ရာ၊
သက်င်းဘူနီ၊ နယ် သို့ ချေးသားအေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၁၀)

“မင်း-ခံစားချက်တွေကို အရောင်တင်ပေးတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးကွာ၊ လုံးဝ စိတ်ပြတ်သွားစေချင်လို့ပါ။ လင်းလင်း
ထဲကို ကြည့်လိုက်စမ်း မြစ်မင်း”

ပြောမယ့်စကားကို မပြောဘဲ စကားပလ္လင်ခံနေသော
စိုင်းနွဲ့ကြောင့် သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ရင်းမှ သူတို့

အဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော လင်းလင်း ရှမ်းထမင်း ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တနိုင်းနဲ့ သက်ပန်တို့ကို ကြေကွဲ ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မျက်နှာလွဲလိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဘပြနေရတာလဲကွာ”

“မင်းကို မြင်စေချင်လို့ပေါ့။ ငါ့စိတ်ထင်တော့ တနိုင်းခဟာ မေသက်ပန်ကို စပါယ်ရှယ်ဆိုင်တွေမှာ ကျွေးနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ဒီအဆောင်ရှေ့ကဆိုင်ကိုမှ လာစားကြတာ မင်းကို တမင် လာရီတာနဲ့တူပါတယ် ...

ငါတို့လည်း သွားစားရအောင်”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းမို့ ပြောရက်တယ်”

“ဟာ ... မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ယောက်ျားဆို တာ ယောက်ျားမာန ရှိရတယ်ကွ။ မေသက်ပန်က မင်းဆို ချစ်နေဆဲပါကွာ”

“ဟောကောင် တော်ပြီ။ မင်း ငါ့ကို လာကျပ်ပေါင်းများနေပြီ မင်းက မြောက်ပေး ငါက အဟုတ်ထင်ပြီး သွားပြော ပြီးတော့ ငါပဲ ကျွတ်လာရတာ”

“ဟာ ... မင်းကို အဲဒီလို ပြောပါလို့ မင်းအဘ ငါက မှာလိုက်လို့လား။ မင်းက ဟိုကိုသွားပြီး နင် ငါ့ကို ချစ် တုန်းပဲ ဘာညာသွားပြောတော့ ဘယ်မိန်းကလေးက ခံချင် မှာလဲကွာ။ မာနနဲ့ တုံ့ပြန်ပြောမှာပေါ့ ...

တချို့မိန်းကလေးတွေက မာနအရမ်းကြီးတာကွ။ သူတို့မာနကို ထိပါးလို့မရဘူး။ အပိုင်တွက်တာမျိုးကို မုန်းကြတယ်။ အဲဒီတော့ အပိုင်တွက်ထားပါတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိလို့လည်းမဖြစ်ဘူး ...

သူ့စကားထဲမှာကို ပါပြီးသားပဲကွာ။ တနိုင်းကို သစ္စာရှိမဲ့လူမို့ ရွေးလိုက်တာပါဆိုပဲလော။ ဒါပေမဲ့ မေသက် ပန်ဟာ အစွဲကြီးလွန်းတာတော့ ခက်တယ်”

“သူ ငါ့ကို ရက်စက်မှ စိတ်ချမ်းသာမယ် ပျော်မယ်ထင် ရင် လုပ်ပါစေတော့ကွာ။ သူတို့က ဟောက်စံဆင်းရင်တောင် စေ့စပ်ကြတော့မှာပဲ ...

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ တနိုင်းကို အဖြေပေးတော့ မှာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟောက်စ်ဆင်းဖို့က အဆေးကြီး လိုမိသေးတယ်ကွာ။ အခုမှ 3MB ဝဲ ရှိသေးတာပဲ။ မင်း ကြီးစားချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လျှော့ချင်နေရတာလဲ”

“စိတ်လျှော့တာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက ငါ့ထက် ဒါတွေပိုနားလည်ပါတယ်ကွာ။ ကြီးစားရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက အရာခပ်သိမ်းတိုင်းအတွက်တော့ မမှန်နိုင်ဘူးကွ ...”

အထူးသဖြင့် ခံစားချက်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ကံတရားဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကြီးစားတိုင်း မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဒါပေမဲ့လည်းကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဘော်ပြီကွာ။ ငါ့ကို ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားလိုက်ပြီ”

“အဲဒီလို မေ့လို့ရလို့လားဟင်”

ညောင်နာနာလေသံနှင့် တမင်မေးလာသော ခိုင်နဲ့ ကြောင့် သူ့မှာ ခံစားရသည့်ကြားမှ ရဲ့ရဲ့မဲ့မဲ့ ရယ်ရသေးလေသည်။

“မေ့တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားဆိုတာက အရုံးပေးရင် နှလုံးအေးသွားတာပေါ့ ...”

ငါ့အပြစ်နဲ့ငါ ခံစားရတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တယ် ...

သူ ငါ့ကို အိမ်ထောင်မပြုမချင်း ချစ်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့တော့ မဟုတ်တော့ဘူး ...

ငါတို့ အသက်အရွယ်မှာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်ရတာ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ Practice makes perfect ပေါ့။ အချိန်က စကားပြောသွားမှာပါ ...

အချစ်ဆိုတာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူးတဲ့။ လျှို့ဝှက်ထားသော ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရင်ထဲက အချစ်ကို ပို၍ ပို၍ ဂုဏ်ရှိစေပါသည်တဲ့ ...

ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက စကားလေးပါကွာ။ အဲဒီအတိုင်းပဲ နှလုံးသွင်းထားပါတော့မယ်”

သူက ပြောပြီးလျှင် နေ့ခင်းဘက် လက်ချာချိန်သွားတက်ဖို့က စာအုပ်တွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်နေလိုက်တော့

သည်။ သူတို့ 3 MB တွင် မနက်ပိုင်း၌ ဆေးရုံတွေသို့ဆင်းရကာ သက်ပန် ဆေးရုံသို့လာတိုင်း တနိုင်းရဲ့ကားနဲ့ ရောက်လာတတ် ကာ လာကြိုတတ်တာတွေကိုလည်း သူက ခုဆိုလျှင် ရင့်ကျက် သော နှလုံးသားဖြင့် ကြည့်နေနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ခံစားရတာတော့ အိမ်မိမိနေခဲ့ပါသည်။ ဖြေတွေးရလျှင် သက်ပန်ဟာ သူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရက်စက်နေ တာပဲဟု တွေးဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုတွေးဖြစ်လျှင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေသည်ကြားမှ ပြီးမီသေးလေသည်။

ငါလေ
မင်းမျက်နှာကို
တစ်နေ့တစ်ကြိမ်
မော်ပူးခွင့်ရချင်စိတ်နဲ့
ဂူးခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ။

♥ အကြည့်လဲ့လဲ့တွေအတွက်
 ဆယ်သက် ဆယ်ဘဝစာ
 လရောင်လေးနဲ့ ကျိတ်ပုန်းလွမ်းမယ်
 ကျန်နေခဲ့ရပေမဲ့လည်း
 ဆက်ချစ်နေခွင့်တော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ။

♥ ဦးဦးဖျားဖျားဆိုတဲ့ ခံစားမှုအသိနဲ့
 ကြွေမှုနေတဲ့ ဒီရင်ခွင်မှာ
 ရင်ခုန်သံတွေ ပြာမဖြစ်သေးပါဘူး
 မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲ အိပ်မောကုန်ဖို့အရေး
 အသက်ပေးရပေစေဦး ... ငါ စောင့်ချင်တယ်။ ။

♥ လေတိုက်လို့ လှုပ်ခတ်တဲ့
 သစ်ရွက်လေးတွေကို
 အချစ်စစ် ထင်ခဲ့တဲ့ ငါ
 အပေါ်စားအနမ်းတွေကြောင့်
 ပျောက်ရှုသွားခဲ့တဲ့ အချစ်ဦးက
 ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ခွင့်လွှတ်မှာလဲ။ ။

♥ မြို့ရိုးနဲ့ကျုံးကြီးကို သက်သေတည်ရင်း
 အနမ်းတမျှ နူးညံ့တဲ့လေပြည်တွေထဲမှာ
 ငယ်ချစ်ဟောင်းရဲ့
 အဖြူအစိမ်းဘဝလေးကို ပြန်ရှာဖွေဆဲပေါ့။ ။

♥ ချစ်သူ ကောင်မလေးရေ ...
 ငါ ခံစားရသလို မခံစားရပါစေနဲ့
 ငါ သတိရနေသလို သတိမရပါစေနဲ့
 အရိုးပြောင့်ဆုံး နှလုံးသားနဲ့လည်း ဆုတောင်းပေးပါရဲ့
 ငါ့စေတနာတွေ အရောင်လက်ခဲရင်
 တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ
 ချစ်သူနဲ့ လွဲပါရစေ။ ။

ဒီနေ့သည် သူတို့၏ 3rd MB စာမေးပွဲကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည့် စာမေးပွဲပြီးတာနှင့် သူ့နဲ့ စိုင်းနွံသည် လမ်း(၃၀) ဆေးကျောင်းနားတွင်ရှိသော အချစ်ရွာကပေးမှာထိုင်လျက် ဖြေလာသော စာတွေကို ဆွေးနွေးကြသည်။ စာဆွေးနွေးပြီးသွားလျှင် ထမင်းစားချိန်လွန်နေပြီဖြစ်သဖြင့် စိုင်းနွံက ကပ်လျက်တွင်ရှိသော လေ့ကြီး ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းတစ်ခါတည်း ဝင်စားစို့ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် လေ့ကြီးမှာ တစ်ခါတည်း ဆွဲခဲ့ရအောင်ကွာပြီးမှ ပြန်ထွက်မနေနဲ့၊ ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“အေးပါ၊ မင်း ဆာတယ်ဆိုရင်လည်း ဝင်စားမယ်လေ၊ မသိဘူး ငါက မင်း အဆောင်ပြန်ရောက်မှ လင်းလင်းက ရှမ်းထမင်း စားချင်မလားလို့”

“ဟေ့အေး ... အိမ်ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ရှမ်းအစားအစာက နေ့တိုင်းစားရတော့မှာ၊ မြန်မာထမင်းဟင်းပဲ စားချင်တယ်”

“တောင်ပေါ်က ရှမ်းကလေးသဘော”

သူ့စကားကို စိုင်းနွံက သဘောတကျနှင့်ရယ်ကာ

သူ့ကိုနှစ်ဦးဟာ ထမင်းဆိုင်ဘက် ကူးလာခဲ့ကြသည်။ စာမေးပွဲပြီးချိန်ဖြစ်၍ အချစ်ရွာကပေးနှင့် လေ့ကြီးထမင်းဆိုင်ထဲတွင် ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေနဲ့သာ ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သူ့နှစ်ဦးဟာ ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်နေရာ ဝေဝဲရှာနေတုန်း စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှ စုံတွဲတစ်တွဲ ထလာတာနှင့်ကြုံသည်။ သူ့နဲ့ စိုင်းနွံသည် အနီးကပ်သို့ အလျင်အမြန်သွားတုန်းမှာပင် ထလာသော စုံတွဲက သူ့တွေဆိုတာ သိလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဪ ... မြစ်မင်း၊ ထမင်းလာစားတာလား”

တနိုင်က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ စကားနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဒီအပြုံးက အောင်နိုင်တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးနဲ့တော့ မတူပါဘူးဟု အသာပြေသိမိရသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ပြုံးကြပြီလား”

သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံဖမ်းကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်နှုတ်ဆက်ရသည်။ သက်ပန်ကိုပါ မနှုတ်ဆက်လျှင် မကောင်းတတ်သဖြင့် “ဖြေနိုင်လား”ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် သူမက အသာညှိတ်ပြသည်။

“မင်း ဘယ်နေ့ပြန်မလဲ မြစ်မင်း။ တကယ်လို့ နောက်ရက်လောက်မှ ပြန်မယ်ဆိုရင် တို့ အတူတူပြန်ရအောင် ပြောမလို့။ အဲဒါ မင်း အဆောင်တောင် ငါ လာဦးမလို့”

ငါ့ရယ် အမေရယ် သက်ပန်ရယ် သုံးယောက်တည်း ပြန်မှာ။ ငါတို့လည်း မိတ္ထီလာမရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ အလည်သွားလို့။ ကားလည်း အချောင်ကြီးပဲ။ တစ်လှည့် ငါတစ်လှည့် မောင်းလို့ရတာပေါ့၊ လိုက်လား”

“ကျေးဇူးပဲကွာ နေပါစေတော့။ ငါက ဒီက ဆော်ဒါနဲ့ ကျောက်မဲကို ခဏအလည်လိုက်သွားမလို့ကွ”

“ဪ ... မင်းက ဟိုမှာ သွားနှပ်မလို့ပေါ့လေ ကြာမှာလား”

“အင်း ... မပြောတတ်သေးပါဘူး။ ပျော်သလောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ငါတို့ သွားမယ်နော်”

“အေးကွာ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူက လက်ပြန်ဆက်ရင်း စားပွဲမှာ ကြိုရောက်နေပြီးဖြစ်သော စိုင်းနွယ် နွမ်းလျလျဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲ မေ့ထားခဲ့ပါသည်ပြောပြော မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမှာ တွေ့ရသောကိစ္စကတော့ မခံစားနိုင်ချေ။

“ဘယ်လိုလဲ ထမင်းမစားနိုင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

“စားမှာပေါ့ကွာ၊ နှလုံးသားနဲ့ အစာအိမ်နဲ့က တစ်ကန်စီပဲဟာ”

“မင်း တော်တော်ခံစားသွားရလား၊ ဟိုကောင်က ဘာအထာလဲကွ၊ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတာလား။ ကျောတာလား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ဇာတိကလည်း မိတ္ထီလာကပဲဆိုတော့ သက်ပန်ကို လိုက်ပို့ရင်း အလည်ပြန်ကြတာနေမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆွေပြေမျိုးပြေ ညှိနှိုင်းရေးသဘောနဲ့တူတယ်”

စိုင်းနွဲ့ရဲ့ စကားသည် သူ့ရင်ကို နှမ်းလျာသွားစေသည်။ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဟု အသိအမှတ်ပြုထားပြီးဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ လက်ခံ၍မရချေ။ သက်ပန်သည် သူ့အပေါ်၌ ဤမျှ ရက်စက်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ကို မထားခဲ့သေးချေ။ သက်ပန်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်သည် သူ့အတွက်တော့ ရင့်သီးလွန်းနေပါသည်။

“သိပ်ခံစားမနေပါနဲ့ကွာ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နှလုံးသားက တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ နားလည်ရခက်ပါတယ်။ မင်း ငါတို့မြို့လေးမှာ ပျော်သလောက်နေပေါ့ ...

ငါတို့မြို့လေးကတော့ တကယ်အေးချမ်းတယ်ကွာ။ အဲ ... တစ်ခုစိုးရိမ်ရတာက အေးချမ်းပြီး ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ပါလွန်းလို့ မင်းအတွက် ပိုလွန်းစရာဖြစ်နေမှာ စိုးရတယ် နော်”

သူက အသာပြိုးလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပေါ့ကွာ။ ခရီးတွေ လျှောက်ထွက်ကြတာပေါ့။ မင်းလိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လား”

“ဟား ... ဒါတော့ ဖြစ်တယ် သူငယ်ချင်း။ လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ ရွှေလီ မင်းကို တရုတ်ပြည်အထိ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ မင်း သက်ပန်ကို လုံးဝမေ့သွားစေရမယ်”

“အိုကေ ... အခုကို မေ့ချင်တယ်ကွာ၊ အဆောင်ငြိမ်အိပ်ကြစို့၊ ညနေဘက်ရောက်ရင် တောင်သမန်အင်းဘက်သွားရအောင်ကွာ၊ မရောက်တာတောင် ကြာပြီ ...

ဘီယာနဲ့ ပုစွန်ကြော် မြည်းချင်တယ်”

“တောင်သမန်မှာ အသည်းသွားကွဲမယ်ပေါ့၊ လုပ်လိုက်လေ”

ကျောက်မဲသားက နှစ်ခါတောင် မဆွယ်ရချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားလျှင် တောင်သမန်အင်းဘက်သွားကာ လည်ခံ၍ အကြော်စားရင်း စကားမပြောရသည့် အရသာကို နှစ်မြိုက်တာချင်းတော့ အတော်ကို တူကြသည်။

သူဟာ နေရာသစ်ကို မသွားခင် ကြားမှာတော့ သက်ပန်နှင့် ခြေချဖူးချင်ခဲ့သည့် ဖီးလ်ဖြစ်စရာ နေရာလေးတွင် ခဏတဖြုတ်တော့ သွားဆွေးချင်ခဲ့ပါသည်။

တောင်သမန်အင်းမှ သူတို့ ပြန်ထွက်လာသောအချိန် နှင့် ညနေစောင်း မှောင်ရီပျိုးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့် စိုင်းနွဲ့သည် မောင်သမန်ဘက် ရောက်ခဲ့လျှင် ဦးပိန်တံတားပေါ်၌ လျှောက် ခြောက်နည်း၍ မယ်ဇယ်ပင်တွေအောက်က အကြော်ဆိုင်များတွင် ထိုင်ဖြစ်ကြကာ စကားပြော၊ နေဝင်ချိန်ရူခင်းကို ခံစား၊ ဦးပိန်ဖီးလ်နဲ့ကိုယ် ကဗျာရေးကြတာ များလေသည်။

ဝေဝနီစာ၊ အကြံပြုစာ၊ ပိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလိုပီလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုဂင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုဂင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးလိုနိုင်ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူဟာ အသည်းကွဲကဏ္ဍာတွေကိုတောင် မရေးနိုင်လောက်အောင် လူက လွမ်းနာကျလျှက် နှမ်းချည်လို့နေသည်။ နေ့ခင်းက တနိုင်းနဲ့ သက်ပန်ကို တွဲမြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းဟာ သူ့မျက်လုံးထဲမှ ထွက်ကုန်မထွက်ပေ။ လူတစ်ဆိုင်ကယ်စီးရတာတောင် စိတ်နဲ့ကိုယ်က သိပ်မကပ်ချင်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်သမန်မှ ပြန်ထွက်လာရာ ကန်ကို လွမ်းမြင်နေရသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက်ဟာ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် စက်ဖုံးဖွင့်၍ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးနှင့် လူတစ်စု ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ့ရော ခိုင်းနွဲ့ရော ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှနေ၍ စူးစမ်းကြည့်မိကြလေသည်။

- “ဟေ့ကောင် ... ရှေ့မှာ ဘာပြဿနာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”
- “အေးကွ၊ ဆိုင်ကယ်ကတော့ နှစ်စီးပဲ၊ ကြည့်ရတာ ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟိုဘဲတွေ အသံက နူးနေတဲ့အထာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
- “မပြောတတ်ဘူး၊ လူတော့ ပြတ်နေတယ်ကွ၊ အခက်အခဲ ရှိရင်လည်း ကူညီတာပေါ့”

သူတို့ ဆိုင်ကယ်က စကားများနေဟန်တူသော ကားနှင့် ဆိုင်ကယ်အနားတွင် အသာထိုးရပ်လိုက်ကာ စိုင်းနွဲ့သည် ဆိုင်ကယ်စီးကို မိတ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘာအခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့လဲ မသိဘူး၊ ဘာကူညီရမလဲ”

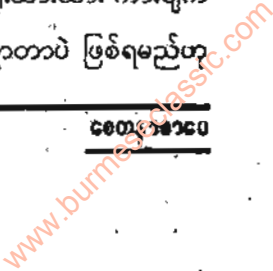
ကားနားမှာ ရပ်နေသောလူက သူတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း ...

“ကျွန်တော်တို့ ကားပျက်သွားလို့ပါဗျာ၊ အဲဒါ ... ဒီလူတွေက ...”

ထိုလူရဲ့ စကားပင် မဆုံးသေး၊ ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ယောက် ရှေ့သို့တိုးလာကာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့လမ်း မင်းတို့ခွားစမ်း၊ မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လာမေးနေရတာလဲ၊ သွားစမ်း ... ထွက်သွားစမ်းကွာ”

လေသံတွေက မူမမှန်ချေ၊ အရက်နဲ့တွေ့ မွန်ထူနေလျက်ရှိသော ဆိုင်ကယ်သမားများသည် ရိုးရိုးသားသား ကားပျက်နေသောလူကို သက်သက်ရစ်၍ ပြဿနာရှာတာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု

သူတို့က ကောက်ချက်ချမိလေသည်။ သူနဲ့ စိုင်းနွဲ့သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်မိရင်း သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အရင်ဆင်းလိုက်ကာ ...

“သူငယ်ချင်း ... ပြဿနာကို ပြေပြေလည်လည် ဖြေရှင်းပါလား၊ ဘာအခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ မသိဘူး။”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကောင်လဲကွ၊ ဟမ် ... ဒီကောင် ငါတို့ကို ဇော်ကားထားလို့ ကိစ္စရှင်းနေတာ၊ မင်း ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့ ...

ထွက်သွား”

“ကျွတ် ... ငါ မင်းတို့ကို ဘာဇော်ကားလဲ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ နှမချင်းမစာနာပဲ ပါးစပ်သရမ်းလဲ၊ စနောင့်ယုက်တာ မင်းတို့လေ ...

တောက် ... အရေးမပါတဲ့ကောင်တွေ”

“ဟာ ... မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲကွ၊ ဟမ် ...”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်သမားက ကားနဲ့လူကို ဘစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ထင်မထားသဖြင့် ကားနဲ့လူက နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားတာကို သူက ကြည့်နေ

မိရင်းမှ နားထဲတွင် ဒီအသံကို ကြားဖူးသလိုလို ရှိတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိလာလေသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရသွားသော မျက်လုံးများသည် ကြယ်ရောင်တွေကပေးသော အလင်းသဲ့သဲ့ဖြင့် မြေမြင်ပေါ်တွင် လဲနေသောသူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားလျှင် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

“မင်း ... မင်း ... တနိုင် ... မဟုတ်လား။”

သူက ကဗျာကယာ ဆွဲထူရင်း မေးလိုက်လျှင် တနိုင်ကလည်း သူ့ကို မှတ်မိ၍သွားသည်။

“ဟာ ... မြစ်မင်း”

အဲဒီအချိန်တွင် စိုင်းနွဲ့က ဆိုင်ကယ်စက်ကိန်း၍ မီးဖွင့်လိုက်လျှင် သူသည် ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဖိုရိုပ်လေးတစ်ခုကို ဆို့နှင့်ဖွယ်ရာ လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒီအခါတွင် အခြေအနေတွေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်၍ သွားလေသည်။

“တနိုင် ... မင်း ကားထဲက သက်ပန်ကိုခေါ်၊ ငါ့ဘီးကို ယူပြီး သွားတော့၊ မြန်မြန်သွား”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့”
 “ကျွတ် ... သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ ရန်ဖြစ်လာတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ခိုင်းနဲ့ ... မင်း ဆင်းခဲ့တော့၊ ဟေ့ကောင် မင်း သွားလိုက်တော့”

တခိုင်းသည် ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိ တေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ခိုင်းနဲ့က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 ဆဲဒီအချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ ဆိုင်ကယ်သမားဟာ သူ့ပခုံးကို ချာ ခနဲ ဆွဲလှည့်လျက် ရင်ဘတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်တွန်းကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင် ဆို ဝင်ရုပ်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဒါ ... ငါ့အော်ဒါတွေကွ၊ မင်းတို့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်နဲ့၊ ဆေးဆေးသွားတော့ကွာ၊ သွား”

“ဘာကွ၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ လျှာဝင်ရှည်နေရတာလဲ၊ ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... ကျေးလိုက်စမ်းကွာ”

ခဏတွင်းချင်းမှာပင် တစ်ဖက်က လေးယောက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရန်ပွဲတစ်ခု စတင်ဖြစ်ပွားသွားလေသည်။ သူ့ရော ခိုင်းနဲ့ရောဟာ ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်သူမို့ ပြဿနာမရှိသော်လည်း လေးယောက်နှင့် နှစ်ယောက် ဆိုတော့လည်း သူတို့မှာ မသက်သာချေ။

ဒီကြားထဲတွင် တခိုင်းကပါ ဘာမှမတတ်ဘဲ သူတို့ ရန်ပွဲထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လျှင် သူဟာ တခိုင်းကို ကာကွယ်ရသော အလုပ်တစ်ခုပါ ပိုသွားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တွင် သူက တခိုင်းကို ဝင်လုံးနေသော တစ်ယောက်ထံသို့ ပြေးအသွား ထိုတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ အရာတစ်ခုသည် တခိုင်းထံသို့ ရောက်ရမည့် အစား သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ပြင်းထန်စူးရှစွာ တိုးဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူက အားခနဲ အော်ရင်း ဝမ်းဗိုက်သို့ဖိကာ ပြိုလဲ သွားခဲ့လျှင် တစ်ဖက်က ကောင်တွေသည် ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ဆိုင်ကယ်တွေ စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားကြတာကိုတော့ သိ ချက်သေးလေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ တနိုင်နဲ့ စိုင်းနဲ့တို့ရဲ့ စိုးရိမ်
တကြီးခေါ်သံ၊ မေးသံ၊ သက်ပန်ရဲ့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ပါဝင်နေသော
အသံတို့ကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်တို့ဖြင့် အတွေးတွေ
ဟာ ဗဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ။

သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ နာကျင်မှုဟာ တစ်စထက်တစ်စ
တိုး၍ စူးနင့်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုနာကျင်မှုမျိုးဆိုတာ နှိုင်းပြစရာ
တောင် မရှိချေ။

ဘုရားရေ ...။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာလာတာ မှောင်
နေလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အာရုံတွေထဲမှာကို မူးယစ်ရီဝေလို့ လာ
တာ။ သူ သေရမှာလား။ ခံစားရသော ဝေဒနာနှင့် ဆေးပညာ
အတွေ့အကြုံအရ သူ့ကို ထိုးသွားသော ဓားဒဏ်ရာဟာ မနည်း
ဘူးဆိုတာတော့ သူ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရသေးသည်။

ငါ ချက်ချင်း မသေချင်သေးပါဘူး သက်ပန်ရထဲ
နှင့်ဆီက ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး ကြားရဖို့ ငါးမိနစ်
လောက် သတိရခွင့်ကို ပေးပါ။

ပြီးတော့ ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ချစ်သူရေ။
❖ ❖ ❖

ရင်သန်ခြင်းတွေ အနားသတ်ထားတဲ့
ငါ့အသက်ရှူသံတွေရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းဟာ
မင်းအတွက် အချစ်တွေ ပျော်ဝင်နေတယ်လို့
ယုံမှားသံသယ မရှိလေနဲ့။

ရင်ဘတ်ချင်း နီးခဲ့ကြတဲ့ တို့နှစ်ယောက်အတွက်
ဝေးလွင့်သွားတဲ့ နောက်ဆုံးခြေရာဆိုတာ
ငါ့နှလုံးသားပေါ်မှာ ရှိတယ်
ချစ်သူကောင်မလေးရေ
နေဝင်ချိန်ကိုလည်း မင်းရဲ့လက်နဲ့ ဟန်တားပေးပါ
ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအသက်ဆိုတာလည်း
မင်းအချစ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

ဟိုမှာ ... ဝိညာဉ်ခေါ်သံတွေ ကြားနေရပြီ
တွယ်တာသူကို နှောင်တွယ်နေတဲ့စိတ်က
တခြားကမ္ဘာကို ထွက်မသွားနိုင်သေးဘူး
အဲဒီလောက်ထိ ... မင်းကို။ ။

(မြင်မင်းစရာ)

အခန်း(၁၁)

သူ သတိပြန်ရလာသောအချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး
ရှိ အားအင်များကို စုပ်ယူထားသလို ခံစားရလျက် အသက်ကို
ထည်း အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရတာဖြစ်သည်။
သူ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုလာမယ်မှန်း မသိရသေးသော်လည်း
နေလိုထိုင်လို မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေသူများထဲ
စိုင်းနွဲ့နွဲ့ တနိုင် ဖြစ်သည်။ စိုင်းနွဲ့က သူ့ကို အားပေးစကား
ပြောကြားပြီး ခဏဘေးဖယ်နေလျှင် တနိုင်သည် မျက်ရည်ရစ်
သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ သူ
ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း အရိပ်လေးကို မတွေ့ရသဖြင့် သူ့မှာ စိတ်
ဖြောင့်နိုင်ပါ။

“သက် ... သက်ပန်ရော”

“သက်ပန် ခဏနေ လာလိမ့်မယ် မြစ်မင်း၊ သူလည်း
မကောင်းဘူး၊ ငါ မင်းကို ရှင်းပြစရာ ရှိလို့ပါကွာ၊ မင်း
သက်သာတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူက မျက်လွှာတစ်ချက် ချ၍သာ တုံ့ပြန်နိုင်စွာ
ပါသည်။

“ငါ့သက်ပန်ကို အဖြေတောင်းထားပေမဲ့ သူ့ ငါ့ကို ခုထိ
အဖြေမပေးသေးပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ကလည်း အမရူရူ
သူ့အမေ မှာထားတဲ့ ချိတ်လုံချည်ကို ရက်ကန်းစင်နှု
သွားယူပေးတာပါ၊ မပြီးသေးလို့ စောင့်နေတာနဲ့ အပြန်မှာ
မီးချုပ်သွားရတာ ...

နောက် ... အဲဒီနားမှာ ငါ့ကားက ပျက်တယ်၊
ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မူးနေတဲ့ကောင်တွေက လာနှောင့်ယှက်
တာနဲ့ စကားများနေတုန်း မင်းက ရောက်လာတာ ...
မင်းက ငါ့အတွက် ဓားစာခံ ဖြစ်သွားရတာပါ
မြစ်မင်းရာ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် မြစ်မင်း၊ မင်းတို့သာ ရောက်မလာရင် ငါနဲ့
သက်ပန်လည်း ဘာဖြစ်မယ် မသိပါဘူး ...

မြစ်မင်း ... သက်ပန်က မင်းကို ချစ်နေဆဲပါကွာ၊
အဲဒါ မင်း ယုံထားပေးပါ၊ သူ မင်းကို သိပ်ချစ်နေတုန်းပဲ
ဆိုတာ အဲဒီနေ့ကမှ ငါလည်း သိလိုက်ရတာပါ၊ မင်းလည်း
ဖြစ်တော့ သက်ပန် ငိုလိုက်အေးများကွာ၊ ရင်ကွဲမတတ်
ပဲ ...

မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်သူ တစ်သက်
လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ထပ်တလဲလဲ ပြောတယ် ...

နောက် မူးလဲသွားလို့ သူ့ကိုလည်း ဆေးရုံတင်ထား
ရတယ်”

“ကျွတ် ... ကျွတ်”

သူ့ဒဏ်ရာမှ အောင့်လာ၍ ညည်းညူလိုက်လျှင် တနိုင်သည် ပျာပျာသလဲဖြင့် ...

“မြစ်မင်း ... သက်ပန်ရဲ့လား၊ မင်း အိမ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားတယ်၊ ဟိုကောင်တွေကိုလည်း ဖမ်းမိ ပြီးပါပြီ ...

ငါ သက်ပန်ကို သွားခေါ်ပေးရမလား ... ဟင်”

“နေ ... နေပါစေ”

“မြစ်မင်း ... မင်း အားတင်းထားစမ်းပါကွာ၊ ဘာမှမဖြစ် ဘူး သိလား၊ သက်ပန်နဲ့အတူတူ မင်း ပျော်ရွှင်စွာ နေရ ပို့ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ် ...

မင်းကလွဲရင် သက်ပန်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူ ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ သက်ပန်က မင်းအတွက်ပါပဲကွာ၊ မင်းတို့နှစ် ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်ရက်သား နဲ့ ဝေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်လား ... ဟေ့ကောင်”

တနိုင်သည် သူ့လက်ကိုကိုင်ကာ ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိချေ။ မျက်ရည်တွေကလည်း ကျလျက်နီ

သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ အမြင်အာရုံတွေကတော့ ဝေဝါး၍လာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့နားထဲတွင် အသက်ဆက်ရမည့် အသံလေးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။ ထိုအသံလေးသည် ဟိုးအဝေးကြီးကလာသလို သူ့နားထဲ၌ မဝိသရိုးတဝါးရှိသော်လည်း ချိုမြိန်ဖွယ်ကောင်းတာတော့ သူ ခံစားလိုရပါသေးသည်။

“မြစ်မင်း”

“မြစ်မင်း ... သက်ပန် ရောက်လာပြီ”

သူ့မျက်လုံးတွေက ဝေဝါး၍ လေးပင်လွန်းလာ သဖြင့် မိုက်ချပစ်ချင်သော်လည်း သူ့မှာ မမိုက်နိုင်သေးချေ။ သက်ပန်သည် သူ့ကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ခေါ်နေ၍ အားတင်း ထာ ဖွင့်ထားရပါသည်။

“မြစ်မင်း ... ငါ ခေါ်နေတာ ကြားလားဟင်”

“အင်း ... အင်း ...”

“မြစ်မင်း ... အဟင် ...၊ နင် ငါ့ကို အဲလို ထားမသွားပါ နဲ့ မြစ်မင်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ အရမ်း ချစ်လို့လည်း အရမ်းနာကြည်းခဲ့ရတာပါ ...

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မြစ်မင်းရယ် ... ငါ့ကို ထား
မသွားပါနဲ့၊ နင် ထားသွားရင် ငါ သေသွားလိမ့်မယ် ...
နော် ... မြစ်မင်း”

ဟင်အင်း ... ဘာလို့ ထားသွားရမှာလဲ။ ငါ ကျေနပ်
ပြီပဲ သက်ပန်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်လုံးတွေ အရမ်းဝါးလာပြီ၊ သိပ်
လေးလာပြီ။ နိုင်ဆီက ငါကြားချင်တဲ့ စကားလေး ကြားရပြီဆို
တော့ ငါ ခဏလောက် မျက်စိမှိတ်ပါရစေဦး။ ခဏလေးပါ။

သူ့မျက်ဝန်းများကို စိတ်ချလက်ချ မှိတ်ချလိုက်လျှင်
သက်ပန်ရဲ့ အော်သံခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ခုသည် အိမ်မက်ထဲထိ
တောင် ကပ်ငြိ၍ ပါလာခဲ့လေသည်။

“လှပသော အဆုံးသတ်”
(သို့မဟုတ်)
“ရင်ခုန်သံအစစ်နှင့်
တစ်ဖန်ပြန်လည်ချစ်ခွင့်”

ပြီ
လေး
တော့ ငါ
သက်ပန်ရဲ့

“ဟား ဟား ဟား ... သနားပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက
ကောင်မလေးတစ်ယောက် တော်တော်ခံစားသွားမှာပေါ့
ဟုတ်လား ...

အဲဒီလောက် ချစ်ရဲ့သားနဲ့တောင် အကြာကြီး
ရက်စက်ထားတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ပဲ၊ အား
ကို မသနားဘူး ... လူဆိုးမလေး”

သူက သက်ပန်ရဲ့ ငယ်ထိပ်လေးကို ချစ်စနိုးဖြင့်
အုပ်မိုးလှုပ်ခါပြီး ပြောလိုက်လျှင် သူမက ရှက်ပြီး စိတ်နှစ်နာဖြင့်
မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“သိဘူးလေ၊ ဒီက တကယ်ရှေ့သွားပြီပဲ ထင်တာပေါ့။
ဆရာဝန်ကလည်း စိတ်မချရသေးဘူးလို့ ပြောထားတာ
ကိုး ...

မျက်လုံးကြီး မှိတ်ချသွားတော့ ဂန့်သွားပြီပဲ ထင်
တာပေါ့”

“တယ်ကြင်နာတဲ့ အပြောအဆိုလေးတွေပါလား၊ အဲဒီတုန်း
က ခေါင်းတွေအရမ်းမူးပြီး အရမ်းအိပ်ချင်နေတာကွ ...

အဲဒါ သက်ပန်လာအောင် စောင့်နေတာ၊ ကြားချင်
တဲ့စကားလည်း ကြားပြီးရော စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး အိပ်ပစ်လိုက်
တာပဲ ... ဟဲ ဟဲ ...”

“ဟွန်း ... မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟာ ... ပြောတော့ ချစ်တယ်ဆို၊ သက်ပန်ရာ အဲဒီလောက်
အကြာကြီး ရက်စက်ထားနိုင်တယ်နော်၊ တကယ် အသည်း
မာတယ်”

www.burmeseclassic.com

“မာတာပေါ့၊ ငါက သစ္စာမဲ့တဲ့သူဆို သိပ်မုန်းတာ”

“ဟာ ... ငါလို မပြောနဲ့တော့လေကွာ၊ သင်ထားတာ မေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး၊ ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါဦး၊ မြစ်မင်းနော်၊ ဒီတစ်ခါ သက်ပန်ကို သစ္စာဖောက်လို့ကတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ပြောထားပြီးသား ...

ဒီတစ်ခါ နင့်ကို ငါကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ထိုးမှာ”

“ကြောက်ပါတယ်ကွာ၊ သက်ပန်ရယ် ... နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တာပဲ သိလား”

သူက သက်ပန်ရဲ့ လက်ဖျားလေးတွေကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် မျက်စောင်းအသာထိုးရင်း ပြုံးနေလေသည်။ ထိုအပြုံးများထဲတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ သူ ယုံပါသည်။

“သက်ပန် ဒီကပြန်ရင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို သွားမယ်နော်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သက်ပန်ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဘုရားကြီးရှေ့မှာ သစ္စာဆိုမယ်လေ ...

မကောင်းဘူးလား”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ သက်ပန်လည်း ဆိုမယ်”

“အိုခေ ... အိုခေ ... မင်းကို ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် အချစ်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ခွင့်ကို ပေးခဲ့လို့ပေါ့၊ ယုံပါ သက်ပန်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါ အချစ်ကလေး တကယ့်ကို ဖြူစင်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ အချစ်ပါ ...

ငါ နင့်ကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ၊ ဘာအရောင်မှမပါတဲ့ တကယ့်အချစ်နဲ့ချစ်တာ ...

ရင်ခုန်သံအစစ်တွေနဲ့ ချစ်တာ ... နော် ... ယုံလား”

“ယုံပါတယ် မြစ်မင်းရယ်၊ သက်ပန်ကိုလည်း အများကြီး မချစ်ချင်နေပါ၊ ဒါပေမဲ့ သစ္စာတရားလေးနဲ့တော့ ချစ်ပါနော် ...

www.burmeseclassic.com

အဲဒီ သစ္စာတရားသာ ရှိနေရင် ချစ်သူတွေရဲ့ဘဝဟာ အမြဲလုံခြုံလှပနေမှာပါ။ တကယ်တော့လေ ချစ်သူတွေရဲ့ဘဝမှာ အခမ်းနားဆုံးအရာဟာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သိလား။”

“သိတာပေါ့”

“အဲဒါ ... ဘာလဲ”

“ချစ်သူတို့ရဲ့ အခမ်းနားဆုံးအရာက သစ္စာတရားပေါ့ သက်ပန်ရယ် ...

အဲဒီအသိကိုလည်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းပြီးမှ သိခဲ့တာပါ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

သူ့အပြောကို သက်ပန်သည် အလွန်စိတ်ချမ်းသာ သွားဟန်ဖြင့် ကြည်နူးစွာ ပြီးနေခဲ့ပါသည်။ သူဟာ ချစ်ရတဲ့ အသည်းမြညှာလေးကို တစ်သက်လုံးပဲ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။

အဲဒီလို စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း သိပ်များများ စားစား ပေးဆပ်စရာမလိုပါ။

ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုမှာ အချစ်နှင့်ခွန်တွဲပါနေရမည့် မြတ်နိုးဂုဏ်ယူစရာ သစ္စာတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်

ထာဝရ

တရားစာအုပ်

12:40 (P:M)

April. 30. 2007.

(စာအုပ်အဖြစ်)

၂၈ ၄ ၂၈

“Bonus Poem”

တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်နဲ့

တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် တွယ်တက်နေတာ

ရင်ထဲက မရိုးသားမှုတွေပါ

မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန် ရှိတယ်တဲ့

ကိုယ့်အတွက်တော့

စွဲလမ်းမှုတွေ အဆင့်တစ်

ဝင်ကြွေးမကုန်သေးသရွေ့

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ဝေးနေတဲ့အဖြစ်လေ

ဘဝတစ်ခုရဲ့ စာမျက်နှာမှာ

ခေါင်းစဉ်မှားသွားတဲ့ ချစ်ခြင်းအတွက်

ငါ့ရဲ့မြတ်နိုးမှုတွေက

ဓားစာခံလား ချစ်သူရယ်

နင်နဲ့ ငါ့ကြား

ရင်ခုန်သံချင်း ညှိမဲ့နေ့ ဆိုတာ

ဘယ်တော့များမှ မျှော်လင့်လို့

အိမ်ထောင်

ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ရင်ခုန်သံကို ဆုံးမရင်း

ကိုယ်နှလုံးသားကို

ကိုယ်ပြန်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်နေရတယ်။ ။

